

Дашиъл Хамет

Кльоцавият

I

Бях се облегал на бара в едно малко заведение на Петдесет и втора улица и чаках Нора да приключи с коледните си покупки, когато от една маса с четиричленна компания се надигна младо момиче и се приближи до мен. Беше дребничко и русо и радваше окото както с лицето си, така и с облечената в пепелявосин спортен костюм фигура.

– Не се ли казвате Ник Чарлс? – попита ме то.

– Да – отвърнах аз.

Момичето протегна ръка.

– А аз съм Доръти Уайнънт. Сигурно не ме помните но би трябвало да си спомняте баща ми – Клайд Уайнънт. Вие...

– Да, разбира се! Сега си спомних – само че тогава бяхте дете – нямахте повече от дванайсет години.

– Да, това беше преди осем години. Знаете ли какво искам да ви попитам? Спомняте ли си историите, които ми разправяхте? Бяха ли верни?

– По всяка вероятност не. Как е баща ви? Доръти се засмя.

– Точно това се канех да ви попитам. Сигурно не знаете, че те с мама се развеدهа и оттогава не се е обаждал. Само от време на време четем във вестниците за някои от шашмите му. А вие не сте ли го виждали?

Чашата ми беше празна. Попитах я какво ще пие, тя каза уиски със сода, аз поръчах две и чак тогава отговорих:

– Не. Сега живея в Сан Франциско.

– Искате ли да се срещна с него – бавно изрече тя. – Мама ще ме направи на нищо, ако разбере, но на мен много ми се иска.

– Тогава защо не се срещнете?

– Вече не живее на стария си адрес на Ривърсайд Драйв, а името му го няма в телефонния указател.

– Опитайте чрез неговия адвокат – посъветвах я аз.

– Кой е той? – светна личицето ѝ.

– Навремето беше някой си Мак... не си спомням точно. Сетих се – Маколи! Да, Хърбърт Маколи. Кантората му се помещаваше в небосъгъгача на „Сингер“.

– Дайте ми десет цента – помоли тя и влезе в телефонната кабина.

След малко се върна усмихната.

- Открих го. Съвсем наблизо е – на Пето Авеню.
– Баща ви ли?
– Адвокатът. Каза, че татко не бил в града. Уредих си среща с него.
– Тя вдигна чаша. – Да прием за семейните срещи след раздяла. Вижте, защо не...

Аста подскочи и ме ръгна в корема с предните си лапи. Нора се обади от другия край на каишката:

– Щастлива е, защото си прекара най-приятно следобеда: преобърна една масичка с детски играчки в „Лорд и Тейлър“, близна по крака една дебела жена в „Сакс“ и ѝ изкара акъла и беше погалена по главата от цели трима полицаи.

Представих ги една на друга.

– Жена ми. Доръти Уайнънт. Баща ѝ ми беше клиент преди време, когато тя беше ей толкова от земята. Симпатичен човек, но му хлопа дъската.

– Бях страшно впечатлена от него – каза Доръти, имайки мен предвид. – Истински жив детектив! Вървах по петите му и го карах да ми разправя приключенията си. Той ме лъжеше най-безсрамно, а аз вярвах на всяка дума.

– Изглеждаш ми уморена, Нора – обадох се аз.

– Уморена съм. Дай да подгъна крак.

Доръти Уайнънт каза, че трябва да се върне на масата, ръкува се с Нора, покани ни на чашка – живеели в апартаментите „Кортланд“ и фамилното име на майка ѝ сега било Йоргенсен. Отвърнахме, че ще ни е много приятно, поканихме я от своя страна да мине да ни види в хотел „Норманди“, където ще останем още седмица-две. Тя погали кучето по главата и си тръгна. Намерихме празна маса.

– Хубавичка е – рече Нора.

– Ако си падаш по този тип.

– Че ти имаш ли си тип? – усмихна се тя.

– Само твоя тип, скъпа – върлинести брюнетки със зловни ченета.

– А какво ще кажеш за червенкосата, с която се измъкна снощи от Куинови?

– Как не те е срам! – сгълчах я аз. – Жената искаше просто да ми покаже колекцията си от френски офорти.

II

На другия ден ми се обади Хърбърт Маколи.

– Ало! Не знаех, че си в Ню Йорк. Доръти Уайнънт ми каза. Хайде да обядваме заедно!

– Колко е сега часът?

– Единайсет и половина. Да не те събудих?

– Да, но нищо. Защо не дойдеш при нас на обяд? Махмурлия съм и никак не ми се препуска из града... Добре, значи в един часа.

Пихме по чашка с Нора, която тръгна на фризьор, после още една сам, след като взех душ, и когато телефонът звънна отново, вече се чувствавах по-добре.

– Там ли е мистър Маколи? – попита женски глас.

– Още не е дошъл.

– Извинете за безпокойството, но бихте ли го помолили да се обади в кантората си веднага щом дойде? Много е важно.

Обещах да му предам.

След десетина минути Маколи се появи. Беше едър, къдрокос, с румени бузи. Хубав мъж, приблизително на моите години – четирийсет и една, – макар да изглеждаше по-млад. Минаваше за много способен адвокат. На няколко пъти бях работил за него, докато живеех в Ню Йорк, и се бяхме погаждали много добре.

Ръкувахме се, потупахме се по гърбовете, той ме попита как е животът, казах, че е добре, и му предадох молбата да се обади в кантората си. Върна се намръщен.

– Уайнънт пак се е появил в града и иска да се срещнем.

Обърнах се към него, както държах в ръце двете чаши, които бях напълнил.

– Може да отложим обяда...

– Нека почака – рече той и пое от мен едната чаша.

– Все така ли е смахнат?

– Работата не е до шеги – сериозно ми отвърна той. – Сигурно знаеш, че през 1929 го прибраха в психиатрична болница и го държаха близо година.

– Не, не съм чувал.

Той кимна. После седна, постави чашата на масичката до себе си и леко се наклони към мен.

– Какви ги е намислила Мими, Чарлс?

– Мими ли? Ах, да – жена му, бившата му жена. Не знам. Трябва ли да е намислила нещо?

– От нея само това може да се очаква – сухо ми отговори той и продължи много бавно: – Мислех, че си в течение.

Ето каква била работата.

– Виж какво, Мак, вече шест години – от 1927 – не се занимавам с детективска работа.

Той ме изгледа учудено.

– Честна дума! – уверих го аз. – Една година след като се ожених, умря тъстът и остави наследство на жена ми – фабрика за преработка на дървесина, теснолинейка и още какво ли не, така че зарязах бюрото, за да се грижа за бизнеса. Пък дори и да детективствам, няма да работя за Мими Уайнънт, или Йоргенсен, или както и да се казва сега. Тя не ме понася и чувството е взаимно.

– Не знаех, че си... – Маколи млъкна, направи широк жест с ръка и вдигна чашата си. След като отпи, продължи: – Само се питах. Първо Мими ми се обажда преди три дни – във вторник – и се опитва да открие Уайнънт, после вчера и Доръти ми звъни – ти си й бил казал как да ме намери – и идва да ме види, сетне... Помислих, че още работиш, и се зачудих за какво е цялата тази работа.

– Че те не ти ли казаха?

– Казаха ми, разбира се. Искали да го видят в името на добрите стари времена. Това може да значи много неща.

– Вие, адвокатите, сте изтъкани от подозрителност. Може и да са казали истината, а като прибавим и парите... Но за какво е целият този шум? Той да не се крие?

Маколи сви рамене.

– И аз знам колкото теб. От октомври не съм го виждал. – Той отпи отново. – Колко време ще останеш в Ню Йорк?

– Ще посрещнем тук Новата година – отвърнах аз и се обадох в ресторанта на хотела да ни изпратят менюто.

III

Същата вечер отидохме с Нора на премиерата на „Меден месец“ в Малкия театър, а след това на гости на някои си Фриман или Филдинг – не им запомних името. Когато тя ме събуди на другата сутрин, не бях никак във форма. Подаде ми вестника заедно с кафето и ми нареди:

– Прочети това!

Послушно изчетох един-два параграфа, след което оставих вестника и отпих от кафето.

– Шегата настрана, но точно сега с удоволствие, бих разменил всички интервюта на новоизбрания кмет О'Брайън – публикувани и непубликувани – плюс снимката на индианеца като притурка срещу една глътка уис...

– Не това, глупчо! – Тя посочи с пръст мястото. – Ето тук!

Секретарката на изобретателя убита в апартамента си Намерено е надупченото от куршуми тяло на Джулия Улф Полицията се опитва да открие работодателя ѝ Клайд Уайнънт

„Късно следобед вчера е било намерено надупченото от куршуми тяло на Джулия Улф, лична секретарка на известния изобретател Клайд Уайнънт. Била открита в собствения си апартамент на Източна петдесет и четвърта улица №411 от мисис Кристиан Йоргенсен, бивша съпруга на изобретателя, отишла там с цел да научи настоящия адрес на бившия си съпруг.

Мисис Йоргенсен, която се е завърнала в понеделник след шестгодишен престой в Европа, заявила в полицията, че след като позвънила на вратата на убитата, дочула слаби стенания и веднага уведомила Мървин Холи – момчето, което карало асансьора и което от своя страна повикало домоуправителя Уолтър Мийни. Мис Улф била открита на пода на спалнята си с четири куршумени рани от пистолет калибър 32 в гърдите и починала, без да дойде в съзнание, преди пристигането на полицията и линейката.

Хърбърт Маколи, адвокатът на Уайнънт, казал на полицията, че за последен път бил видял изобретателя през октомври. Уайнънт му се обадил вчера по телефона и му назначил среща, на която не се явил. Той отрича категорично, че знае къде се намира клиентът му. Мис Улф според сведенията, получени от Маколи, е работила осем години като секретарка на изобретателя. Адвокатът също така казал, че нищо не му е известно за семейството на убитата и за личните ѝ работи, поради което не е в състояние да хвърли светлина върху убийството ѝ.

Огнестрелните рани не биха могли да бъдат нанесени от самата жертва, както твърди...“

Останалото беше обичайната полицейска информация.

– Мислиш ли, че той я е убил? – попита Нора, щом оставих за втори път вестника.

– Уайнънт ли? Не бих се учудил. Той е съвсем откачен.

– Ти познаваш ли я?

– Да. Какво ще кажеш за няколко капки спирт, че умирам...

– Как изглеждаше?

– Прилично. Освен че изглеждаше добре, беше много умна и изключително смела – а за да живееш с онзи, това е крайно необходимо.

– Че тя живееше ли с него?

– Да. Искам чаша уиски, моля те! Поне живееха заедно, когато ги познавах.

– Защо не закусиш преди това? Беше ли влюбена в него, или просто въпрос на служба?

– Не знам. Много е рано за закуска.

Щом Нора отвори вратата, за да излезе, кучето нахълта в стаята, скочи с предните си крака върху леглото и завря муцуна в лицето ми. Взех да го милвам по главата и се опитах да си спомня какво ми беше казал някога Уайнънт – нещо за кучетата и жените. Не беше виц и не можех да се сетя какво точно беше; само знаех, че е много важно да си го спомня.

Нора се върна с две чаши и нов въпрос:

– А той как изглежда?

– Много висок – над метър и осемдесет – и е най-кльошавият човек, когото съм виждал. Вече трябва да приближава петдесетте, макар че още тогава, навремето, косата му беше почти бяла. Вечно е обрасъл,

неподстриган, мустакът му е проскубан, гризе си ноктите.

Трябваше да бутна кучето настрана, за да стигна чашата си.

– Звучи прекрасно. Какво си работил за него?

– Негов бивш служител го беше обвинил, че му е откраднал нещо като идея или изобретение, не знам точно. Казваше се Роузуотър. Опитваше се да изнуди Уайнънт за пари, като заплашваше Да го застреля, да му взриви къщата, да му отвлече децата, да пререже гърлото на жена му и какво ли не още. Така и не го хванахме – явно го бяхме стреснали и подплашили. Във всеки случай заплахите престанаха и повече нищо не се случи.

Нора спря да пие, за да попита:

– А Уайнънт беше ли го ограбил наистина?

– Хайде стига. Утре е Коледа – опитай се да мислиш добри неща за себеподобните си.

IV

Същия следобед изведох Аста на разходка, обясних на двама души, че породата ѝ се нарича шнауцер, а не е мелез между шотландски и ирландски териер, отбих се в бара на Джим за една-две чашки, натъкнах се на Лари Кроули и се върнах в „Норманди“ заедно с него. Нора тъкмо приготвяше коктейли за семейство Куин, Марго Инес, някакъв мъж, чието име така и не разбрах, и Доръти Уайнънт.

Доръти пожела да разговаря с мен, така че отнесохме коктейлите си в спалнята.

Там тя пристъпи направо към въпроса.

– Ник, смяташ ли, че баща ми я е убил?

– Не, защо?

– Ами... Полицията е на мнение... Тя му беше любовница, нали?

Кимнах с глава.

– Така беше, когато работех за него. Тя се загледа в чашата си.

– Той ми е баща. Никога не съм го харесвала. Аз и мама не харесвам. – Вдигна поглед към мен. – И Гилбърт не харесвам.

Гилбърт беше брат ѝ.

– Не се притеснявай. Колко хора не си харесват роднините...

– А ти харесваш ли ги?

– Роднините си ли?

– Не, моите. – Тя се намръщи. – И престани да разговаряш с мен, като че ли съм още дванайсетгодишна!

– Не е това причината – обясних аз. – Просто взех да се напивам.

– Отговори ми на въпроса. Поклатих глава.

– Ти беше добро дете, само дето те бяха разглезили. А що се отнася до останалите – мога да живея и без тях.

– Къде сме сбъркани всичките? – попита тя по-скоро реторично, но сякаш много ѝ се искаше да получи отговор на въпроса си.

– Всеки различно. Твоят... Харисън Куин отвори вратата.

– Ела да поиграем пинг-понг, Ник.

– След малко.

– И доведи това красиво дете.

Той изгледа Доръти похотливо и излезе.

– Едва ли познаваш Йоргенсен – продължи тя.

– Познавам един Нелс Йоргенсен.

– Завиждам ти, че не познаваш този, когото имам предвид – Кристиан. Същинско сладурче. Но и мама е една – развежда се с лудия, за да се ожени за жиголо. – Очите ѝ се навлажниха. Сподави хълцането си и попита: – Какво да правя, Ник?

Гласът ѝ беше като на изплашено дете.

Аз я прегърнах през рамо и взех да издавам утешителни звуци – по-не си мислех, че са утешителни. Тя се разрида на ревера ми. Телефонът на нощната масичка извъня. В съседната стая бяха надули радиото. Чашата ми беше празна.

– Зарежи ги – посъветвах я аз. Тя отново се разхълца.

– Не можеш да зарежеш себе си.

– Тогава не знам какво всъщност искаш.

– Не ме дразни, моля те – смирено прошепна тя.

Нора, влязла заради звънящия телефон, ме погледна въпросително. Аз ѝ направих физиономия над главата на момичето.

Щом Нора каза „ало!“, Доръти бързо се отдръпна от мен и се изчерви.

– Аз... извинете – заекна тя. – Не исках... Нора ѝ се усмихна съчувствено.

– Не ставай глупава – рекох аз.

Момичето извади носната си кърпичка и взе да си бърше очите.

– Да, ще проверя дали си е вкъщи – каза Нора по телефона. – Кой го търси, моля? – Тя закри слушалката с ръка и се обърна към мен: – Някой си Норман. Ще говориш ли с него?

Казах, че не знам, и поех слушалката.

– Ало?

Малко груб, дрезгав глас попита:

– Мистър Чарлс ли е на телефона? Мистър Чарлс, научих, че преди време сте работили за Трансамериканското детективско бюро.

– С кого говоря?

– Казвам се Албърт Норман, мистър Чарлс. Името ми едва ли ви говори нещо, но бих искал да ви направя едно предложение. Убеден съм, че ще...

– Какво предложение?

– Не ми е възможно да го обсъждам по телефона, мистър Чарлс, но ако ми отделите половин час, обещавам...

– Извинете ме, но страшно съм зает и...

– Но, мистър Чарлс, става дума за...

Чу се остро изпукване – можеше да бъде изстрел или шум от

падането на тежък предмет, или нещо друго.

– Ало, ало! – развихах се аз, не получих отговор и затворих телефона.

Нора беше завела Доръти пред огледалото и я утешаваше с пудра и руж.

– Някой се опита да ми продаде застраховка – казах аз и отидох в хола да си наляя чашка.

Броят на гостите се беше увеличил. Разговарях с някои. Харисън Куин стана от канапето, където седеше заедно с Марго Инес, и ми рече категорично:

– А сега пинг-понг!

Аста скочи и ме сръга в корема с предните си лапи. Аз спрях радиото и си забърках коктейл. Мъжът, чието име не бях дочул добре, се обади:

– Щом избухне революцията, първата им работа ще е да ни изправят до стената и да ни разстрелят.

Тази мисъл, изглежда, му доставяше удоволствие. Куин се доближи до мен да си допълни чашата. Погледна към вратата на спалнята.

– Къде откри това русо дете?

– Люлял съм го на коляното си.

– Кое коляно? Може ли да го погаля?

Нора и Доръти излязоха от спалнята. Забелязах върху радиото следобедното издание на вестника и го отворих. Заглавията крещяха:

Джулия Улф е била любовница на гангстер Артър Нънхайм идентифицира трупа От Уайнънт няма и следа.

Нора прошепна на ухото ми:

– Поканих я да вечеря с нас. Бъди мил с детето – много е разстроено.

Нора е на двадесет и шест години.

– Както кажеш.

Обърнах се. Доръти се смееше на някакъв виц, който Куин й разказваше.

– Но ако се забъркаш в чужди неприятности, не чакай от мен да те утешавам – продължих аз.

– Няма. Ти си голям сладур, макар и да си глупавичък. И тук не е място за четене – отне ми тя вестника и го пъкна зад радиото.

V

През нощта Нора не можа да мигне. Чете спомените на Шалапин, докато се унесох в сън, след което ме събуди, за да ме попита:

– Спиш ли? Казах, че спя.

Тя ми запали цигара, после още една за себе си.

– Не ти ли е минавало през ума, че би могъл от време на време да се връщаш към детективската си работа – просто за удоволствие? Знаеш какво имам предвид – когато ти падне нещо изключително интересно, например като делото Линдб...

– Скъпа – прекъснах я аз. – Предполагам, че Уайнънт е убиецът и полицията ще го хване и без моята помощ. А и всичко това ми е крайно безразлично.

– Нямах предвид това, а...

– Пък и нямам никакво време – прекалено съм зает с това да внимавам да не изгубиш нито цент от парите, заради които те взех. – Аз я целунах. – Защо не си налееш една чашка? Това може да те приспи.

– Не, благодаря.

– Тогава аз ще си сипя.

Когато се върнах с моето уиски и сода, тя седеше, смръщила вежди.

– Много е сладка, но е доста откачена – подхванах отново. – Иначе нямаше да е негова дъщеря. Не знаеш дали мисли онова, което говори, и дали онова, което мисли, се е случило в действителност. Много ми е симпатична, но ми се струва, че ти се увли...

– Аз пък не съм сигурна, че ми е симпатична – прекъсна ме Нора със замислен вид. – Най-вероятно ще се окаже малка глезла, но ако в думите ѝ има поне капка истина, то здравата го е загазила.

– С нищо не мога да ѝ помогна.

– Тя е на друго мнение.

– Също и ти, което доказва, че щом си научиш нещо, все ще намериш някой да ти уйдиса на...

Нора въздъхна.

– Защо не си малко по-трезвен, че да може човек да разговаря с теб. – Пресегна се, за да отпие от чашата ми. – Ако ми дадеш коледния подарък сега, и аз ще ти дам твоя.

Поклатих глава.

– По време на закуската.

– Вече е Коледа!
– На закуска.
– Дано не си харесам подаръка!
– Дори да не ти хареса, пак ще трябва да си го задържиш, защото продавачът категорично ме предупреди, че няма да го приеме обратно. Каза, че вече...

– Какво ти пречи да видиш дали не можеш да й помогнеш? Тя ти има такова доверие, Ник!

– Всички имат доверие в гърците.

– Моля те!

– Просто си решила да си пхнеш носа в чужди...

– Исках да те попитам: жена му знаеше ли, че тази Джулия Улф му е любовница?

– Не знам. Но не я харесваше.

– Що за човек е жена му?

– Ами... жена.

– Хубава ли е?

– Беше голяма красавица.

– Стара ли е вече?

– Четирийсет, четирийсет и две. Стига вече, Нора. Не ти трябва да се месиш. Нека Чарлсови си гледат техните неприятности, а Уайнънто-ви – своите.

Тя сви обидено устни.

– Все пак ми сипи чашка – може да ме приспи.

Станах от леглото и отидох да й наляя уиски със сода. Върнах се в спалнята и в същия миг телефонът иззвъня. Погледнах часовника си върху нощната масичка. Наближаваше пет.

Нора вече беше вдигнала слушалката.

– Ало... Да, на телефона. – Тя погледна към мен. Аз поклатих отрицателно глава. – Да. Разбира се... разбира се.

Затвори и ми се усмихна широко.

– Ужасна си! Какво ще ми сервираш сега?

– Доръти вече се качва. Стори ми се къркана.

– Направо съм възхитен. – Взех си халата. – Вече се страхувах, че ще трябва да поспя.

Тя се беше навела и си търсеше чехлите.

– Не ставай дърт мърморко. Имаш цял ден на разположение – спи колкото щеш. – Намери си чехлите и ги обу. – Дали наистина се бои от майка си толкова, колкото твърди?

– Ами ако има за пет пари ум в главата си... Мими е първокласна усойница.

Нора присви тъмните си очи и попита бавно:

– Какво криеш от мен?

– Ох, господи! Все се надявах, че няма да научиш. Всъщност Доръти е моя дъщеря. Но аз просто не знаех какво върша, Нора. Беше пролет във Венеция, бях толкова млад и имаше пълнолуние...

– Смей се ти, смей се! Искаш ли нещо за ядене?

– Само ако и ти си гладна. Какво да ти поръчам?

– Сандвич със сурова говежда кайма и много лук. И кафе.

Доръти пристигна, докато говорех по телефона с денонощния кули-нарен магазин. Когато влязох в хола, тя се надигна от стола, като се олюляваше, и каза:

– Много се извинявам, Ник, че ви досаждам на двамата с Нора, но не мога да се прибера у дома в този вид. Не мога. Страх ме е. Не знам какво може да ми се случи, не съм сигурна и аз какво ще направя. Моля те, не ме карай да си отивам.

Беше много пияна. Аста й подуши краката. Аз й направих знак да млъчи.

– Шт! Чувствувай се като у дома си. Седни. След малко ще донесат кафе. Къде си се натряскала?

Тя седна и взе да клати глупаво глава.

– Не знам. След като излязох оттук, къде ли не ходих... Освен вкъщи, защото не мога да се прибера в този вид. Виж какво имам.

Тя пак стана и извади от джоба на сакото си очукан автоматичен пистолет.

– Виж! – развя го под носа ми, а Аста размаха опашка и заподскача радостно, за да го захапе.

Нора шумно си пое въздух. Тилът ми изстина. Отблъснах кучето и взех пистолета.

– Що за шеги са това? Седни!

Пуснах го в джоба на халата си и бутнах Доръти назад, за да седне.

– Не ми се сърди, Ник – захленчи тя. – Задръж го, ако желаш. Не искам да ти доставям неприятности.

– Откъде го имаш?

– От едно заведение на Десето Авеню. Дадох му в замяна гривната си – онази със смарагдите и брилянтите.

– А след това си я спечелила обратно на зарове може би? Гривната е все още на ръката ти.

Тя се втренчи озадачено в нея.

– Мислех, че съм му я дала. Погледнах към Нора и поклатих глава.

– Стига си я тормозил, Ник – обади се жена ми. – Не виждаш ли, че е...

– Не ме тормози, Нора, ни най-малко – побърза да каже Доръти. – Той... той е единственият човек в света, към когото мога да се обърна за помощ.

Спомних си, че Нора не се беше докоснала до уискито си, така че отидох в спалнята и пресуших чашата. Като се върнах, заварих жена си седнала на страничната облегалка на стола на Доръти, прегърнала момичето през рамо. То подсмърчаше, а Нора го утешаваше.

– Ник изобщо не ти се сърди, миличка. Той много ти съчувствува. – Тя вдигна поглед към мен. – Нали не си сърдит, Ник?

– Не, само съм обиден. – Седнах на дивана. – Откъде взе pistolета, Доръти?

– От един човек – нали ти казах. – Какъв човек?

– Казах ти вече – в едно заведение.

– И си му дала в замяна гривната си.

– Така си мислех, ама виж – още е на ръката ми.

– Вече забелязах.

Нора потупа момичето по рамото.

– Разбира се, че е на ръката ти.

– Когато пристигне момчето с кафето и сандвичите, ще го помоля да не си тръгва – рекох аз. – Нямам намерение да оставам насаме с две...

Нора ме погледна намръщено и каза на момичето:

– Не му обръщай внимание. Цяла нощ е такъв.

– Той си мисли, че съм пияна глупачка – подсмъркна Доръти. Нора пак я потупа по рамото.

– Все пак за какво ти трябваше pistolет? – продължих да питам аз.

Доръти се изправи в креслото и ме загледа с широко отворени пияни очи.

– Заради него! – възбудено зашепна тя. – Ако започне да ме закача. Страхувах се, защото бях пила. Затова. А после се изплаших и от това, та дойдох тук.

– Баща си ли имаш предвид? – попита Нора, като се опитваше да прикрие възбудата в гласа си.

Доръти поклати глава.

– Баща ми се казва Клайд Уайнънт. А той е мъж на майка ми.

Тя облегна глава на гърдите на Нора.

– Аха! – рече жена ми като човек, на когото всичко е ясно като бял ден. – Горкичкото! – додаде тя и ме изгледа многозначително.

– Я Да пийнем по нещо – предложих аз.

– Без мен. – Нора пак ме гледаше сърдито. – А не мисля, че и Доръти се нуждае...

– Нуждае се! Ще ѝ помогне да заспи. – Налях ѝ конска доза скоч и се погрижих да го изпие до капка. Ефектът беше чудотворен – докато пристигнат сандвичите и кафето, тя вече спеше дълбоко.

– Сега доволен ли си? – попита Нора.

– Доволен съм. Дай да я сложим да легне, а ние да седнем да хапнем.

Отнесох я в спалнята и помогнах на Нора да я разсъблече. После се върнахме при храната. Извадих пистолета от джоба си и го разгледах. Имаше два куршума – един в дулото и един в пълнителя.

– Какво ще го правиш? – полюбопитствува Нора.

– Нищо – докато не разбере дали с него е била убита Джулия Улф. Калибърът е 32.

– Но нали тя каза...

– Че го купила в някаква кръчма – от неизвестен човек – срещу гривната си. Чух.

Нора проточи врат над сандвича си и ме изгледа с широко отворени, бляскави, почти черни очи.

– Мислиш ли, че го е взела от втория си баща?

– Убеден съм – рекох аз, но прекалих със сериозния си вид.

– Отвратителен грък! Но нищо чудно и от него да го е взела – откъде знаеш? Нали не вярваш на разказа ѝ?

– Слушай, скъпа, утре ще ти купя цял куп криминални романи, но не затормозвай тази вечер главичката си с тайнствени истории. Тя просто се опита да ти каже, че се бои да не би Йоргенсен да ѝ налети, като се прибере вкъщи, и се страхува, че е прекалено пияна, за да му се опре.

– Какво говориш! А майка ѝ?

– Това е много специално семейство. Можеш... Доръти застана, олюлявайки се леко, на прага на спалнята, по нощница, която ѝ беше прекалено дълга, и като запримига от светлината, рече:

– Моля ви, може ли да дойда при вас? Страх ме е там сама.

– Разбира се.

Тя се сви до мен на дивана, а Нора отиде да вземе нещо да я завие.

VI

Тримата закусвахме рано следобед, когато довтасаха Йоргенсенови. Нора се обади по домофона, а после съобщи, като се опитваше да прикрие възбудата си:

- Майка ти. Чака долу във фойето. Казах ѝ да се качи.
- По дяволите! – изруга Доръти. – Защо ли ѝ се обадих!
- Защо изобщо не се преместим да живеем във фойето – рекох аз.
- Не му обръщай внимание – каза Нора и потупа Доръти по рамото. На вратата се позвъни. Отидох да отворя.

Изминалите осем години с нищо не бяха накърнили красотата на Мими. Имаше по-зрял и фрапантен вид, но това беше всичко. Беше поедра от дъщеря си и по-живописно руса. Засмя се и тръгна към мен с протегнати ръце.

– Весела Коледа! Така се радвам да те видя след толкова години. Това е съпругът ми. Запознай се с мистър Чарлс, Крие.

– Приятно ми е да те видя, Мими – казах аз и се ръкувах с Йоргенсен.

Беше около пет години по-млад от жена си, висок, слаб, стегнат, мургав мъж, старателно издокаран и нагласен, с гладко вчесана коса и напомадени мустаци.

Поклони ми се учтиво.

– Приятно ми е, мистър Чарлс.

Говореше със силен немски акцент, ръката му беше слаба, но мускулиста. Влязохме в хола.

След като ги представих на Нора, Мими взе да ѝ се извинява за ненадейното нахълтване.

– Но така ми се искаше да се срещна пак с мъжа ви, пък и знам, че единственият начин да замъкна тази глезла някъде навреме е, като я пренеса на ръце. – Тя прехвърли усмивката си върху Доръти. – Хайде, миличко, обличай се.

Миличкото изръмжа с уста, натъпкана с препечена филия, че не виждало защо трябва да си прахосва следобеда у леля си Алис дори на Коледа.

– Бас ловя, че Гилбърт няма да дойде.

Мими каза, че Аста е прекрасно куче, и ме попита дали имам някаква представа къде може да е бившият ѝ мъж.

– Не.

Тя продължи да си играе с кучето.

– Той е луд, направо луд! Да изчезне в такъв момент! Нищо чудно, дето полицията отначало го заподозря, че е забъркан в тази история.

– А сега какво мислят? – попитах аз. Тя вдигна поглед към мен.

– Не си ли чел вестниците?

– Не.

– Оказа се, че е някой си Морели – гангстер. Той е убил жената. Бил й е любовник.

– Хванали ли са го?

– Още не, но е той. Много ми се иска да открия Клайд. Маколи категорично отказва да ми помогне. Твърди, че не знаел къде е, но това са глупости. Има пълномощно от него и знам много добре, че поддържа връзка с Клайд. Как смяташ – може ли да се вярва на Маколи?

– Той е адвокат на Уайнънт – отвърнах аз. – Нямах никакви основания да му вярваш.

– И аз така си помислих. – Тя ми направи място до себе си на дивана. – Седни. Толкова неща искам да те питам.

– Какво ще кажеш преди това да пийнем по нещо?

– Само да не е яйчен коняк, че от него ми стават киселини.

Когато се върнах с напитките, Нора и Йоргенсен изпробваха един върху друг познанията си по френски, Доръти се преструваше, че яде, а Мими пак си играеше с кучето. Раздадох чашите и седнах до Мими.

– Имаш прелестна жена – каза тя.

– И на мен ми харесва.

– Каж ми истината, Ник. Смяташ ли, че Клайд е истински луд? Искам да кажа, достатъчно луд, за да трябва да се предприеме нещо?

– Аз откъде да знам?

– Тревожа се за децата – продължи тя. – Аз лично нямам никакви претенции – сумата, която получих при развода, уреди всичко. Но с децата не е така. Останали сме без пукната пара и се тревожа за тях. Ако е откачен, ще вземе да прахоса всичко и да ги остави без един цент. Как мислиш, какво да направя?

– Относно затварянето му в психиатрична лечебница ли?

– Неее – провлочи тя. – Но ми се иска да поговоря с него. – Тя сложи ръка върху моята. – Ти можеш да го откриеш.

Поклатих глава.

– Няма ли да ми помогнеш, Ник? В името на старото ни приятелство.

Сините ѝ очи ме гледаха нежно и умолително. Доръти ни наблюдаваше откъм масата, изпълнена с подозрение.

– За бога, Мими – рекох аз. – В Ню Йорк детективи колкото искаш! Наеми някой от тях. Аз вече не работя.

– Знам, но... Дори беше ли много пияна снощи?

– По-скоро аз бях препил. Тя ми се стори съвсем трезва.

– Не намираш ли, че е станала много хубава?

– И по-рано си беше хубава.

Тя се замисли над думите ми, после додаде:

– Но тя е още дете, Ник.

– В каква връзка ми казваш това? Мими се усмихна.

– Защо не се облечеш, Дори?

Доръти повтори намусено, че не виждала защо трябва да си прахосва следобеда у леля си Алис. Йоргенсен се обърна към жена си:

– Мисис Чарлс много любезно предложи да не...

– Да, наистина – каза Нора. – Защо не поостанете? Чакаме гости. Няма да е кой знае колко забавно, но все пак...

Тя замахна широко с чашата си като завършек на изречението.

– Много бих искала – бавно отговори Мими. – Но се боя, че Алис...

– Извини ѝ се по телефона – предложи Йоргенсен.

– Аз ще го направя – каза Доръти. Мими кимна.

– Дръж се мило с нея.

Доръти отиде в спалнята. Всички изведнъж се ободриха. Нора ми намигна весело и ща не ща, трябваше да се направя, че ми е много приятно, защото Мими ме гледаше в този момент.

– Всъщност не ти се иска да останем, нали, Ник? – обърна се тя към мен.

– Но моля те!

– Почти съм убедена, че лъжеш. Ти май харесваше бедната Джулия?

– „Бедната Джулия“ звучи много добре от твоята уста. Да, аз я харесвах.

Мими отново сложи ръка върху моята.

– Тя е виновна за раздялата ми с Клайд. Естествено аз я ненавиждах – тогава. Но вече мина много време. Когато отидох да се срещна с нея в петък, не хранех никакви лоши чувства. Ник, видях я как умира. Не заслужаваше да умре. Беше ужасно. Каквото и да съм изпитвала навремето към нея, сега остана само жал. Затова бях искрена, като казах „бедната Джулия“.

– Не знам какви си ги намислила – казах аз. – Идея си нямам какво сте намислили всички вие.

– Всички ли? – повтори тя. – Да не би Дори да е... Доръти се върна от спалнята.

– Оправих нещата.

Тя целуна майка си по устата и седна до нея. Мими извади пудриерата си да провери в огледалцето дали не се е размазало червилото ѝ, и попита:

– Леля ти не се ли нацупи?

– Не, всичко е наред. Какво трябва да направиш в тази къща, за да получиш нещо за пиене?

– Трябва да отидеш до онази маса, където са шишетата и ледът, и да си налееш – отвърнах аз.

– Много пиеш – обади се майка ѝ.

– Не колкото Ник обаче. Тя се запъти към масата. Мими поклати глава.

– Тези деца! Та тъкмо казвах – ти много харесваше Джулия Улф, нали?

– Ти искаш ли, Ник? – провикна се Доръти.

– Да, благодаря. – После отговорих на Мими: – Беше ми доста симпатична.

– Ужасно си потаен! – оплака се тя. – Харесваше ли я колкото мен например?

– Имаш предвид няколкото следобеда, които прекарахме заедно, ли?

Смехът ѝ бе искрен.

– Това вече е истински отговор.

Тя се обърна към Доръти, която се бе запътила към нас с чаши в ръце.

– Трябва да си ушиеш рокля в този син цвят, миличко. Много ти отива.

Поех едната чаша от момичето и се извиних, че е време да се обличам.

VII

Когато излязох от банята, заварих Нора и Доръти в спалнята. Нора си решише косата, а момичето седеше на ръба на леглото и си играеше с някакъв чорап.

Нора изпрати въздушна целувка на отражението ми в огледалото. Имаше много щастлив вид.

– Ти обичаш Ник, нали, Нора? – попита Доръти.

– Той е глупав грък, но съм свикнала с него.

– Но Чарлс не е гръцко име!

– Името ми е Хараламбидис – поясних аз. – Като пристигнал баща ми, глупакът, който му оформял документите за имиграция, заявил, че Хараламбидис е прекалено дълго, и го съкратил на Чарлс. Старият няма мал нищо против – бил готов да му викат и Хикс, само и само да го пуснат в страната.

Доръти ме изгледа.

– Никога не съм сигурна кога си сериозен и кога ме будалкаш. – Започна да си обува чорапа, но спря. – Какво се опитва да изкопчи от теб майка ми?

– Нищо. Сведения. Много иска да разбере какво си правила снощи и какво си говорила.

– И аз така си помислих. Ти какво й каза?

– Че какво мога да й кажа? Нито си правила нещо, нито си говорила.

Тя смръщи чело, обмисляйки моя отговор, но като проговори, темата беше друга:

– За пръв път чувам, че между вас двамата с мама е имало нещо. Вярно, че тогава бях дете и даже да бях забелязала нещо, нямаше да знам какво е. Но съм изненадана дори, че си говорите на малки имена.

Нора се извърна засмяна от огледалото.

– Започва да ми става интересно. – Тя махна с гребена си към Доръти. – Продължавай, моето момиче.

– Не знаех, и туйто – настоя Доръти.

Извадих чиста риза и се приготвих да я обличам.

– А сега какво толкова знаеш?

– Нищо – бавно произнесе тя и лицето й порозовя. – Но мога да се досетя.

И Доръти пак се наведе над чорапа си.

– Щом като можеш, досещай се! – изръмжах аз. – Ти си едно глупаво момиче, но карай да върви! Какво си виновна, че имаш циничен ум.

Тя вдигна глава и се засмя, но после попита сериозно:

– Смяташ ли, че съм се метнала на майка си?

– Не бих се изненадал.

– Кажи – смяташ ли?

– Искаш да чуеш отрицателен отговор. Не, не смятам.

– Ето с какъв човек съм принудена да живея – жизнерадостно обяви Нора. – Нищо не можеш да изкопчиш от него.

Облякох се и отидох в хола. Мими се беше настанила в скута на Йоргенсен. Щом влязох, тя стана и попита:

– Какво получи за Коледа?

– Нора ми подари часовник – показах ѝ го аз. Тя каза, че е прекрасен, което си беше вярно.

– А ти какво ѝ подари?

– Колие.

– Мога ли да си наляя още? – попита Йоргенсен и стана, без да дочака отговор.

На вратата се позвъни. Посрещнах Куин, жена му и Марго Инес и ги представих на Йоргенсенови. Нора и Доръти най-сетне се бяха облекли и излязоха от спалнята. Куин веднага се лепна за Доръти. Пристигна и Лари Кроули с някакво момиче на име Денис, а малко след тях и семейство Едж. Спечелих от Марго Инес тридесет и два долара на табла и тя обеща честно да ми се изплати по-късно. Денис трябваше по едно време да си полегне в спалнята. Малко след шест часа Алис Куин успя с помощта на Марго да откъсне мъжа си от Доръти и да го отведе някъде другаде на гости. Едж и жена му също си тръгнаха. Мими си облече палтото и настоя мъжът ѝ и дъщеря ѝ да сторят същото.

– Каня ви в последния момент, но ще можете ли да дойдете утре на вечеря? – попита тя.

– Разбира се – отговори Нора.

Ръкувахме се, казахме си нужните учтиви думи и те си тръгнаха.

Нора затвори след тях и се облегна на вратата.

– Леле, колко е хубав! – въздъхна тя.

VIII

До този момент знаех със сигурност къде ми е мястото в историята Улф–Уайнънт–Йоргенсен и каква роля играя в нея – отговорите бяха съответно никъде и никаква, – но когато в четири сутринта на другия ден се отбихме в „Ройбен“ на връщане към хотела, за да прием по едно кафе, Нора разгърна някакъв вестник и ето какво откри в клюкарската рубрика: „Ник Чарлс, бивш детектив от Трансамериканското детективно бюро, е пристигнал от крайбрежието¹ да разследва тайнственото убийство на Джулия Улф.“

А когато шест часа по-късно отворих очи и седнах в леглото, открих, че Нора ме друса за раменете, а някакъв мъж с пистолет в ръка е застанал на прага на спалнята.

Беше тъмен, пълен, младолик мъж със среден ръст, широко чене и ниско чело. На главата си имаше черно бомбе, черното палто му стоеше много добре, а черният костюм и черните обувки изглеждаха, сякаш са били купени преди петнадесет минути. Пистолетът – черен, автоматичен, калибър 38, с късо дуло – не сочеше никъде, а просто лежеше удобно в шепата му.

– Той ме накара да го пусна, Ник – обясняваше Нора. – Каза, че трябва да...

– Трябва да говоря с вас – довърши вместо нея човекът с пистолета. – Нищо друго, но трябва да говоря.

Гласът му беше нисък, стържещ.

Вече бях мигал достатъчно, за да се поразсъня. Погледнах към жена си. Тя беше възбудена, но ни най-малко не я беше страх – все едно, че наблюдаваше как конят, на който е заложила, изпреварва останалите с една глава.

– Добре, говорете, но бихте ли скрили този пистолет? – предадох се аз.

Той се усмихна само с долната си устна.

– Знам, че минавате за костелив орех. Не е нужно да ми го казвате. – С тези думи той прибра пишеца в джоба на палтото си. – Аз съм Шеп Морели.

– За пръв път чувам това име – рекох аз.

Той направи крачка напред и взе да клати глава от ляво на дясно.

1. Има се предвид Тихоокеанското крайбрежие. – Б. пр.

– Не съм очистил Джулия.

– Може и така да е, но не го съобщавате където трябва. Аз нямам нищо общо с това.

– От три месеца не съм я виждал – продължи той. – Бяхме скъсали.

– Кажете го на полицията.

– А и нямам никакви основания да й причиня нещо лошо – тя винаги се е държала прекрасно с мен.

– Чудесно. Но си продавате стоката на погрешен пазар.

– Чуйте – пристъпи той към леглото. – Стъдси Бърк ми каза, че навремето сте били свястно момче. Затова дойдох. Вярно ли е...

– Как е Стъдси? – прекъснах го аз. – Не съм го виждал, откак го опандизиха – беше през 23-та или 24-та.

– Добре е. Иска да ви види. Държи едно заведение на Западна четирidesет и девета улица. Казва се „Пиджирън Клъб“. Кажете ми – какво иска от мен полицията? Или просто се опитват да ми лепнат нещо?

Поклатих глава.

– Ако знаех нещо, щях да ви кажа. Не вярвайте на вестниците – нямам нищо общо с тази история. Обърнете се към полицията.

– Това ще е страшно умно – усмихна се той отново с долната си устна. – Най-умната постъпка в целия ми живот. Аз, заради когото един полицейски капитан свърши в болницата. Не се разбрахме по един въпрос. Чакат ме с разтворени обятия да се отбия и да им задам един-два въпроса. Ще си умрат от радост до върха на полицейските си палки. – Той вдигна длан. – Казвам ви истината. Стъдси каза, че и вие говорите винаги истината. Кажете ми я тогава.

– Нали това правя – уверих го аз. – Ако знаех нещо, щях...

На външната врата се почука три пъти, остро. Пистолетът на Морели се озова в ръката му, преди чуването да е престанало. Очите му като че се въртяха едновременно във всички посоки. Гласът му изстърга като по желязо дълбоко в гърдите му:

– Какво е това?

– Не знам. – Аз седнах по-удобно в леглото и кимнах с глава към пистолета. – Трябва да са твоите хора. – Дулото сочеше право в гърдите ми. – Нямаме авария изход – заключих аз и протегнах ръка към Нора, седнала в другия край на леглото.

Отново се почука и плътен глас извика:

– Отворете! Полиция!

Долната устна на Морели се изви, покри горната и той ме изгледа с бялото на очите си.

– Ах ти, предател! – бавно изрече той, сякаш му беше мъчно за мен. Леко пристъпи назад и подпря вратата с гръб. В ключалката на външната врата застърга ключ.

Ударих Нора с лявата си ръка и я съборих на пода. Възглавницата, която метнах с дясната ръка срещу пищова на Морели, бе сякаш перушинка – понесе се бавно и плавно като листче хартия. Никога – нито преди, нито след това – не съм чувал по-гръмък звук от изстрела на Морели. Нещо ме удари отляво, докато се хвърлях на пода. Успях да хвана един от глезените му и го съборих долу заедно със себе си, докато той ме удряше по гърба с пистолета. Успях да се освободя и взех да го удрям колкото се може по-ниско по тялото.

Влязоха някакви мъже и ни разтърваха.

Трябваша ни цели пет минути, за да свестим Нора.

Тя най-сетне седна, хвана се за бузата, огледа стаята и съзря Морели с белезници на ръцете, застанал между двама полицаи. Лицето му беше цялото в кръв – ченгетата го бяха пообработили, колкото да си направят удоволствието. Нора ме изгледа яростно:

– Глупак с глупак! За какво ти трябваше да ме цапардосаш така, че да изгубя съзнание? Знаех, че ще се справиш с него, но исках да видя как!

Един от полицаите се изхили.

– Боже! – възхитено рече той. – Тая жена си я бива.

Тя му се усмихна и стана. Когато погледна мен обаче, усмивката ѝ се стопи.

– Ник, та ти си...

Отговорих, че според мен не е нищо особено, и разкопчах останките от горнището на пижамата. Куршумът на Морели беше издълбал улейче – дълго десетина сантиметра – точно под лявото ми зърно. Доста кръв течеше, но раната не беше дълбока.

– Язък! – обади се Морели. – Един-два сантиметра по-навътре, и каква прекрасна разлика!

Ченгето, което се възхити от Нора – як, белезникав мъж на петдесетина години, облечен в зле скроен сив костюм, – цапардоса Морели през устата.

Кайзер, управителят на „Норманди“, каза, че ще повика лекар, и отиде да се обажда по телефона. Нора изтича до банята да донесе пешкири.

Сложих един от пешкирите върху раната и пак си легнах.

– Нищо ми няма. Да не говорим повече за това, докато не дойде

лекарят. Кажете, как стана така, че пристигнахте толкова навреме?

Полицаят, който удари Морели, обясни:

– Подразбрахме, че всички Уайнънтови си правят тук срещите, плюс адвокатата му и останалите, замесени в историята, та решихме за всеки случай да държим хотела под око, да не би да се появи и той. И ето, тази заран Мак – той беше дежурен тогава – видял как този тук се вмъква и веднага ни се обади, а ние накарахме мистър Кайзер да се качи с нас и добре, че така стана, иначе я бяхте закъсали.

– Да, имах късмет – иначе сигурно нямаше да стреля по мен.

Той ме изгледа подозрително. Очите му бяха избелялосиви и воднисти.

– Да не ви е приятел?

– За пръв път го виждам.

– Какво искаше?

– Да ми съобщи, че не е убил Джулия Улф.

– Че какво ви засяга вас?

– Не ме засяга.

– А той защо мислеше, че ви засяга?

– Ами попитайте го. Аз откъде да знам?

– Питам вас.

– Питайте колкото си искате.

– И друго искам да ви попитам: ще направите ли оплакване, задето ви рани?

– И това е въпрос, на който не мога да отговоря веднага. Може да не е било преднамерено.

– Окей. Време има достатъчно. Както виждам, ще трябва да ви зададем много повече въпроси, отколкото си мислехме. – Той се обърна към един от хората си: – Претърсете апартамента.

– Само ако имате разрешение от прокурора.

– Вие така си мислите. Хайде, Анди. И те се заеха с претърсването.

Влезе лекарят – безцветен, сумтящ дребосък – и взе да се суети и да подсмърча около раната ми, спря кръвотечението, превърза ме и ме успокои с думите, че ако полежа ден-два, всичко ще е наред. Никой нищо не му каза. Полицаяте не му разрешиха да направи нещо за Морели. Той си отиде по-безцветен и сумтящ отпреди.

Белезникавият здравеняк се беше върнал от хола с една ръка, скрита зад гърба. Изчака лекарят да си отиде и тогава попита:

– Имате ли разрешително за носене на оръжие?

– Не.

– Тогава какво прави това у вас? – И ми показва пистолета, който бях отнел на Доръти Уайнънт.

Какво можех да му кажа?

– Чували ли сте какво гласи законът по този въпрос?

– Да.

– Значи знаете какво ви чака. Ваш ли е пистолетът?

– Не.

– Чий тогава?

– Ще се опитам да си спомня.

Той го прибра в джоба си и седна на стола до леглото ми.

– Вижте, мистър Чарлс. Май и двамата възприехме погрешен тон. Не искам да обърна дебелия край, а на вас едва ли ви се иска да се държите зле с мен. Раната сигурно ви причинява болка и не ми се ще да ви притеснявам, докато не си отпочинете както трябва. Тогава ще поговорим отново и може би ще налучкаме правилния тон.

– Благодаря – искрено казах аз. – Тогава да се почерпим.

– Ей сега – скочи Нора от ръба на леглото. Белезникавият мъжага я проследи с поглед, после тържествено закима с глава. Гласът му също беше тържествен.

– Ей богу, сър, провървяло ви е. – После най-неочаквано ми протегна ръка. – Казвам се Гилд. Джон Гилд.

– Моето вече ви е известно.

Стиснахме си ръцете. Нора се върна със сифона, бутилката скоч и няколко чаши върху подноса. Понечи да даде и на Морели една чаша, но Гилд я спря.

– Много мило от ваша страна, мисис Чарлс, но законът не позволява да се дава на арестантите алкохол или лекарства, освен ако не каже лекарят. – Той ме погледна. – Така ли е?

– Така е – потвърдих аз.

Всички останали пихме.

След като си пресуши чашата, Гилд я остави и стана.

– Трябва да взема пистолета със себе си, но не се безпокойте. Ще имаме време да си поговорим, щом се оправите. – Той пое ръката на Нора и тремаво се поклонил над нея. – Надявам се, че не ми се сърдите за думите преди малко, но не исках да...

Когато поиска, Нора може да се усмихва много красиво. Сега го дари с една от най-чаровните си усмивки.

– Да ви се сърдя? Та на мен ми беше толкова забавно!

Тя изпрати полицаите и арестанта им. Кайзер си беше тръгнал

преди това.

– Много е симпатичен. Боли ли те?

– Не.

– Всичко е по моя вина, нали?

– Глупости, Налей ми още. Тя ми наля.

– Днес не бива да пиеш много.

– Няма. На закуска ми се яде пушена риба. И тъй като неприятностите ни приключиха засега, кажи им да ни изпратят кучето, че взе да ми липсва. Поръчай също на телефонистката да не ни свързва с никого – сигурно ще ни търсят разни журналисти.

– А какво ще кажеш на полицията за пищова на Доръти? Все някакво обяснение ще трябва да им дадеш, нали?

– Още не знам.

– Кажи ми истината, Ник: много ли глупаво се държах?

Аз поклатих глава.

– Не по-глупаво от всеки друг път.

– Мръсен грък! – засмя се тя и отиде да се обади по телефона.

IX

– Само се фукаш – каза Нора. – И с каква цел? Много добре ми е известно, че куршум не те лови. Не е необходимо да ми го доказваш.

– Нищо няма да ми стане, ако се изправя.

– Нищо няма да ти стане и ако полежиш един ден. Лекарят каза...

– Той, ако разбираше нещо от медицина, щеше да излекува собствената си хрема. – Седнах в леглото и пунах краката си на пода. Аста взе да ги гъделичка с език.

Нора ми донесе чехлите и халата.

– Добре, герой! Стани и изцапай килимите с кръв.

Изправих се предпазливо и като че ми нямаше нищо, стига да внимавах с лявата си ръка и да се пазех да не се препъна в Аста.

– Разсъждавай логично – рекох аз. – Никак не ми се искаше да се забърквам с тези хора – и още не искам, – ама каква ми беше ползата? Явно не мога да се отърва от цялата история, затова трябва да направя нещо.

– Дай да се махнем оттук – предложи тя. – Да заминем за Бермудските острови или Хавана, или просто да се приберем у дома.

– Това няма да оправи нещата – пак ще трябва да дам някакво обяснение на полицията за онзи пистолет. Ами ако излезе, че с него е била убита? Ако още не знаят, всеки момент ще им стане ясно.

– Мислиш ли...

– Само допускам. Ще отидем на вечеря у тях и...

– Никъде няма да ходим. Ти съвсем си откачил! Ако толкова искаш да говориш с някого, извикай го тук.

– Не е същото – прегърнах я аз. – Стига си вдигала шум за тази дракотина. Нищо ми няма.

– Фукаш се – повтори тя. – Искаш хората да видят какъв герой си – и куршумите не могат да те спрат.

– Не ставай лоша.

– Ще ставам! Няма да допусна да си... Закрих й устата с ръка.

– Искам да видя Йоргенсенови у тях, да се срещна й с Маколи, и със Стъдси Бърк. Прекалено много си играха с мен. Трябва да се погрижа за едно-две неща.

– Ей, корава глава! Но така или иначе, часът е само пет. Полежи още, докато стане време да се обличаме.

Аз се свих удобно на канапето в хола. Обадохме се да ни изпратят горе следобедните вестници. Морели бил стрелял в мен – два пъти според единия вестник и три пъти според другия, – докато съм се опитвал да го арестувам за убийството на Джулия Улф. Състоянието ми било толкова тежко, че нито съм можел да се срещна с някого, нито дори да бъда преместен в болница. Имаше поместени и снимки – една на Морели и една моя, правена преди тринадесет години. На нея бях с някаква много смешна шапка и си спомних, че ме снимаха по времето, когато работех по експлозията на Уол Стрийт. Повечето от написаното за убийството на Джулия Улф беше неясно и неопределено. Докато четяхме, пристигна нашата постоянна гостенка Доръти Уайнънт. Нора отвори вратата и чух Доръти да казва:

– Долу не ме пускаха и аз едва се промъкнах. Не ме гони, моля те. Ще ти помогна да се грижиш за Ник. Ще правя всичко, каквото ми кажеш. Моля ти се, Нора!

Нора едва успя да каже едно „влез“. Доръти влезе и се опули насреща ми.

– Но... ввестниците писаха, че си...

– Имам ли вид на умиращ? А с теб какво се е случило?

Долната ѝ устна беше подута и сцепена в ъгълчето, на едната ѝ скула имаше рана, бузата ѝ бе издрана с нокти, очите – зачервени и подутти.

– Мама ме наби – обясни тя. – Виж!

Пусна палтото си на пода, скъса едно копче, докато се опитваше да разкопчее роклята си, извади една ръка от ръкава и ни показа гърба си. Цялата ѝ ръка беше в синини, а гърбът ѝ бе в дълги червени белези, сякаш са я били с камшик.

– Видяхте ли! – разплака се тя. Нора я прегърна.

– Горкичкото!

– Защо те би? – попитах аз.

Тя се извърна от жена ми и коленичи до мен на пода. Аста се приближи и взе да я души.

– Тя си мисли... мисли си, че съм дошла при теб заради татко и Джулия Улф. – Хълцането ѝ разпокъсваше разказа. – Затова дошла – да разбере, – а ти си я убедил, че не е така. Тя повярвала, че не ти пука за цялата история – както и аз повярвах, – и ѝ нямаше нищо, докато не видя тази сутрин вестниците. Тогава разбра, че си лъгал, и ме наби, за да ѝ кажа какво съм ти наговорила.

– И ти какво ѝ каза?

– Какво можех да ѝ кажа? Никога не бих се осмелила да спомена и

дума за Крие. Какво можех да й кажа?

– Той беше ли там?

– Да.

– И я остави да те пребие?

– Но той... той никога не й се бърка.

– За бога, дай да пийнем по нещо – обърнах се аз към Нора.

– Веднага – откликна тя, вдигна палтото на Доръти, метна го на облегалката на един стол и влезе в килерчето.

– Нека остана при вас, Ник – замоли се момичето. – Няма да ви преча, честна дума, пък и ти сам каза да ги зарежа. Каза ми, а аз нямам къде да отида. Моля те!

– Успокой се. Първо трябва добре да обмислим всичко. Знаеш, че и мен ме е страх от Мими не по-малко от теб. Тя как смята – какво си ми казала?

– Сигурно знае нещо – нещо за убийството – и си мисли, че и аз го знам. Но аз нищо не знам, Ник! Честна дума! Нищичко!

– Това ми е от голяма полза – намръщих се аз. – Чуй сега, моето момиче: все пак има неща, които са ти известни, и нека започнем от тях. Разкажи ми всичко дума по дума – от самото начало. Иначе няма да се разберем.

Тя вдигна тържествено ръка.

– Кълна се, че всичко ще си кажа.

– Добре тогава. А сега да пийнем. – И ние поехме чашите си от Нора. – Каза ли й, че ги напусках завинаги?

– Не, нищо не казах. Тя може а да не знае, че не съм си в стаята.

– Виж, това е добре.

– Нали няма да ме накараш да се върна? – изплаши се тя.

– Детето не може да остане там да го пребиват от бой, Ник – обади се и Нора с чаша в ръка.

– Шт! Още нищо не знам. Просто си помислих, че ако отидем у тях на вечеря, по-добре ще е Мими да не знае...

Доръти се втренчи в мен с изпълнени с ужас очи.

– Не си въобразявай, че след този случай ще им стъпя в къщата! – заяви Нора.

– Но мама не ви очаква! – заговори като картечница Доръти. – Дори не знам дали ще си е вкъщи. Вестниците писаха, че си на смъртно легло. И през ум не й минава, че може да отидеш.

– Толкова по-добре – заявих аз. – Ще ги изненадаме.

Тя долепи пребледнялото си лице до моето и от възбуда разля част

от уискито си върху ръкава ми.

– Не отивай! Не бива да ходиш там! Послушай ме! Послушай Нора! Не ходи! – Тя извърна бледото си лице към Нора. – Нали? Кажи му да не ходи!

Нора, без да отмества очи от мен, проговори:

– Чакай, Доръти. Той знае какво трябва да прави. Какво, Ник?

Аз се намръщих.

– Просто опипвам почвата. Щом искаш Доръти да остане тук, нека остане. Може да спи при Аста. Но за всичко друго аз ще решавам. Не знам какво точно ще правя, защото не ми е известно в какво са ме забъркали. Но трябва да разбера. И то както аз си знам.

– Няма да ти се бъркаме, нали, Нора? – побърза да каже Доръти.

Жена ми обаче продължи да ме гледа мълчаливо.

– Откъде си взела пистолета? – попитах аз момичето. – И този път без врели-некипели.

Тя си облиза устните. Лицето ѝ порозовя. Изкашля се.

– Внимавай! – предупредих я аз. – Ако ми разтеглиш още един локум, ще се обадя на Мими да дойде да те прибере.

– Не я притеснявай де! – застъпи се Нора. Доръти пак се изкашля.

– Може ли... може ли да ти разкажа какво ми се случи веднъж, като бях дете?

– Свързано ли е с пистолета?

– Не съвсем, но така по-лесно ще разбереш защо...

– Друг път. Не сега. Откъде взе пистолета?

– Нека да ти разкажа! Главата ѝ клюмна към гърдите.

– Откъде взе пистолета?

– От някакъв човек в едно барче... Гласът ѝ едва се чуваше.

– Знаех си, че рано или късно ще се доберем до истината – рекох аз. Нора се намръщи и поклати предупредително глава. – Добре. Да допуснем, че е така. Кое барче?

– Не знам – вдигна глава Доръти. – Доколкото си спомням, някъде на Десето Авеню. Твоят приятел мистър Куин би трябвало да го знае. Той ме заведе там.

– Срещнали сте се, след като излязохте оттук, значи?

– Да.

– Предполагам, че е било най-случайно. Тя ме погледна с укор в очите.

– Опитвам се да ти кажа истината, Ник. Бях му обещала да се срещнем в някакво заведение, което се казва „Палма Клъб“. Той ми написа

адреса на едно листче. След като се разделихме с вас двамата, аз отидох на срещата и ние с него обиколихме много заведения. В последното купих пистолета. Беше един ужасен гангстерски бар. Питай го дали не ти казвам истината.

– Куин ли ти набави оръжието?

– Не. Той вече беше излязъл от строя. Спеше с глава върху масата. Аз го оставих там. Казаха ми, че ще се погрижат да го изпратят у тях.

– А пистолета?

– Сега ще ти кажа. – Тя се изчерви. – Куин ми каза, че барчето се посещава предимно от наемни убийци. Затова го помолих да отидем там. След като той заспа, аз се заприказвах с някакъв мъж. Имаше ужасно бандитски вид и бях направо като заплена. Никак не ми се прибираше у дома, исках да се върна тук, но не знаех дали ще ми позволите. – Лицето ѝ беше пламнало като божур и от смущение не изговаряше ясно думите. – Затова си помислих, че... може би, ако аз... ако ти си помислиш, че съм в голяма опасност... и освен това по този начин няма да се чувствам толкова глупаво. Във всеки случай попитах този тип с вид на закоравял гангстер дали може да ми продаде някакъв пистолет, или поне да ми каже откъде да си купя. Отначало той си помисли, че го занасям, и взе да се смее, но аз му казах, че говоря напълно сериозно. Той продължи да се усмихва, но ме попита колко ще платя, ако успее да ми набави. Нямах много пари в себе си и му предложих гривната, Той, изглежда, не я хареса особено, защото отказа – трябвало да получи парите в брой, така че накрая му дадох дванайсет долара – оставих си само един долар за такси, – а той ми даде пистолета. Тогава пристигнах тук и се направих, че ме е страх да се прибера вкъщи заради Крие.

Последните думи изрече толкова бързо, че почти нищо не ѝ се разбра, а накрая въздъхна, сякаш се радваше, че е свършила.

– Значи Крие не ти е налитал?

– Налитал ми е, но не чак толкова – прехапа тя устна. После хвана ръката ми с две ръце, а лицето ѝ почти се докосна до моето. – Трябва да ми повярваш! Ако не ти казвах истината, не бих могла да ти разкажа всичко това и да се излагам по този начин пред теб.

– Не е много за вярване, Дванайсет долара пари ли са? Но засега да оставим това. Беше ли ти известно, че Мими възнамерява да отиде същия следобед при Джулия Улф?

– Не, Тогава още не знаех, че се опитва да открие баща ми. Те и дума не ми казаха тогава къде отиват.

– Кои те?

– Ами да, и Крие тръгна с нея.

– По кое време беше това? Тя смръщи чело.

– Трябва да е приближавало три часът. Във всеки случай беше след два и половина. Спомням си, защото закъсняхвах за една среща с Елзи Хамилтън – трябваше да ходим заедно на пазар, – и бързах да се облека.

– Заедно ли се върнаха?

– Не знам. И двамата си бяха у дома, когато се прибрах.

– Ти кога се прибра?

– Някъде след шест. Ник, допускаш ли, че те... Да! Сега си спомням какво рече мама, докато се обличаше. Не знам какво е казал преди това Крие, но тя му отговори: „Ще ми каже всичко, щом я попитам...“ Нали знаеш царствения ѝ маниер, с който говори от време на време. Друго не чух. Това значи ли нещо?

– Какво спомена тя за убийството, след като ти се прибра?

– Само, че тя я била намерила и колко се разстроила покрай полицията и цялата история.

– Беше ли наистина много разстроена? Доръти поклати отрицателно глава.

– Не. Само възбудена. Нали я знаеш каква е. – Тя ме изгледа продължително и попита много бавно: – Мислиш ли, че има нещо общо с цялата история?

– А ти как смяташ?

– Не съм мислила по въпроса. Мислех си само за татко. – След малко додаде сериозно: – Ако го е направил, това е, защото е луд, но тя би убила човек, стига да пожелае.

– Не е нужно да е някой от тях двамата – изтъкнах аз. – Полицията се е спряла на Морели. За какво толкова иска да намери баща ти?

– За пари. Останали сме без цент. Крие всичко изхарчи. – Тъгълчетата на устата ѝ се отпуснаха. – И ние му помогнахме, но главно той. А мама се страхува, че щом остане без пари, той ще я напусне.

– Ти пък откъде знаеш?

– Чувам ги; като се разправят.

– А според теб ще я напусне ли? Доръти кимна убедено.

– Освен ако тя не намери отнякъде пари. Погледнах часовника си.

– Останалата част от историята ще почака, докато се върнем. Така или иначе, ще спиш тук. Устрой се удобничко и позвъни долу в ресторанта да ти изпратят вечеря. По-добре ще е да не излизаш.

Тя ме изгледа с много нещастен вид, но не каза нищо. Нора я потуша по рамото.

– Не знам какво точно е намислил, Доръти, но щом настоява да отидем там на вечеря, значи знае какво върши. Той не би...

Доръти се усмихна и скочи от пода.

– Вярвам ви. Повече няма да се правя на глупачка. Обадох се на рецепцията и ги помолих да ни качат пощата. Имаше две писма за Нора, едно за мен, няколко закъснели коледни честитки, бележки за телефонни обаждания и една телеграма от Филадельфия:

ЗА НИК ЧАРЛС „НОРМАНДИ“ НЮ ЙОРК
БИХТЕ ЛИ СЕ СВЪРЗАЛИ С ХЪРБЪРТ МАКОЛИ ВЪВ
ВРЪЗКА С ПОЕМАНЕ РАЗСЛЕДВАНЕТО НА УБИЙСТВОТО
НА ДЖУЛИЯ УЛФ СТОП ИЗПРАЩАМ МУ ПЪЛНИ
УКАЗАНИЯ СТОП МОИТЕ УВАЖЕНИЯ

КЛАЙД МИЛЪР УАЙНЪНТ

Сложих телеграмата в един плик заедно с бележка, че току-що съм я получил, и я изпратих по човек на отдел „Убийства“ в полицейското управление.

Х

– Сигурен ли си, че си добре? – попита Нора в таксито.

– Сигурен съм.

– Няма ли да се пренапрегнеш?

– Нищо ми няма. Какво мислиш за разказа на момичето?

Тя се поколеба.

– Ти май не й вярваш, а?

– Опазил ме бог. Поне докато проверя кое как стои.

– Ти си по-добре запознат с тези истории от мен, но мисля, че тя поне се опитваше да говори истината.

– Най-красиво съчинените истории се разказват от хора, които също като нея се опитват да кажат истината. Нямах ли навика, много е трудно.

– Изглежда, сте голям познавач на човешката природа, мистър Чарлс? Някой ден трябва да ми разкажете за преживелиците си като детектив.

– Била купила цял пистолет за дванайсет долара! Не че е изключено, но все пак...

Известно време помълчахме. Сетне Нора се обади:

– Какъв е всъщност проблемът й?

– Баща й е луд и тя се страхува, че също е луда. – Ти пък откъде знаеш?

– Нали ме попита? Аз ти отговарям.

– Искаш да кажеш, че правиш догадки?

– Искам да кажа, че това е нейният проблем. Не знам със сигурност дали Уайнънт е клинично луд, нито пък ми е известно дали тя е унаследила лудостта му, ако това е така, но тя си мисли, че и двата отговора на тези въпроси са положителни, и затова прави шуротии.

Спряхме пред „Кортланд“ и Нора рече:

– Но, Ник, това е ужасно! Някой трябва да... Казах, че не знам. Може пък Доръти да е права.

– Изобщо няма да се учудя, ако в този момент шие кукленска рокличка за Аста.

Казахме на портиера имената си, за да ги съобщи на Йоргенсенови, и след известно забавяне ни бе разрешено да се качим. Мими ни посрещна в коридора, щом излязохме от асансьора, и тръгна насреща ни с

разтворени обятия и порой от думи:

– Тези отвратителни вестници! Направо ме подлудиха с глупостите си, че си бил на смъртно легло. Два пъти се обаждах по телефона, но отказваха да ме свържат с апартамента ви и да ми кажат как си. – Тя ме хвана и за двете ръце. – Толкова се радвам, Ник, че всичко това са долни лъжи, макар че ще трябва да вечеряме каквото се намери в хладилника. Аз естествено не ви очаквах... Но ти си толкова блед! Значи наистина си бил ранен.

– Слаба работа – само съм одраскан.

– И въпреки всичко си дошъл у нас на вечеря! Това много ме ласкае, но се боя, че е също така и безразсъдно. – Тя се обърна към Нора. – Сигурна ли сте, че е разумно да го пускате...

– Не съм сигурна – отвърна Нора, – но той настоя.

– Мъжете са толкова глупави – произнеса Мими, докато ме прегръщаше през кръста. – Те или правят от мухата слон, или напълно пренебрегват неща, които могат... Но влизайте де! Чакай да ти помогна.

– Не съм чак толкова зле – уверих я аз, но тя настоя да ме настани в удобно кресло и ме отрупа с десетина възглавнички.

Влезе Йоргенсен, ръкува се с мен, каза колко му било приятно да ме види по-жив, отколкото твърдели вестниците, и се поклонил над ръката на Нора.

– Ако ме извините за един момент, ще довърша коктейлите.

И той пак излезе от стаята.

– Не знам къде е Дори – заговори Мими. – Сигурно е излязла някъде да се цупи. Вие нямате деца, нали?

– Не – отговори Нора.

– Много губите, макар че понякога са нетърпими. – Мими въздъхна. – Изглежда, не съм достатъчно строга. Когато ми се налага да се скарам за нещо на Дори, тя ме мисли за истинско чудовище. – Лицето ѝ се озари. – А ето го и другото ми детенце. Спомняш ли си мистър Чарлс, Гилбърт? А това е мисис Чарлс.

Гилбърт Уайнънт беше с две години по-млад от сестра си – дългесто, бледо, русо момче на осемнайсет години със слабоволева брадичка под отпуснатата уста. Големите, забележително яносини очи и дългите мигли му придаваха леко женствен вид. Дано вече не е онова хленчещо неприятно хлапе, каквото беше едно време, рекох си аз.

Йоргенсен внесе подноса с коктейлите и Мими настоя да ѝ разкажем всичко за стрелбата. Разказах ѝ, като изкарах историята още по-безсмислена, отколкото беше.

– Но защо изобщо е дошъл при теб? – попита тя.

– Един господ знае. Макар че и аз бих искал да науча защо. Същото се отнася и за полицията.

– Чел съм – обади се Гилбърт, – че когато закоравели престъпници ги обвинят в нещо, което не са извършили – дори да е съвсем незначително, – те се разстройват много повече, отколкото някой обикновен човек. Смятате ли, че това е вярно, мистър Чарлс?

– Не е изключено.

– Освен когато е нещо много голямо – нещо, което биха искали да са извършили – продължи Гилбърт.

Пак казах, че не е изключено.

– Не се чувствуй задължен да се държиш учтиво с Гил, ако започне да плещи глупости – заяви Мими. – От много четене всичко в главата му е каша. Донеси ни по още един коктейл, момчето ми.

Той отиде да донесе шейкър. Нора и Йоргенсен седяха в единия ъгъл на стаята и избираха грамофонни плочи.

– Днес получих телеграма от Уайнънт – рекох аз. Мими огледа предпазливо стаята, наведе се към мен я попита почти шепнешком:

– Какво пишеше?

– Иска да разбере кой я е убил. Изпратена е днес следобед от Филадельфия.

– И ще го направиш ли? – задиша тя тежко. Свих рамене.

– Изпратих я на полицията.

Гилбърт се върна с шейкър. Йоргенсен и Нора сложиха на грамофона „Малката fuga“ на Бах. Мими бързо си изпразни чашата с коктейла и я протегна на Гилбърт да я напълни отново. Той седна и каза:

– Исках да ви попитам: може ли да се познае наркоманът само като го погледне човек?

Целият се тресеше от възбуда.

– Много рядко. Защо?

– Просто се питах. Дори ако е закоравял наркоман?

– Колкото е по-зле, толкова по-големи са шансовете да познае човек, че нещо не е наред, но не винаги можеш да си сигурен, че състоянието е причинено от наркотик.

– И още нещо – продължи той. – Грос твърди, че когато те наръгат с кама, в първия момент усещаш са-; мо удара, а болката идва след това. Вярно ли е?

– Да, ако те наръгат достатъчно силно е достатъчно остър нож. С куршума е същото – усещаш само удара, а ако куршумът е

малокалибрен и обвит в стомана, то в първия момент изобщо нищо не усещаш. Болката настъпва с проникването на въздух в раната.

Мими пресуши третия си коктейл, след което се намеси:

– Според мен и двамата сте захванали адски зловеща тема, особено като се има предвид какво му се е случило днес на Ник. Много те моля, Гил, опитай се да откриеш Дори. Не може да не познаваш някои от приятелите ѝ. Позвъни им. Предполагам, че всеки момент ще се прибере, но все пак се притеснявам.

– Тя е при нас в хотела – рекох аз.

– При вас ли?

Учудването ѝ може би беше истинско.

– Дойде днес следобед и ни помоли да остана известно време.

Тя се усмихна снизходително и поклати глава.

– Тези деца! – Спря да се усмихва. – Известно; време ли каза?

Аз кимнах.

Гилбърт очевидно изгаряше от нетърпение да ме зададе нов въпрос и затова не обръщаше никакво внимание на нашия разговор.

Мими отново се усмихна.

– Много съжалявам, че ви притеснява, но все пак за мен е облекчение да знам къде е, а не да се чудя къде ли може да е заминала. Сигурно вече ще е престанала да се цупи, като се приберете, затова ще ви помоля да ѝ кажете да си дойде. Тя ми сипа един коктейл. – Много сте мили с нея. Аз премълчах.

– Мистър Чарлс – отново започна Гилбърт, – вярно ли е, че престъпниците – имам предвид професионалните престъпници – обикновено...

– Не ни прекъсвай, Гилбърт – отрязва го Мими. – Нали ще я изпратите да се прибере?

Беше любезна, но – както каза Доръти – отново говореше с царствения си маниер.

– Ако иска, нека остане. На Нора ѝ в приятно. Тя игриво ме заплаши с пръст.

– Няма да разреши да я глезите по този начин. Представям си какви глупости ви е наговорила по мой адрес.

– Спомена нещо, че си я била.

– Ето, виждаш ли! – доволно заяви тя, сякаш това доказваше мисълта ѝ. – Не, Ник, трябва обезателно да ѝ кажете да се прибере у дома.

Довърших коктейла си.

– Е? – настоя тя.

– Ако иска, нека остане при нас, Мими. На нас ни в много приятно с нея.

– Но това е смешно! Нейното място си е тук! Искам да се прибере. – Гласът ѝ се изостри. – Та тя е още дете. Не бива да поощрявате глупостите ѝ.

– Нищо не поощрявам. Ако иска да остане у нас, ще остане.

Гневът много добре се отрази на хубавите ѝ очи.

– Тя е мое дете и е малолетна! Бяхте много мили с нея, но по този начин не правите услуга нито на самата Доръти, нито на мен и аз няма да допусна такова нещо. Ако вие не я изпратите, ще предприема мерки да си я прибера. Бих предпочела да се разберем с добро, но... – Тя се наклони напред и довърши мисълта си бавно, натъртено: – Тя трябва да се прибере!

– Не те съветвам да си разваляш отношенията с мен, Мими – казах аз.

Тя ме погледна, сякаш щеше да ми каже „аз те обичам“, и попита:

– Това заплаха ли е?

– Добре, щом искаш – нека ме арестуват за отвличане, поощряване престъпната дейност на малолетен или каквото и да е друго абсурдно обвинение.

– И кажи на жена си да престане да опипва мъжа ми – неочаквано рязко произнесе тя, явно побесняла.

Нора, която заедно с Йоргенсен търсеше някаква друга грамофонна плоча, бе сложила ръка на ръкава му. И двамата се обърнаха и погледнаха изненадано Мими.

– Нора, мисис Йоргенсен желяе да не пускаш ръце на мистър Йоргенсен – казах аз.

– Много се извинявам – усмихна се Нора на Мими, после ме погледна, направи страшно изкуствена физиономия на загрижена съпруга и каза напевно-монотонно като ученичка, рецитираща стихотворение: – Ах, Ник, колко си блед! Убедена съм, че си надценил силите си и състоянието ти ще се влоши. Много се извинявам, мисис Йоргенсен, но трябва да го прибера у дома и да го сложа да си легне. Нали ще ни извините?

Мими каза, че ще ни извини. Всички бяхме самата учтивост един към друг. Слязохме на улицата и хванахме такси.

– С приказките си ни лиши от вечеря – рече Нора. – Какво предлагаш сега? Да се приберем ли у дома да вечеряме заедно с Доръти?

Аз поклатих глава.

– Известно време бих искал да не виждам наоколо си нито един

Уайнънт. Дай да отидем „При Макс“. Ядат ми се охлюви.

– Дадено. Подразбра ли нещо?

– Нищо.

– Язык, че е толкова хубав – замислено произнесе Нора.

– Що за човек е?

– Просто една голяма кукла. Язык!

Вечеряхме и се прибрахме в „Норманди“. Доръти я нямаше. Имах чувството, че го бях очаквал.

Нора обиколи стаите и се обади на рецепцията. Не беше оставила нито бележка, нито нищо.

– Какво значи това? – попита тя. Още нямаше десет часа.

– Може би нищо – Отговорих аз. – А може би всичко. Според мен ще се появи към три часа сутринта къркана, с картечница под ръка, закупена в „Чайлдс“.

– Да върви по дяволите. Обличай пижамата и лягай.

XI

Чувствувах се много по-добре, когато Нора ме събуди по обяд на другия ден.

– Моят сладък полицай иска да говори с теб. Как си?

– Зле. Трябва да съм си легнал трезвен. Отместих Аста и станах.

Щом влязох в хола, Гилд се надигна от стола си с чаша в ръка и се усмихна с цялото си широко, беззъбно лице.

– Я! Мистър Чарлс! Тази сутрин имате много бодър вид.

Ръкувах се с него, потвърдих, че се чувствавам много добре, и всички седнахме. Той се намръщи добродушно.

– И все пак не биваше да ми играете такива номера.

– Номера?

– Ами да! Хукнахте на гости, след като аз отложих разговора си с вас, за да ви дам възможност да си починете. Затова реших, че имам правото пръв да ви посетя.

– Не съм и помислил. Много се извинявам. Получихте ли моята телеграма от Уайнънт?

– Ъхъ. Проследяваме я сега във Филадельфия.

– А що се отнася до пистолета... – започнах аз. Той ме прекъсна.

– Пистолет ли? На това пистолет ли му викате? Ударникът строшен, всичко вътре ръждясало и разядено. Ако е стреляно с него през последните шест месеца, тогава аз съм папата от Рим. Да не си губим времето с разговори за такива боклуци.

Аз се засмях.

– Сега ми стават ясни доста неща. Взех го от един пианица, който ме уверяваше, че го купил в една кръчма за дванайсет долара. Сега вече му вярвам.

– Той нека да внимава някой да не му продаде сградата на кметството. Но да говорим като мъже, мистър Чарлс: работите ли по делото Улф, или не?

– Видяхте телеграмата от Уайнънт.

– Видях я. Значи не работите за него. Но все пак отново питам.

– Вече не работя като частен детектив. И изобщо да съм никакъв детектив.

– Да, чух. И все пак ви питам.

– Е, добре. Не, не работя. Той се замисли за момент.

– Тогава нека задам въпроса по друг начин. Интересува ли ви това дело?

– Познавам хората и затова е естествено да ме интересува.

– И само това ли?

– Само това.

– И не възнамерявате да работите по него? Извън телефонът и Нора отиде да се обади.

– Честно казано, не знам. Ако продължават да ме навират в тази работа, не знам докъде ще стигна и колко ще издържа.

Гилд заклати глава нагоре-надолу.

– Разбирам. Бих искал да ви кажа, че ще ми а приятно, ако се включите в работата – но на правата страна.

– Искате да кажете не на страната на Уайнънт, нали? Той ли е убиецът?

– Това не мога да ви кажа, мистър Чарлс, но вие в сам знаете, че той с нищо не ни помага да открием кой а извършил убийството.

На прага се появи Нора.

– Търсят те на телефона, Ник. Беше Хърбърт Маколи.

– Здравей, Чарлс. Как е раната?

– Добре, благодаря.

– Да се в обаждал Уайнънт?

– Да.

– Получих от него писмо, че ти е изпратил телеграма. Много ли си зле? Няма ли да можеш...

– Не, на крака съм. Ако останеш в кантората си по до късно следобед, ще намина да те видя.

– Чудесно. Ще те чакам до шест.

Върнах се в хола. Нора тъкмо канеше Гилд да ни прави компания и да обядва, докато ние закусваме. Той отговори, че било много мило от нейна страна. Аз и: казах мнението, че преди да закуся, трябва да пийна нещо. Нора отиде да поръча храна и да ни налее по чашка.

Гилд поклати глава.

– Изключителна жена, мистър Чарлс. Аз кимнах тържествено.

– Да предположим, че ви принудят да се намесите, както се изразихте – продължи той. – Много ми се иска да съм сигурен, че ще работите с нас, а не против нас.

– На мен също.

– Значи се разбрахме – заключи той. После се прегърби леко в стола си, придърпа го към мен и каза: – Едва ли ме помните, но аз бях

патрулен полицаи по Четирисет и трета улица, когато работехме в Ню Йорк.

– Разбира се – излъгах. – Знаех си аз, че лицето ви ми е познато...

Но нали сте без униформа – това ме заблуди.

– Да, сигурно. Значи мога да приема, че не криете нищо от нас?

– Нямам такива намерения. Но не ми е известно вие какво знаете. Самият аз не знам кой знае колко. Откак стана убийството, не съм се виждал с Маколи, а и не следя вестниците.

Телефонът пак иззвъня. Нора ни подаде чашите и отиде да се обади.

– Това, което знаем, не е голяма тайна – каза Гилд. – И ако имате време да ме изслушате, ще ви го кажа всичкото. – Той опита уискито и кимна одобрително. – Но преди това искам да ви попитам нещо. Казахте ли снощи на мисис Йоргенсен, че сте получили телеграма от него?

– Да. Казах й също, че съм ви я предал. А тя какво каза?

– Нищо, Задаваше ми въпроси. Опитва се да го намери.

Той леко наклони глава на една страна и притвори едното си око.

– Допускате ли, че двамата работят заедно? – Вдигна примирително ръка. – Разберете, не ми е известно защо биха работили заедно и ако е така, с каква цел го правят, но все пак питам.

– Нищо не е изключено, но според мен вероятността е твърде слаба. Защо питате?

– Сигурно сте прав. – После добави неопределено: – Но има едно-две неща... – Въздъхна. – Винаги има такива неща. Е, мистър Чарлс, ето какво знаем със сигурност за случая и много ще ви бъде благодарен, ако допълвате разказа ми.

Казах, че ще се постарая.

– Някъде около трети октомври Уайнънт заявил на Маколи, че за известно време напуска града. Не му казал къде заминава и с каква цел, но Маколи имал чувството, че отива да поработи върху някакво изобретение, което пази в тайна. По-късно успял да изкопчи от Джулия Улф, че е прав. Според него Уайнънт се бил скрил някъде в Адирондакските планини, но като взел да я подпитва, тя му отговорила, че не знае нищо повече.

– А знаела ли е що за изобретение е това? Гилд поклати отрицателно глава.

– Маколи твърди, че не. Разбрал само, че е нещо, за което е нужно голямо място за машините и оборудването, и че е много скъпо, защото той уреждал именно паричния въпрос. Уговорката им била Маколи да

продаде и превърне в налични пари всичките му акции и ценни книжа и да му изпраща нужните суми, щом му ги поиска, като същевременно се грижи за банковата страна на въпроса и останалите му дела, все едно, че е самият Уайнънт.

– Значи му е дал генерално пълномощно?

– Точно така. И още нещо – когато му трябвали пари, искал ги в брой.

– Винаги е бил фрашкан с шантави идеи.

– Всички така казват. По всяка вероятност не е искал да бъде проследен по чековете, нито там горе да разберат, че той именно е Уайнънт. Затова не взел и момичето със себе си и дори не му казал къде заминава. Пуснал си и брада.

С лявата си ръка Гилд поглади въображаемата си брада.

– Там горе, казвате – повторих аз. – Значи наистина е бил на Адирондак?

Гилд сви едното си рамо.

– Казах така, защото Адирондак във Филадельфия са единствените конкретни имена, които са ни споменали досега. Проверяваме, доколкото е възможно, планините, но нищо не се знае. Може да е в Австралия.

– И колко пари е поискал Уайнънт в брой?

– Това мога да ви кажа със сигурност. – Той извади пачка замърсени, измачкани и орфани хартии от джоба си, измъкна отвътре някакъв плик, една идея по мръсен от останалите, и върна всичко друго в джоба си. – На другия ден след разговора си с Маколи той лично изтеглил от банката пет хиляди в брой. На двайсет и осми – става дума все за октомври – поискал от Маколи още пет хиляди, на шести ноември – две хиляди и петстотин, на петнайсети – хиляда, на трийсети – седем хиляди и петстотин, на шести – вече става дума за декември – хиляда и петстотин, на осемнайсети – хиляди, на двайсет и втори – пет хиляди. Това е денят преди убийството.

– Близо трийсет хилядарки – пресметнах аз. – Хубава сметчица е имал в банката.

– По-точно двайсет и осем хиляди и петстотин – върна Гилд плика в джоба си. – Само че не всичко е било в наличност, нали разбирате. След първото му обаждане Маколи е трябвало всеки път да продава по нещо, за да набави сумата. – Той пак бръкна в джоба си. – Имам списък на продадените ценни книжа, ако ви интересува.

Казах, че не ме интересува.

– А как е предавал парите на Уайнънт?

– Уайнънт пишел на секретарката си за кога му трябва и тя ги взе-мала от Маколи. Срещу разписки – те са у Маколи.

– Тя как ги е давала на Уайнънт? Гилд поклати глава.

– Казала на Маколи, че се е срещала с Уайнънт на разни посочени от него места, но според него тя е знаела къде се крие, макар винаги да твърдяла обратното.

– А може би последните пет хиляди са били още у нея, когато е била убита?

– Което ще значи грабеж. – Воднистите очи на Гилд почти се затвори-риха. – Освен ако не я е убил, когато е отишъл за парите.

– Или – изказах аз друго предположение – някой друг я е убил по неизвестни причини, намерил е парите л си е казал: защо да не ги прибера?

– Може – съгласи се той. – Такива неща постоянно се случват. Случва се също онези, които открият тялото, да задигнат нещо, преди да се обадят в полицията. – Той вдигна голямата си ръка. – Разбира се, в случая с мисис Йоргенсен – такава дама, – надявам че, не си помислих-те, че аз...

– Пък и тя не е била сама, нали?

– Само за малко. Телефонът бил развален и домоуправителят сля-зъл да се обади от офиса си. Но искам да ме разберете правилно – не твърдя, че мисис Йоргенсен е извършила нещо нередно. Такава дама ни-кога не би...

– Какво му е било на телефона? – прекъснах го аз. На вратата се позвъни.

– Просто не знам какво да си мисля – отговори Гилд. – Бил е...

Той млъкна. В стаята влезе келнер и взе да нарежда масата.

– Та ви казвах за телефона – продължи той, като седнахме да се храним. – Не знам какво да си мисля. Бил е прострелян с куршум право през слушалката.

– Случайно или...

– И аз знам толкова. Куршумът е от същия пистолет, с който е била убита, но дали се е целил в нея и не е улучил, или го е направил нароч-но, просто не знам. Струва ми се доста шумен начин да изкараш един телефон от строя.

– Това ми напомни нещо – никой ли не е чул стрелбата? Калибърът е дребен, но все някой трябва да е чул.

– Ами да – изрече той възмутено. – Сега на всички в къщата им се струва, че са чули нещо, но не и тогава, а и показанията им за това,

какво са чули, изобщо не съвпадат.

– Все така става – казах му съчувствено.

– Аз ли не знам – пхна той една хапка в устата си. – Та докъде стигнах? А, да – за Уайнънт. Когато заминал, освободил апартаментата си, а всичките си вещи дал на багаж. Прегледахме всичко, но досега не сме открили никаква следа нито къде е отишъл, нито над какво е работел, а това можеше да ни помогне. В лабораторията му на Първо Авеню – същата история. Заключена е, откак е заминал. Само тя е ходела два пъти в седмицата за по час-два да прегледа получената поща и да свърши туй-онуй. В писмата, които се получиха от убийството насам, няма нищо, което да ни е от полза. Нито в апартаментата й. – Той се усмихна на Нора. – Предполагам, че всичко това ви е безкрайно скучно, мисис Чарлс.

– Скучно? – изуми се тя. – Та аз едва седя на стола си.

– Дамите обикновено предпочитат нещо по-живописно – поясни Гилд и се изкашля. – С повече блясък. И така, нямаме никакви данни къде е той. Обадил се на Маколи по телефона в петък и му определил среща за два часа във фойето на „Плаза“. Маколи не си бил в кантората, затова само помолил да му предадат.

– Маколи беше тук на обяд – поясних аз.

– Да, той ми каза. Във всеки случай Маколи отишъл в „Плаза“ чак в три часа и не сварил там никакъв Уайнънт. Не бил регистриран и в хотела. Описал го на рецепцията и с брада, и без брада, но никой не си спомнил да го е виждал. Телефонирал в кантората си, но Уайнънт повече не се бил обаждал. Тогава звъннал на Джулия Улф, но тя му казала, че изобщо не знаела Уайнънт да е в града, което според него е лъжа, защото й бил предал петте хиляди предния ден и според него Уайнънт се е появил за парите си, но й казал „добре“, затворил и отишъл да си върши работата.

– Каква му е работата?

Гилд престана да дъвче хапката, която тъкмо бе отхапал от хлебчето.

– Да. Няма да ни навреди да разберем това. Ще се опитам да науча. Нищо не сочеше към него, затова не си направихме труда, но все пак е полезно да знаем кой има алиби и кой не.

Поклатих отрицателно глава, преди още да ми е задал въпроса.

– Не виждам нищо, което да ви насочва към него, като изключим това, че е адвокат на Уайнънт и сигурно не казва всичко, което знае.

– Да, разбирам. Какво да се прави – нали затова хората си имат

адвокати. А сега за момичето: може да се каже, че истинското ѝ име съвсем не е Джулия Улф. Все още не знаем със сигурност, но вече имаме сведения, че съвсем не е от жените, на които би трябвало да поверява толкова пари – ако, разбира се, е знаел що за стока е.

– Има ли полицейско досие? Той кимна с глава.

– В чудесна каша е забъркана. Една-две години преди да постъпи при него на работа, е излежала шест месеца по обвинение в изнудване на мъж с помощта на съучастник. Това е станало в Клийвланд, на запад, и е действала под името Роуда Стюарт.

– Предполагате, че Уайнънт е знаел това?

– Не мога да кажа. Не вярвам, че ако е знаел, би ѝ давал в ръцете толкова пари, но на какво ли не са способни някои мъже. От време на време са я виждали също така в компанията на този Шеп Морели и хората му.

– А за него имате ли сигурни улики?

– Не и в този случай – призна със съжаление Гилд. – Но ни трябва за едно-две други неща. – Той свъси леко белезникавите си вежди. – Много ми се ще да разбере защо се е домъкнал тук при вас. От тези наркомани, разбира се, всичко може да се очаква, но все пак ми е интересно.

– Не знам, нали ви казах.

– Не подлагам думите ви на съмнение – побърза да ме увери той. После се обърна към Нора: – Нали не се държа с него прекалено остро? Трябва да ни разберете, принудени сме...

Тя му се усмихна, каза, че много добре разбира всичко, и му напълни чашата с кафе.

– Благодаря ви, мисис Чарлс.

– Споменахте нещо за наркомани – кого имавте предвид? – попита тя.

– Морели, разбира се.

– Той беше ли... – обърна се тя към мен.

– До ушите.

– А защо не ми каза – ядоса се тя. – изпускам всичко интересно!

И отиде да се обади по телефона, който пак звънеше.

– Ще го дадете ли под съд, задето ви рани? – попита Гилд.

– Само ако настоявате.

Той поклати глава. Гласът му беше небрежен, макар в очите му да са четеше любопитство.

– Засега имаме достатъчно улики срещу него.

– Започнахте да ми разказвате за момичето.

– Да. Разбрахме значи, че прекарва доста нощи извън апартамента си – понякога е отсъствала по два-три дни. Изглежда, тогава именно се е срещала с Уайнънт. Но не съм сигурен. Не успяхме да открием никакви несъответствия в разказа на Морели – той твърди, че от три месеца не са се срещали. Вие как смятате?

– И аз съм на същото мнение. Уайнънт е изчезнал преди близо три месеца. Това можа да значи нещо, но може и нищо да не значи.

Нора влезе и ми каза, че Харисън Куин ме търси на телефона. Той ме осведоми, че е продал някои акции, които бях отписал като чиста загуба, и ми съобщи цените.

– Виждал ли си Доръти Уайнънт? – попитах аз.

– Откак бяхме у вас, не съм я виждал, но днес следобед имаме среща в „Палма“ – ще пийнем по една аперитивче. Сега се сетих – тя ми заръча да не ти казвам. Какво ще кажеш за тези мангизи, Ник? Ще са минеш, ако на се включиш и ти. Онези диваци от Западните щати ще предизвикат инфлация, щом се свика Конгресът, а дори и да на го направят, всички го очакват от тях. Вече ти казах миналата седмица, че има слух за картел, който...

– Добре, добре – съгласих се аз и му дадох указания какви акции да купи и на каква цена. Той чак тогава се сети, че чел нещо във вестниците за моето раняване. На беше много заинтересован и почти не обърна внимание на уверенията ми, да се чувствавам добре.

– Значи едва ли ще играем пинг-понг в близките ден-два – произнесе той с искрено съжаление. – Слушай, нали имаш билети за премиерата тази вечер? Ако няма да ходите, бих...

– Ще ходим. Благодаря все пак. Той се засмя и се сбогува.

Когато се върнах в хола, келнерът вече разчистване масата. Гилд се беше настанил удобно на дивана. Нора тъкмо му говореше:

– ... и всяка година за коледните празници трябва да отпътуваме нанякъде, защото роднините ми много държат на тях и ако сме си вкъщи, или ще ни дойдат на гости, или ние трябва да им гостуваме, а Ник много мрази.

Аста си ближеше лапите в ъгъла. Гилд погледна часовника си.

– Вече ви отнех много време. Нямах намерение да ви се натрапвам...

– Тъкмо бяхме стигнали до убийството – обадох се аз и седнах.

– Да, вярно – отпусна се той пак на дивана. – Убита е в петък, на двацет и трети, малко преди три и двацет следобед – тогава мисис

Йоргенсен я открила. Трудно е да се каже със сигурност колко време я лежала така в предсмъртна агония, преди да я намерят. Единственото, което ни е известно, е, че в два и половина е била жива и здрава и телефонът е работел, когато ѝ се обадила мисис Йоргенсен, и че все още е била жива в три часа, когато Маколи е разговарял в нея по телефона.

– Не знаех, че мисис Йоргенсен се е обаждала.

– Обаждала се е, това е факт. – Гилд се изкашля. – Не че подозирахме нещо, нали разбирате, но все пак проверихме – това е наш дълг – и телефонистката на „Кортланд“ е сигурна, че е свързала мисис Йоргенсен с мис Улф някъде около два и половина.

– А мисис Йоргенсен какво каза?

– Каза, че се обадила да попита къде може да намери Уайнънт, но Джулия Улф ѝ казала, че не знае. Тогава мисис Йоргенсен решила, че ако отиде да се види лично с нея, онази ще ѝ каже истината, защото изобщо не ѝ повярвала, и помолила да намине за малко. Джулия Улф казала „добре“. – Той се намръщи, вперил поглед в дясното ми коляно. – Отишла значи и л намерила. Хората от блока не си спомнят да са виждали някой да е влизал или излизал от апартамента на Улф, но това нищо не значи. Който си иска, може да го направи, без да го видят. Пистолетът не е намерен. Нямахме признаци за насилствено влизане, нищо от вещите не бе помръднато – вече чухте, Искам да кажа, че нямаше признаци да е било претърсено. На пръста си имаше пръстен с брилянт, който струва най-малко няколко стотачки, а в чантата ѝ намерихме трийсетина долара. Хората тук познават и Уайнънт, и Морели – и двамата са били чести посетители, – но твърдят, че от доста време не са виждали нито единия, нито другия. Прозорецът, от който се излиза на аварийната стълба, беше заключен, а и по самата стълба нямаше никакви скоросни следи. – Той вдигна ръце с дланите нагоре. – Това май е всичко.

– Отпечатъци от пръсти?

– Нейните и на чистачката – поне така решихме. Във всеки случай никакви, които да ни бъдат от полза.

– Приятелите ѝ какво казват?

– Изглежда, не е имала приятели – поне не близки.

– Ама онзи – как му беше името? – Нънхайм, който се сети, че е била приятелка на Морели?

– Знаел я по лице, защото я бил виждал в компанията на Морели и я познал на снимката във вестника.

– Какъв е той?

– Чист е. Знаем всичко за него.

– Нали не криете нищо от мен? – попитах аз. – Особено след като ме накарахте да ви обещавам, че ще бъда искрен с вас.

– Само между нас да си остане обаче – предаде се Гилд. – Той ни прави услуги от време на време.

– А, така ли.

– Съжалявам искрено, но това е всичко, което ни е известно. – Гилд се изправи. – Можете ли да ни помогнете с нещо?

– Не.

Той ме изгледа напрегнато.

– А какво е мнението ви?

– Пръстенът с диаманта годежен пръстен ли е?

– Носела го е на този пръст. – И попита след кратка пауза: – Защо?

– Би било полезно да научим кой ѝ го е купил. Днес следобед имам среща с Маколи. Ако науча нещо ново, ще ви се обадя. Наистина всичко сочи към Уайнънт, но все пак...

Той изръмжа добродушно?

– Ъхъ – има едно все пак.

После се ръкува с Нора и мен, благодари ни за уискито, обяда, гостоприемството и изобщо за нашата любезност и си тръгна.

XII

Писмото, което Маколи бе получил от Клайд Уайнънт, беше забележителен документ. Напечатано бе на проста бяла хартия, а най-отгоре пишеше:

„Филаделфия, 26 декември 1932 г.“

„Драги Хърбърт.

Изпратих телеграма на Ник Чарлс, който ми свърши добра работа преди години (сигурно си спомняш) и който е сега в Ню Йорк, да се свърже с теб по повод ужасната смърт на горкичката Джулия. Моля те да направиш всичко възможно (тук цял ред беше задраскан с х-та и м-та и не можах да прочета какво е било написано), за да го убедиш да открие убиеца ѝ. Не ме интересува колко ще струва – плати му!

Ето някои неща, които да му кажеш освен това, което ти самият знаеш. Не мисля, че трябва да ги съобщава на полицията, но той най-добре знае какво да прави и освен това настоявам да получи пълни пълномощия, тъй като му имам абсолютно доверие. Може би най-добре ще е да му покажеш това писмо, а след това те моля най-внимателно да го унищожиш.

Ето какви са фактите.

Когато се видяхме с Джулия в четвъртък вечерта, за да взема от нея хилядата долара, тя ми каза, че си подава оставката. От известно време никак не се чувствала добре и лекарят я посъветвал да замине някъде и да си почине. Тъй като била получила наследство от чичо си, можела да си го позволи и настояваше да го стори. Нищо не ми е споменавала преди за влошеното си здраве и затова помислих, че крие истинската причина. Опитах се да я измъкна от нея, но тя само повтаряше същото. Не бях чувал, че има чичо на смъртно легло. Каза, че това бил чичо ѝ Джон от Чикаго. Предполагам, че това може да се провери, ако е важно. Не успях да я склоня да промени решението си и накрая се разбрахме да напусне в последния ден на месеца. Видя ми се разтревожена или напласена, но твърдеше, че не била. Отначало съжалих, че ме

напуска, но после престанах да съжалявам, защото винаги съм й имал доверие, а отсега нататък, ако ме лъжеше, както бях убеден, вече нямаше да мога да й се доверявам.

Другото, което искам да предадеш на Чарлс, е, че независимо какво мислят хората, по време на убийството двамата с Джулия бяхме и сме били за повече от година само работодател и платен служител. Това бе резултат от взаимно споразумение между нас двамата.

Още нещо: според мен трябва да се издири Виктор Роузуютър, с когото си имахме неприятности преди година във връзка с претенциите му, че експериментите, които правя, са били в резултат на откраднати от него идеи. Според мен той е достатъчно луд да убие Джулия в изблик на ярост, ако тя е отказала да му съобщи къде може да ме намери.

Четвърто и най-важно – дали бившата ми жена не поддържа връзка с Роузуютър? Откъде знае тя, че провеждам експерименти, в които той навремето ми е помагал?

Пето. Полицията трябва да бъде убедена, и то незабавно, че не знам нищо за убийството, за да не правят никакви опити да ме открият. Тези опити биха довели до преждевременно разкритие на естеството на експериментите, които правя, а това е изключително опасно за момента. Най-добре ще постигнем това, като се разкрие незабавно тайната около убийството й, и именно това желая да се направи.

От време на време ще се свързвам с теб, а ако междувременно абсолютно ти се наложи да влезеш във връзка с мен, дай следната обява в «Таймс»: «Абнър. Да. Бъни.» В резултат на обявлението ще се свържа с теб. Надявам се, че ти стана ясна необходимостта да убедиш Чарлс да действа на моя страна, тъй като е запознат с неприятностите, които имах с Роузуютър, и знае повечето от хората, които са замесени.

Твой
Клайд Милър Уайнънт“

Оставих писмото върху бюрото на Маколи.

– Тук има много важни неща – рекох аз. – Спомняш ли си естеството на неприятностите с Роузуютър?

Нещо, свързано с промяната на структурата на кристалите. Мога да

проверя. – Той взе първия лист от писмото и се намръщи. – Пише, че онази нощ получил от нея хиляда долара. А аз ѝ дадох пет хиляди да му предаде. Каза ми, че толкова поискал.

– Това да не са четирите хиляди наследство от чичо Джон?

– Така изглежда. Странно – и през ум не ми е минавало, че ще го оскубе. Трябва да разбере каква е истината и за другите пари, които съм ѝ предал.

– Известно ли ти е, че тя е била осъдена и е лежала в клийвландския затвор за мошеничество?

– Не. Наистина ли?

– Така твърди полицията – под името Роуда Стюарт. Къде я намери Уайнънт?

– Нямам представа – поклати той глава.

– А да знаеш нещо – откъде е, кои са ѝ роднините, нещо от този род?

Той пак поклати глава.

– За кого е била сгодена? – продължих аз.

– За пръв път чувам, че е била сгодена.

– Имала е годежен пръстен на този пръст.

– Това е ново за мен. – Маколи затвори очи и са замисли. – Не, не си спомням да съм забелязал, че носи годежен пръстен. – Той сложи ръце на бюрото и ми се усмихна широко. – Е, има ли шансове да те убеди да се наемеш с работата, за която той моли?

– Почти никакви.

– И аз така си помислих. – Той вдигна ръка и докосна писмото. – Знаеш за отношението му точно толкова, колкото и аз. С какво бих могъл да те убедя?

– Няма да...

– Ами ако го склоня да се срещне с теб? Може би ако му кажа, че само при това условие си съгласен...

– Иска ми се да поговоря с него, но в такъв случай ще трябва да ми каже много повече, отколкото пише.

– Да не искаш да кажеш, че според теб той я е убил? – бавно произнесе Маколи.

– Нищо не знам по въпроса. Не ми е известно всичко онова, което знае полицията, а подозирам, че нямат достатъчно доказателства да го дадат под съд, дори и да го намерят.

– Не е много забавно да си адвокат на луд човек – въздъхна Маколи. – Ще се опитам да го накарам да се вслуша в съветите ми, но отсега

знам, че това е празна работа.

– Исках да те попитам, как е той сега с парите? Все така ли е добре като едно време?

– Почти. Депресията го засегна леко като всички нас, а доходи от изобретението му за леене на метали почти не постъпват, откак закъсахме с металите. Все пак получава около петдесет-шестдесет хиляди годишно от патентите си за пергамин и звукоизолационни материали, а капе и от други изобретения, като... – Той млъкна и попита: – Безпокоиш се дали е в състояние да ти плати каквото искаш ли?

– Не, само се питах. – Сетих се за още нещо: – Има ли други роднини освен бившата си жена и децата?

– Има сестра, Алис Уайнънт, но двамата не си приказват поне от... четири или пет години.

Предположих, че това ще е била леля Алис, която Йоргенсенови не отидоха да посетят на Коледа.

– За какво са се скарали?

– Даде интервю за един вестник, в което каза, че според него петгодишният план на руснаците съвсем не е обречен на провал.

Аз се засмях.

– Изглежда, и двамата са...

– Тя е по-зле от него. Вече всичко забравя. Когато оперираха брат й от апандисит, двете с Мими отивали на свиждане същия следобед с такси, а покрай тях минала една катафалка. Мис Алис пребледняла, сграбчила Мими за ръката и казала: „Божичко! Това дали не е... как му беше името?“

– Къде живее?

– На Мадисън Авеню. Адреса й го има в телефонния указател. – Той се поколеба. – Не мисля, че...

– Няма да я безпокоя.

И преди да успее да добавя нещо, телефонът взе да звъни. Той вдигна слушалката.

– Ало?... Да, на телефона... Кой?... А, да... – Мускулите около устата му се стегнаха, очите му се отвориха широко. – Къде? – Слуша известно време. – Да, разбира се. А ще успее ли? – Погледна часовника на лявата си китка. – Добре. Ще се видим във влака. – Той затвори. – Беше лейтенант Гилд. Уайнънт направил опит за самоубийство в Алънтаун, Пенсилвания.

XIII

Като влязох в „Палма Клъб“, заварих Доръти и Куин на бара. Видяха ме чак когато приближих и поздравих. Доръти беше със същите дрехи, както и последния път, когато я видях.

Тя ме погледна, после отмести погледа си върху Куин и се изчерви.

– Защо си му казал!

– Момичето е много добре – жизнерадостно каза Куин. – Купих ти от онези акции. Би трябвало да си купиш още обаче. Какво ще пиеш?

– Един старомоден². Ама и ти си една гостенка – измъкваш се, без да се обадиш!

Доръти ме погледна отново. Драскотините по лицето ѝ бяха избледнели, синината почти не си личеше, а устата ѝ вече не беше подута.

– Аз пък ти имах доверие – каза тя и имах чувството, че ще заплаче.

– Какво значи това?

– Много добре знаеш какво значи. Вярвах ти дори когато отиде на вечеря у мама.

– А защо не?

– Цял следобед е такава – намеси се Куин. – Не я дразни. – Той сложи ръка върху нейната. – Хайде, хайде, мила, недей да...

– Млъкни, ако обичаш – дръпна си Доръти ръката. – Много добре знаеш какво значи това! – продължи тя към мен. – Вие двамата с Нора, сте ми се подиграли пред мама и...

Започнах да проумявам.

– Тя ти го каза и ти ѝ повярва? – засмях се аз. – След като я познаваш двайсет години, как можеш още да ѝ се хвашаш на лъжите! Предполагам, че ти е звъннала по телефона, след като си тръгнахме оттам – ние се скарахме и останахме съвсем малко.

Тя повеси глава надолу.

– Ах, че съм глупачка! – прошепна с нещастен глас. – Слушай, нека отидем още сега при Нора. Трябва да ѝ се извиня. Ама че съм магаре! Пада ми се, ако тя вече никога...

– Ще отидем, разбира се. Време имаме колкото искаш. Но първо дай да пийнем по нещо.

– Братко Чарлс – започна Куин. – Искам да ти стисна ръката. Ти

2. Коктейл от уиски, хининова вода, вода, захар, резен цитрусов плод и една черешка. – Б. пр.

върна светлината в погледа на това дете и донесе радост на... – Той изпразни чашата си. – Хайде да отидем при Нора. Пиенето там не е по-лошо, а струва по-малко.

– Защо не останеш тук? – предложи Доръти. Куин се засмя и поклати глава.

– Никога! Можеш да убедиш Ник да остане тук, но аз не се отделям от теб. Цял следобед съм ти понасял съзливото настроение и сега заслужавам да се порадвам на слънцето в очите ти.

Когато пристигнахме в „Норманди“, заварихме при Нора брата на Доръти, Гилбърт Уайнънт. Той целуна сестра си, ръкува се с мен, а след като го представихме на Харисън Куин, подаде и на него ръка. Доръти веднага пристъпи към поднасянето на дълги, искрени и немного разбираеми извинения на жена ми.

– Стига, стига – прекъсна я Нора. – Няма за какво да ми се извиняваш. Ако Ник ти е казал, че съм обидена, засегната или нещо такова, да знаеш, че е един лъжлив грък! Дай си палтото.

Куин включи радиото. Удари гонгът и съобщиха, че часът е пет и тридесет и една минути.

– Хайде, ти си барман – обърна се Нора към Куин. – Знаеш кое къде е, – И тя влезе след мен в спалнята. – Къде я откри?

– В едно кръчме. Какво прави тук Гилбърт?

– Каза, че дошъл да я види. Снощи не се била прибирала и той решил, че може да е при нас. – Тя се засмя. – Макар че никак не се изненада, като не я завари тук. Каза, че вечно изчезвала от къщи, страдала от дромомания³, породена от комплекс на тема „майка“ – крайно интересно заболяване.

Твърди, че според Щекел страдащите от дромомания обикновено проявявали и клептомански импулси и бил оставял разни вещи из къщата, за да види дали ще ги открадне, но засега нищо не крадяла.

– Той бил голямо съкровище! А за баща си каза ли нещо?

– Не.

– Може и да не се е обаждал, Уайнънт е направил опит за самоубийство в Алънтаун. Гилд и Маколи заминаха да го видят. Не знам да кажа ли на децата, или да си мълча. Дали Мими има нещо общо с неговото идване тук?

– Не съм се сетила за това, но ако ти смяташ...

– Просто се питам. Откога е тук?

3. От гръцкото δρόμος – бягане. – Б. пр.

– Отпреди един час. Много особено момче. Изучава китайски и пише книга „Знанието и вратата“ – не на китайски обаче. Също така смята, че Джек Оуки много го бива.

– Аз също. Ти да не си къркана?

– Малко.

Като се върнахме в хола, Доръти и Куин танцуваха под музиката на „Ийди бе истинска дама“. Гилбърт остави списанието, което разлистваше, и най-учтиво изрази надеждата, че се оправям от раната си. Казах, че се оправям.

– Никога не съм изпитвал истинска болка – продължи той. – Поне не си спомням. Опитвал съм се сам да се нараня, разбира се, но не е същото. Само си причиних неудобства, раздразних се и много се потих.

– Иначе до голяма степен е същото – уверих го аз.

– Наистина ли? Аз пък си мислех, че е по... по-така. – Той дойде по-близо до мен. – Ето това са усещанията, които не познавам. Толкова отвратително млад съм, че не съм имал случая да... Мистър Чарлс, ако сте много зает и не желаете да разговаряте о мен, надявам се, че ще ми го кажете направо, но ще ви бъда много задължен, ако ми позволите да поговоря с вас някой път, когато нямате гости да ни пречат. Толкова неща искам да ви попитам – неща, на които никой освен вас не би могъл да ми даде отговор, а...

– Не съм убеден в това – прекъснах го аз, – но с радост ще се опитам да ти отговоря по всяко време, когато пожелаеш.

– Наистина ли нямате нищо против? Нали не го казвате само от учтивост?

– Не, напълно съм искрен, само се боя, че няма да научиш всичко онова, на което се надяваш. Зависи, разбира се, какво те интересува.

– Ами например канибализмът – започна той. – Нямам предвид в Африка или Нова Гвинея, а, да кажем, тук, в Щатите. Често ли се среща?

– В днешно време – не. Поне не ми е известно.

– Значи едно време е имало?

– Не знам до каква степен, но се е случвало от време на време, преди държавата да се утвърди напълно. Почакай малко, ще ти дам един пример. – Отидох до библиотеката и взех оттам „Прочути криминални дела в Америка“ на Дюк, която Нора беше закупила от една антикварна книжарница. Намерих мястото, което търсех, и му я подадох. – Само три-четири странични е.

Алфред Пакър, човекоядецът, който убил петимата си спътници в планините на Колорадо, изял телата им и откраднал парите им

„През есента на 1873 г. двадесетина смелчаци напуснали Солт Лейк Сити, щата Юта, за да търсят злато в Сан Хуан. Наслушали се на истории за бързо забогатяване, те тръгнали изпълнени с радост и надежди, но когато се занизали седмиците, а освен гола пустош и снежни планини не видели нищо друго, в сърцата им се загнездило отчаянието. Колкото по-навътре навлизали, толкова по-неприветлива ставала местността, докато накрая ги обзело пълно униние, защото разбрали, че единствената им награда ще бъдат гладът и смъртта.

Точно когато златотърсачите щели да се предадат на отчаянието, забелязали в далечината индиански лагер и макар да не били уверени как ще се отнесат с тях «червенокожите», все пак сметнали, че всяка смърт е за предпочитане пред гладната, така че решили да рискуват.

Като наближили лагера, насреща им излязъл да ги посрещне един индианец, който се показал добронамерен, и ги завел при вожда си на име Аури. За голяма изненада на златотърсачите индианците се отнесли към тях много любезно и настояли те да останат – в лагера, докато се възстановят напълно.

Когато най-сетне решили да потеглят отново за Лос Пинос, Аури взел да ги разубеждава и наистина успял да повлияе върху решението на десетина от тях. Те се отказали и се върнали в Солт Лейк. Останалите десет обаче продължили, така че Аури им дал храна и ги посъветвал да вървят все покрай река Гънисън, наречена на името на лейтенант Гънисън, убит през 1852 г. [вж. «Животът на мормона Джо Смит»].

Алфред Г. Пакър, който се изявил като водач на групата, продължила пътуването, се хвалел с добрите си познания по топографията на местността и изказал увереността си, че ще съумее да намери пътя без никакви затруднения. Когато извървели известно разстояние, Пакър им казал за богатите мини, открити неотдавна близо до река Рио Гранде, и предложил да ги поведе натам.

Четирима от групата настояли да следват съвета на вожда Аури и да вървят покрай река Гънисън, обаче Пакър успял да

убеди Суон, Милър, Нун, Бел и Хъмфри да го последват до мините, докато останалите четирима вървят покрай реката.

От четиримата, тръгнали отделно, двама умрели от глад и студ, но другите двама все пак се добрали до Лос Пинос през февруари 1874 г., след като минали през нечовешки изпитания. Фортът се командувал от генерал Адамс и към нещастниците се отнесли много състрадателно. Когато си възстановили силите, те се върнали отново в света на цивилизацията.

През март 1874 г. генерал Адамс бил повикан по работа в Денвър и през една студена утрин, когато навън вилнеела снежна буря, (служителите във форта, които тъкмо закусвали, били стреснати от появата на някакъв мъж с нечовешки изстрадал вид, който жално ги замолил за храна и подслон. Лицето му било страшно подпухнало, но иначе бил в относително добро състояние, само дето стомахът му на можел да понася храната, която му предложили. Човекът се представил като Пакър и твърдял, че петимата му спътници го били зарязали, докато боледувал, но му оставили една пушка, която донесъл със себе си във форта.

След като се възползувал от гостоприемството на служителите в течение на десет дни, Пакър продължил към Сакуош, като обяснил, че възнамерява да стигне Пенсилвания, където имал брат, печелейки пътьом пари с каквато работа му попадне. В Сакуош Пакър започнал да се запива и по всичко личало, че пари не му липсвали. В пияно състояние взел да разказва какви ли не противоречиви истории по повод петимата си спътници, така че се зародили подозрения да не би да се е отървал от тях с нечисти средства.

По същото това време генерал Адамс се отбил в Сакуош на връщане от Денвър и докато бил в дома на Ото Миърс, посъветвал хората да арестуват Пакър и да проучат действията му. Генералът решил да го върна обратно със себе си във форта, а пътьом се отбили в дома на майор Дауни, където заварили десетимата, последвали съвета на индианския вожд и изоставили експедицията. Тогава станало ясно, че голяма част от твърденията на Пакър са измислици, така че генералът решил да направи пълно разследване на случая. Пакър бил завързан и върнат във форта, където бил държан под арест.

На 2 април 1874 г. двама възбудени до крайност индианци се втурнали във форта с късове плът в ръце, за която казали, че това

е «месо на бял човек» и която били намерили недалеч от форта. Тъй като месото било захвърлено в снега в това все още студено време, то било добре запазено.

Щом Пакър съзрял парчетата плът, лицето му преbledняло мъртвешки и с глух стон припаднал на пода. След като му дали различни средства, за да дойде на себе си, той взел да моли за милост и направил следното признание:

«Когато заедно с петимата ми другари напуснахме лагера на Аури, преценихме, че разполагаме с достатъчно храна за дългия и уморителен път, който ни предстоеше, но тя бързо се стопи и скоро бяхме на ръба на гладната смърт. Взехме да изравяме различни корени от земята и така преживяхме няколко дни, но те не бяха достатъчно хранителни, а студът бе прогонил всички животни и птици, което направи положението ни отчайващо. В погледите на всички ни взеха да проблясват особени пламъчета и станахме подозрителни един към друг.

Един ден отидох да събера дърва за огъня, а когато се върнах, разбрах, че мистър Суон, най-възрастният от всички ни, е бил ударен по главата и убит, а останалите тъкмо разрязваха тялото му и се готвеха да го ядат. Парите му – общо две хиляди долара – бяха разделени между всички нас.

Тази храна ни стигна само за няколко дни и аз предложих следващата ни жертва да стане Милър, тъй като бе най-едър от всички ни. Черепът му бе раздробен с брадва, докато той събираше съчки за огъня. След него бяха убити Хъмфри и Нун. Бел и аз сключихме тържествено споразумение, че тъй като сме единствените оцелели, ще се поддържаме един друг каквото и да ни се случи и няма да се изяждаме, дори да умираме от глад. Един ден Бел ми каза: «Не мога повече!» и се нахвърли отгоре ми като изгладнял тигър, като в същото време се опитваше да ме удари с пушката си. Аз парирах удара и го убих с брадвата. След това нарязвах месото му на парчета, които взех със себе си, и потеглих на път. Когато зърнах форта от върха на хълма, захвърлих месото, което ми беше останало, и трябва да призная, че го направих неохотно, тъй като вкусът на човешката плът ми се беше усладил, особено на онази част около гърдите.»

След като разказал тази потресаваща история, Пакър се съгласил да поведе една група под предводителството на Х. Лотър, за да издирят останките на убитите. Повел ги по високи, неприсътпни планини и тъй като заявил, че се е заблудил, било решено да изоставят диренето и на другия ден да потеглят обратно.

През нощта Пакър и Лотър спели един до друг и Пакър нападнал Лотър с намерението да го убие и да избяга, но бил надвит, завързан и предаден на шерифа, щом експедицията се прибрала във форта.

В началото на юни следващата година един художник на име Рейнълдс от Пеория, щата Илинойс, открил по време на излет с цел скициране на брега на езеро Кривовал останките на петима мъже в една елова горичка. Четири от телата лежали едно до друго, а петото било открито недалеч обезглавено. Телата на Бел, Суон, Хъмфри и Нун имали рани от куршуми в тила, а когато било намерено тялото на Милър, главата му била премазана, очевидно от удар с пушка, захвърлена недалеч, чиято цев била отделена от дръжката.

Начинът, по който изглеждали телата, говорел недвусмислено, че Пакър е не само канибал, но и убиец. Очевидно бил казал истината, че предпочита човешка гръд, тъй като тази част била изрязана от всички тела.

От телата до недалечната барака водела добре утъпкана пътека, където били открити одеялата и другите вещи на убитите. Всичко сочело, че Пакър е живял в бараката дълго време след убийствата и често е прескачал до убитите, за да попълни запасите си от месо.

След това откритие шерифът издал заповед за арестуване, обвинявайки Пакър в петте убийства, но докато той отсъствувал, затворникът успял да избяга.

Нищо не се чуло за него до 29 януари 1883 година – след цели девет години, – когато генерал Адамс получил писмо от Шейен, щата Уайоминг, от един златотърсач от Солт Лейк, който го уведомявал, че се бил сблъскал лице в лице с Пакър в това градче. Златотърсачът пишел още, че Пакър бил известен сега под името Джон Шварц и че бил заподозрян в съучастничество с престъпници.

По дирите му били пуснати детективи и на 12 март 1883 г. шериф Шарплес от областта Ларами арестувал Пакър, а на 17

същия месец шериф Смит от областта Хинсдейл отвел арестуванния обратно в Солт Лейк Сити.

Делото, по което бил обвинен в убийството на Суон а областта Хинсдейл на 1 март 1874 г., започнало на 3 април 1883 г. Било доказано, че всички членове на експедицията освен Пакър притежавали значителни суми пари. Обвиняемият повторил предишното си признание, с което твърдял, че е убил само Бел, и то при самозащита.

На 13 април съдебните заседатели признали обвиняемия за виновен и издали смъртна присъда. Екзекуцията била отложена и Пакър незабавно се обърнал към Върховния съд с молба за помилване. Междувременно бил преместен в затвора на Гънисън, за да избегне саморазправа от страна на тълпата.

През октомври 1885 г. Върховният съд наредил делото да се преразгледа и тогава било решено да бъде подведен под отговорност за убийствата на петимата. Бил признат за виновен във всеки един от случаите и бил осъден на осем години за всяко убийство, или общо на четирийсет години.

На 1 януари 1901 г. бил освободен от затвора и умрял на 24 април 1907 г. в едно ранчо в Денвър.“

Докато Гилбърт четеше това, аз си сипах нещо за пиене. Доръти спря да танцува и дойде при мен.

– Харесва ли ти? – кимна тя към Куин.

– Да, защо не.

– Не е лош, но понякога е страшно глупав. Не ме попита къде съм спала снощи. Не те ли интересува?

– Не ми влиза в работата.

– Да, ама научих нещо, което може да те интересува.

– Какво?

– Спах у леля Алис. Тя не е съвсем редовна в главата, но е ужасно мила. Каза, че получила днес писмо от татко, в което той я предупреждавал да внимава с мама.

– Предупреждава ли я? Какво по-точно ѝ пише?

– Не съм чела писмото. Леля Алис му е сърдита от няколко години и взела, че го скъсала. Каза, че бил комунист, а Джулия Улф била убита от комунистите, които накрая и него ще убият. Според нея всичко свързано с някаква тайна, която те са издали.

– Ох, божичко! – не се стърпях аз.

– Аз нямам нищо общо с тези глупости. Просто ти предавам думите й. Казах ти, че не е наред в главата.

– А каза ли ти какви глупости пише в писмото?

– Не – поклати глава Доръти. – Само спомена за предупреждение-то. Доколкото си спомням, писал й да няма доверие на мама при никакви обстоятелства и да не се доверява на никой, свързан с нея, което, предполагам, включва всички нас.

– Спомни си още нещо.

– Друго нямаше. Само това ми каза.

– Откъде е било пуснато писмото?

– Не знаеше – спомняше си само, че биле пристигнало с въздушна поща. Не я интересувало къде е било пуснато.

– Как го е приела? Искам да кажа, как е приела предупреждението?

– Заяви, че бил опасен радикал – това са точните й думи – и че не я интересуват никакви негови предупреждения.

– А ти самата как го приемаш?

Тя ме изгледа продължително Е облиза: устните са, преди да проговори:

– Според мен...

Гилбърт дойде при нас с книгата в ръка. Изглеждаше разочарован от историята, която му дадох да прочете.

– Много е интересна – започна той, – но случаят не е патологичен, нали ме разбирате? – Той прегърна сестра си през кръста. – Било е въпрос на човекоядство или гладна смърт.

– Само в случай, че си готов да му повярваш.

– За какво става дума – интересува се Доръти.

– За нещо, което пише в тази книга – поясни Гилбърт.

– Каж ми за писмото на леля ти – обърнах се към Доръти.

Тя ми каза и той направи нетърпелива гримаса.

– Ама че глупост! Мама всъщност не е опасна. Тя просто медицински случай на забавено развитие, Повечето от нас са надживели етиката, морала и тъй нататък. А мама още не е дорасла до тях, – Тя се намръщи и замислено се поправи: – Би могла да представлява някаква опасност, но дотолкова, доколкото е опасно едно дете с кибрит в ръка.

Нора и Куин танцуваха.

– А ти какво мислиш за баща си? – попитах аз. Гилбърт сви рамене.

– Не съм го виждал, откак бях дете. Имам си изградена теория за него, но тя е основана на догадки. Бих искал... най-важното, което бих

искал да науча за него, е дали е импотентен.

– Днес е направил опит за самоубийство в Алънтаун – рекох аз.

– Не може да бъде! – изкрещя Доръти така прони-зително, че Куин и Нора престанаха да танцуват. Тя вдигна очи към брат си: – Къде е Крис?

Гилбърт прехвърли поглед от нейното лице към моето, после бързо я погледна отново.

– Не ставай глупава! – хладно я сряза. – Той замина с онази негова-та... Фентън.

Доръти сякаш не му повярва.

– Ревнува го – поясни той, Това е все нейната фикс идея на тема „майка“.

– Някой от вас двамата виждал ли е Виктор Роузоутър, с когото ба-ща ви имаше неприятности навремето, когато се запознахме? – попитах аз.

Доръти поклати глава.

– Не, защо? – поиска да знае Гилбърт.

– Просто ми хрумна нещо. И аз не съм го виждал никога, но описа-нието, което получих за него, би паснало с леки изменения за вашия Крис Йоргенсен.

XIV

Същата вечер двамата с Нора отидохме на една премиера в „Рейдио Сити Хол“, след един час решихме, че представлението ни е писнало, и си тръгнахме.

– А сега накъде? – попита жена ми.

– Няма значение. Искаш ли да открием къде се намира този „Пиджирън Клъб“, за който спомена Морели? Стъдси Бърк ще ти хареса. Навремето беше касоразбивач. Твърди, че разбил касата на хейгърстаунския затвор, докато излежавал там едномесечна присъда за неприлично поведение.

– Хайде – съгласи се тя.

Спуснахме се по Четиридесет и девета улица и след като разпитахме двама шофьори на таксито, две вестникарчета и един полицай, открихме заведението. Портiererът ни осведоми, че не познавал никакъв Бърк, но щял да провери. Стъдси дойде при нас.

– Как си, Ник? Хайде, влизай.

Беше среден на ръст мъж с могъщо телосложение, вече понапълнял, но не отпуснат. Трябваше да има поне петдесет години, но изглеждаше с десетина по-млад. Лицето му беше широко, симпатично грозно, със следи от шарка. Косата му беше с неопределен цвят и в оскъдно количество, а челото му въпреки плешивостта не изглеждаше високо. Гласът му представляваше басово ръмжене.

Ръкувахме се и му представих Нора.

– Жена ти значи! Бре-бре! Да не повярва човек! Трябва да отпразнуваме случая с шампанско. Инак ще трябва да се биеш с мен.

Уверих го, че до бой няма да се стигне, и тримата влязохме вътре. Заведението имаше уютно занемарен вид. Заварихме само трима клиенти – явно бяхме попаднали на пауза между два притока на посетители. Седнахме до една ъглова масичка и Стъдси инструктира келнера кое шише с вино да ни донесе. След това ме огледа внимателно и чак тогава кимна.

– Женитбата ти се е отразила добре – почеса се той по брадичката. – Отдавна не съм те виждал.

– Доста отдавна – съгласих се аз.

– Навремето той ме пъкна в пандиза – съобщи той на Нора.

Тя зацъка съчувствено с език.

– Биваше ли го като детектив?

Стъдси намръщи малкото чело, с което разполагаше.

– Така разправят хората, но аз лично не знам със сигурност. Мен ме пипна в резултат на чиста случайност – посегнах с дясната ръка вместо с лявата.

– Защо ми изпрати този шантав Морели? – попитах аз.

– Нали ги знаеш чужденците – направо са истерични. Откъде да знам, че ще направи такава дивотия? Беше се притеснил, че ченгетата ще му лепнат убийството на тази Улф, и като прочетохме във вестника, че и ти си забъркан в делото, аз му рекох: „Ник никога няма да продаде майка си, а ти все трябва да поговориш с някого“, и той каза „добре“. Какво си правил, че си го ядосал? Да не си му се изплезил?

– Оставил се да го забележат на влизане в хотела, а след това мен изкара виновен. Как ме откри къде съм?

– Има си приятели, а и ти не се криеше, нали?

– Бях само от една седмица в града, а никъде във вестниците не пишеше къде съм отседнал.

– Така ли? – страшно заинтригувано попита Стъдси. – Къде си сега?

– Живея в Сан Франциско. Та как ме откри Морели?

– Хубав град. От години не съм стъпвал там, но града си го бива. Не мога да ти кажа, Ник. Това си е негова работа.

– Само че ти ми го изпрати.

– Е да, така е. Като се изключи това... Но пък, от друга страна, нали разбираш, исках да припечелиш нещо – най-сериозно додаде той.

– Сърдечно съм ти благодарен.

– Откъде да знам, че ще му хвъркне чивията? Във всеки случай нали не те рани кой знае колко?

– Възможно е, но и полза от това нямах никаква, а освен това... – Млъкнах, защото пристигна келнерът с шампанското. Опитахме го и казахме, че е много хубаво. Беше доста лошо. – Мислиш ли, че той е убил момичето?

Стъдси заклати отрицателно глава с голяма сигурност.

– Изключено е.

– Не е от хората, дето чакат дълго да ги убеждаваш, преди да стрелят.

– Знам, тези чужденци са доста истерични, но той беше тук през целия следобед.

– Целия?

– Целия. Мога да се закълна. Горе имаше малко празненство и знам със сигурност, че не е мърдал оттук. Не те будалкам – може да се докаже.

– Тогава какво толкова се беше разтревожил?

– Откъде да знам? Нали и аз това се питам. Ама нали ги знаеш тези чужденци...

– Ъхъ. Истерични са. А дали не е изпратил някое свое приятелче да наминае да я види?

– Имам чувството, че си си съставил погрешно мнение за това момче – заяви Стъдси. – Познавах момичето. Понякога идваше тук заедно с него. Връзката им не беше никак сериозна. Съвсем не беше луд по нея, та да има защо да я пречука. Всичко си беше о'кей.

– И тя ли беше наркоманка?

– Не знам. Виждал съм я да взема понякога наркотици, но колкото да му прави компания.

– С кои други си я виждал?

– Не ги познавам – рече той с безразличие. – Имаше един мърльо – името му е Нънхайм, – който си падаше по нея, но поне не съм видял да постигне нещо.

– Ето значи откъде е взел Морели адреса ми.

– Не ставай глупав. Морели изобщо не му обръщаше внимание, най-много от време на време да го избудалка. За какво му е на Нънхайм да съобщава в полицията, че Морели е познавал момичето? Да не ти е приятел?

Помислих малко.

– Не го познавам, но чух, че от време на време вършел някоя и друга работа за полицията.

– Хм. Благодаря.

– За какво ми благодариш? Нищо не съм казал.

– Така е. Я кажи сега: за какво е целият този шум? Нали Уайнънт я е убил?

– Много народ е на това мнение, но аз лично залагам сто долара на твоите петдесет, че не е той.

Стъдси поклати глава.

– Не се хващам на бас с теб за неща, от които си вадиш хляба, но – лицето му светна – ще ти кажа какво ще направя и ако искаш, можем да заложим преди това. Нали помниш, че когато ме опандизи, аз наистина замагнах първо с дясната ръка и оттогава все се питам дали ще можеш пак... Та някой път, като се справиш с ръката, какво ще кажеш да

опитаме...

– Не, вече не съм във форма – засмях се аз.

– Аз самият нали ме гледаш как съм затлъстял – настоя Стъдси.

– То онова си беше чиста случайност – ти беше изгубил равновесие.

– Просто се опитваш да ме отклониш – намуся се той и добави по-замислено: – Макар че тогава и Ти си го получи. Е, щом като не щеш...
Дайте да ви напълня чашите.

Нора реши, че иска да се прибере вкъщи рано и трезва, така че оставихме Стъдси в неговия „Пиджирън Клъб“ малко след единайсет. Той ни изпрати до таксито и енергично ни раздруса ръцете.

– Много ми беше приятно – увери ни той на раздяла.

Ние не му останахме длъжни по учтивост, след което се прибрахме. Нора каза, че Стъдси е страхотен.

– Половината от нещата, които говори, изобщо не ги разбирам.

– Добро момче е.

– Ти така и не му каза, че си зарязал детективската работа.

– Защото щеше да си помисли, че се опитвам да му погодя някакъв номер – обясних аз. – За член на подземното общество ченгето си остава завинаги ченге и аз по-скоро бих го излъгал, отколкото да го оставя да си помисли, че го лъжа. Имаш ли цигари? Той ми има доверие по моему.

– Истината ли говореше, като каза, че според теб Уайнънт не я е убил?

– Не знам. Май че да.

В „Норманди“ ме чакаше телеграма от Маколи от Алънтаун:

**ЧОВЕКЪТ ТУК НЕ Е УАЙНЪНТ И НЕ Е ПРАВИЛ ОПИТ
ЗА САМОУБИЙСТВО.**

XV

На другата сутрин поръчах да дойде стенографка и се отървах от по-голямата част от пощата, която се беше натрупала. Проведох един телефонен разговор с адвокатата ни в Сан Франциско – опитвахме се да спасим единия от клиентите на нашата мелница от банкрут, – прекарах един час над плана, който бяхме съставили за намаляване на щатските данъци, и изобщо се проявих като един крайно зает бизнесмен, така че когато в два часа преустанових работата за деня и излязох с Нора да обядваме някъде навън, се чувствавах ужасно добродетелен.

След обяда тя имаше среща да играе бридж, а аз отидох да се видя с Гилд – бях говорил преди това с него по телефона.

– Значи тревогата беше лъжлива? – попитах, щом се ръкувахме и се настанихме удобно в креслата.

– Така излезе. Оказа се също толкова Уайнънт, колкото и аз. Знаете как стават тези работи – съобщихме на полицията във Филаделфия, че го търсим, и изпратихме описанието му, така че през следващата седмица в половината щат Пенсилвания всеки кльощав мъж с бакенбарди ще е Уайнънт. Този се оказа някой си Барлоу, безработен дърводелец, доколкото разбрах, застрелян от някакъв черен, който се опитал да го обере. Още не може да говори.

– Дали не е бил застрелян от някой, който е направил същата грешка, както и полицията в Алънтаун?

– Искате да кажете от някой, който го е взел за Уайнънт? Предполагам, че би могло, ако това ни помага с нещо. Помага ли ни?

Казах, че не знам.

– А каза ли ви Маколи за писмото, което получи от Уайнънт?

– Не ми каза какво пише.

Аз му казах. Казах му и каквото знаех за Роузуютър.

– Виж, това е интересно – рече той.

Казах му и за писмото, което Уайнънт беше изпратил на сестра си.

– Както виждам, започнал е да пише много писма – изкоментира Гилд.

– И аз това си помислих – съгласих се и споделих, че описанието на Роузуютър, с няколко малки изменения, би могло да пасне на Кристиан Йоргенсен.

– Полезно е човек да се вслуша в такъв като вас. Продължавайте.

Казах му, че засега знам толкова. Той се облегна назад в креслото и вдигна поглед към тавана.

– Трябва да поработим в тази насока – рече след малко.

– Човекът в Альтнаун не беше ли застрелян с калибър 32? – попитах аз.

Гилд ме изгледа с любопитство, после поклати отрицателно глава.

– Не, с 44. Какво ви хрумна?

– Нищо. Просто обмислям всички възможни аспекти.

– Да, разбирам. – После пак се облегна и продължи да разучава тавана. Когато проговори отново, имах чувството, че си мисли за нещо друго. – Алибито на Маколи, което ме помолихте да проверя, е наред. Закъснял за една среща, но от три и пет до три и двайсет – най-важното време – се е намирал в кабинета на някой си Хърман на Петдесет и седма улица.

– Какво е станало в три и пет?

– А, да, вие не знаете. Изнамерихме един свидетел на име Карес, който има магазинче за химическо чистене на Първо Авеню. Минал през апартаментата й в три и пет да попита дали има дрехи за чистене, тя каза, че няма, защото щяла да заминава извън града. Така че вероятно времето на убийството се стеснява от три и пет до три и двайсет. Нали не подозирате Маколи сериозно?

– Аз подозирам всички. Къде сте били от три и пет до три и двайсет?

Той се засмя.

– Знаете ли, че всъщност аз съм, кажи-речи, единственият без никакво алиби. Бях на кино.

– Защо, всички останали ли си имат алибитата? Той поклати глава от горе на долу.

– Йоргенсен излязъл от къщи заедно с мисис Йоргенсен – около три и пет – и скришом отишъл на среща на Западна седемдесет и трета улица с едно момиче на име Олга Фентън – обещахме да не казваме на жена му. Останал там докъм пет часа. За мисис Йоргенсен знаем каквото ни трябва. Когато са излизали от апартаментата, дъщерята се е обличала, след което взела едно такси и отишла право в един от големите магазини. Синът е прекарал целия следобед в Обществената библиотека. Боже, ако знаете какви странни книги чете... А Морели е бил в едно заведение някъде около Четирийсета улица. – Той се засмя. – А вие къде сте били?

– Ще си го запазя за времето, когато ми потрябва. Нито едно от алибитата не е абсолютно безспорно, но така е с повечето истински

алибита. А за Нънхайм какво ще кажете?

Гилд се изненада.

– За него пък защо се сетихте?

– Разбрах, че си е паднал по момичето.

– И откъде го разбрахте това?

– От едно място.

Той се намръщи.

– Можете ли да му имате доверие?

– Да.

– Е – бавно изрече той, – него поне можем да проверим както трябва. Само че защо се интересувате от всички тези хора? Не мислите ли, че Уайнънт е убиецът?

Казах му същото, с което се опитах да се хвана на бас със Стъдси:

– Залагам петдесет долара срещу ваши двайсет и пет, че не е Уайнънт.

Той се мръщи доста време, без да проговори, а накрая каза:

– Все пак и това е идея. Кой е вашият кандидат?

– Засега нямам такъв. Разберете, нищо не ми е известно със сигурност. Не казвам, че Уайнънт не е извършил убийството. Просто смятам, че всичко сочи в друга посока.

– И давате шанс две към едно. Кое толкова не сочи към него?

– Наречете го предчувствие, ако искате, но...

– Нищо не искам да го наричам. Според мен сте много добър детектив. Затова нека чуя мнението ви.

– По-скоро имам въпроси. Например колко време е изминало от момента, в който момчето, дето кара асансьора, е свалило мисис Йоргенсен пред вратата на мис Улф, до момента, в който тя му е позвънила да каже, че е чула стонове?

Гилд сви устни, след това ги отвори и попита:

– Мислите, че тя може би е... – И остави края на изречението да Виси във въздуха.

– Мисля, че може. Бих искал да знам също така къде е бил по това време Нънхайм. Искам също така да получа отговори на въпросите, зададени в писмото на Уайнънт. Искам да разбера къде е разликата от четири хиляди долара между сумата, предадена от Маколи на момичето, и хилядата долара, които тя е връчила на Уайнънт. Искам също да разбера произхода на годежния й пръстен.

– Правим каквото можем. Аз... за момента ми се ще да разбера защо Уайнънт не дойде да отговори на някои въпроси, ако не е извършил

той убийството.

– Една от причините може да бъде, че мисис Йоргенсен отново е намислила да го спипа в клещите си. Сетих се още нещо. – Хърбърт Маколи е адвокат на Уайнънт. – Надявам се, че не сте се осланяли само на неговата дума, че човекът в Алънтауя не е Уайнънт?

– Не. Беше доста по-млад, без бели коси и без да му е боядисана косата, и изобщо не приличаше на снимките, които имаме. – Звучеше много уверено, – Какво ще правите през следващите час-два?

– Нямам нищо предвид.

– Чудесно – изправи се той. – Ще пусна част от момчетата да пороботят по въпросите, които обсъдихме, а след това може да посетим тозонзи.

– Съгласен – казах аз и излязох от кабинета му.

В кошчето за отпадъци на Гилд имаше изхвърлен един „Таймс“. Извадих го и обърнах на страницата с обявите. Видях обявлението на Маколи:

„Абнър. Да. Бъни.“

Когато Гилд се върна, аз го попитах:

– А какво ще кажете за помощниците на Уайнънт, които са работили в лабораторията? Проверихте ли ги?

– Тъхъ, ама нищо не знаят. В края на седмицата, когато е заминал, не са ходили на работа. Двама са и оттогава не са го виждали.

– Какво са работили, откак е затворена лабораторията?

– Работят върху някаква боя – нещо от рода на неизбеляващо зелено, но не знам нищо със сигурност. Ще проверим, ако желаете.

– Едва ли е от голямо значение. Голяма ли е лабораторията?

– Доколкото разбирам от тези работи, доста добре е оборудвана. Мислите ли, че лабораторията може да има някакво отношение към цялата работа?

– Всичко е възможно.

– Тъхъ. Е, да тръгваме.

XVI

– Най-напред – осведоми ме Гилд на излизане от кабинета му – ще отидем при Нънхайм. Би трябвало да си е у дома – казах му да не мърда оттам, докато не му се обади.

Мистър Нънхайм живееше на четвъртия етаж на една тъмна, влажна и смърдяща сграда на най-шумното място на Шесто Авеню – точно там, където метрото излиза над земята. Гилд почука на вратата. Отвътре се дочуха забързани движения, после нечий глас попита:

– Кой е?

Гласът беше мъжки, носов и доста раздражен.

– Джон – отговори Гилд.

Вратата незабавно се отвори от дребен мъж с изпито лице, на около трийсет и пет-шест години, издокаран в сини гашета и черни копринени чорапи.

– Не ви очаквах, лейтенанте – заоправдава се той жалостиво. – Кажете, че ще се обадите по телефона.

Стори ми се уплашен. Черните му очички бяха разположени съвсем близо едно до друго, устата му беше голяма, с тънки устни, отпусната, но най-интересен беше носът му – дълъг, провиснал, сякаш без хрущял.

Гилд ме докосна по лакътя и ние влязохме. Вляво през отворената врата се виждаше неоправено легло. Стаята, в която влязохме, беше всекидневна, мизерна и мръсна, с разхвърляни навсякъде дрехи, вестници и мръсни съдини. Вдясно имаше ниша с мивка и печка. Между тях беше застанала някаква жена с нажежен тиган в ръка. Беше с едър кокал, пълна, червенкоса, около двацет и осем годишна, хубава по един животински, мърляв начин. Беше по измачкано розово кимоно и изнищени розови пантофи с изкривени фльонги. Гледаше ни напрегнато и намусено.

Гилд не ме представи на Нънхайм и не обърна никакво внимание на жената.

– Седнете – покани ме той и дръпна настрани някакви дрехи, за да си освободи местенце на края на дивана. Аз магнах един скъсан вестник от люлеещия се стол и се настанях в него. Тъй като Гилд не си свали шапката, последвах примера му. Нънхайм отиде до масата, където имаше шише уиски с около два пръста течност вътре и две чаши, и попита:

– Ще пийнете ли? Гилд направи гримаса.

– Не и този блъвоч. Защо ме излъга, че си познавал Джулия Улф само по физиономия?

– Не съм излъгал, лейтенанте, това е самата истина! – Очите му на два пъти се стрелнаха към мен и двата пъти той бързо отклони погледа си. – Може да съм я поздравявал от време на време и най-много да съм я питал как е, но нищо повече. Това е самата истина.

Жената в нишата се изсмя презрително, но лицето ѝ съвсем не беше весело.

Нънхайм се извъртя, за да застане с лице към нея.

– Добре! – изрече той с писклив от ярост глас. – Ти само отвори уста и ще се простиш веднага със зъбите си!

Тя замахна и го замери с тигана. Не улучи и той се удари в стената. Мазнината и жълтъците оставиха свежи петна по тапета, пода и мебелите. Нънхайм се хвърли отгоре ѝ. Не беше необходимо да ставам, за да протегна крак и да го спъна. Той се строполи на пода. Жената бе успяла да се въоръжи с нож.

– Я стига! – изръмжа Гилд. И той не беше помръднал от мястото си. – Дойдохме да поговорим, а не да ви гледаме просташкия домашен театър. Престанете и се дръжте прилично.

Нънхайм бавно се изправи на крака.

– Направо ме влудява, като се напие – заоправдава се той. – От сутринта ме е заяла. – Започна да маха напред-назад с дясната си ръка. – Май си изкълчих китката.

Жената мина покрай нас, без да ни погледне, влезе в спалнята и затвори вратата.

– Може би, ако престанеш да се влачиш по чужди жени, няма да си имаш неприятности с тази – рече Гилд.

– Какво искате да кажете, лейтенанте? – Нънхайм се направи на изненадан, невинен и може би оскърбен.

– Джулия Улф.

Дребното човече с нездрав цвят на лицето се възмути:

– Това е лъжа, лейтенанте! Който ви е казал, че изобщо съм...

Гилд го прекъсна и се обърна към мен:

– Ако ви се прииска да го цапардосате, няма да ви спра заради изкълчената му ръка. И без това не го бива да се бие.

Нънхайм се обърна към мен, вдигнал и двете си ръце.

– Не съм искал да ви нарека лъжец. Искях само да кажа, че ако някой ви е казал такова нещо, той е сбъркал...

Гилд отново го прекъсна:

– Значи дори и да можеше, пак нямаше да я сваляш, така ли?

Нънхайм си облиза долната устна и погледна уплашено към вратата на спалнята.

– Е – прошепна той бавно и предпазливо. – Тя, разбира се, беше екстра парче. Сигурно не бих ѝ отказал.

– Но твърдиш, че не си я свалял? Дребосъкът се поколеба, после сви рамене.

– Знаете как стават тези работи. Човек, като ходи насам-натам, все гледа да си опита късмета.

Гилд го изгледа намръщено.

– Трябваше още първия път да ми кажеш това. Къде беше онзи следобед, когато я убиха?

Нънхайм подскочи, сякаш му бяха забили карфица отзад.

– За бога, лейтенанте, да не мислите, че съм замесен в тази история! За какво ми е да ѝ причинявам зло?

– Къде беше?

Отпуснатите устни на Нънхайм потрепнаха нервно.

– Кой ден беше... – Той млькна, защото вратата на спалнята се отвори. Отвътре излезе едрата жена, понесла куфар, по палто.

– Мириам! – възкликна Нънхайм. Тя го изгледа с безжизнен поглед.

– Не обичам мошениците, а ако ги обичах, нямаше да обичам мошениците, дето донасят на полицията, а ако обичах мошениците, които донасят на полицията, теб пак нямаше да те обичам.

И тръгна към външната врата.

Гилд хвана Нънхайм за ръцете, за да му попречи да тръгне подире ѝ, и пак попита:

– Къде беше?

– Мириам, не си отивай! – развика се Нънхайм. – Вече няма да права така, каквото кажеш, това ще бъде! Не си отивай, Мириам!

Тя излезе и затвори вратата.

– Пуснете ме – замоли се човечето. – Нека да я върна. Не мога без нея. Ей сега ще я върна и ще ви кажа всичко, каквото искате да знаете. Трябва да я върна!

– Глупости – рече Гилд. – Седни. – И го бутна да седне в един стол. – Не сме дошли тук да ви гледаме италианските сцени. Къде беше през онзи следобед, когато бе убита Джулия Улф?

Нънхайм захлупи лице в шепа и се разрева.

– Ако продължиш да печелиш време, ще те халосам през лицето – заплаши го Гилд.

Аз сипах малко уиски в едната чаша и я подадох на Нънхайм.

– Благодаря ви, сър, благодаря ви. – Изпи го, закашля се и извади мръсна носна кърпа, за да си избърше лицето. – Не мога да си спомня така изведнъж лейтенанте – заскимтя той. – Може да съм играл билиард в барчето на Чарли, може да съм си бил тук, у дома. Ако ме пуснете да върна Мириам, тя ще се сети.

– Стига с тази Мириам – сръза го Гилд. – Как ще ти хареса да влезеш в дранголника, защото не си спомняш?

– Дайте ми само минутка да помисля, и ще си спомня. Не се опитвам да печеля време, лейтенанте. Знаете, че винаги съм искрен с вас. Но сега съм страшно разстроен. Вижте ми и китката – протегна той лявата си ръка, за да видим, че се подува. – Само минутка, – И отново скри лицето си в шепа.

Гилд ми намигна и ние зачакахме да му заработи паметта. Внезапно той свали ръце от лицето си и се засмя.

– Боже господи! Ако ме бяхте опандизили, щеше да е съвсем заслужено. Онзи следобед бях... Чакайте, ще ви покажа!

И той влезе в спалнята. След няколко минути Гилд се развика:

– Ей! Няма да те чакаме цяла нощ! Побързай малко!

Отговор не последва. Спалнята се оказа празна, а като отворихме банята, тя също беше празна. Прозорецът ѝ беше отворен и излизаше на аварийната стълба. Нищо не казах и се опитах лицето ми също да бъде безизразно. Гилд побутна назад шапката си и каза!

– Жалко. Не трябваше да го прави. Върнахме се във всекидневната и докато той звънеше по телефона, аз взех да се ровя из гардеробите и килерите, но безрезултатно. Впрочем претърсването, което захванах, не беше основно и се отказах, щом той задвижи полицейския апарат.

– Мисля, че ще го открием – увери ме той. – Имам новини за вас. Йоргенсен е идентифициран като Роузуотър.

– Кой го е идентифицирал?

– Изпратих един от моите хора да поговори с момичето, което му осигури алиби – тази Олга Фентън, – и той е успял да измъкне това от нея. Каза обаче, че не могъл да я разколебае по отношение на алибито. Мисля да отида и да си опитам късмета с нея. Искате ли да дойдете?

Погледнах часовника си.

– Много ми се иска, но вече е късно. А него пипнахте ли го?

– Заповедта е издадена. – Той ме изгледа замислено. – Ще разпитам онази малката и всичко ще измъкна от нея!

Аз се усмихнах широко.

– А сега как мислите – кой е убиецът?

– Това не ме тревожи – заяви той. – Дайте ми повече факти, с които да попитисна тоз-онзи, и рано или късно ще попадна на когото трябва.

Долу на улицата обеща да ме държи в течение, ръкувахме се и се разделихме. Няколко секунди по-късно го чух да тича подире ми – бил забравил да изпрати много поздрави на Нора.

XVII

Като се прибрах, предадох поздравите му на Нора и ѝ разказах как е минал денят.

– И аз трябва да ти предам нещо – рече жена ми. – Гилбърт Уайнънт намина днес и беше страшно разочарован, че не си си вкъщи. Каза, че трябвало да ти съобщи нещо „изключително важно“.

– Най-вероятно е открил, че Йоргенсен има комплекс на тема „майка“.

– Мислиш ли, че Йоргенсен е убиецът?

– Мислех, че знам кой е убиецът, но сега така се обърках, че мога само да правя догадки.

– И какви са тези догадки?

– Мими, Йоргенсен, Уайнънт, Нънхайм, Гилбърт, Доръти, леля Алис, Морели, ти, аз и Гилд. Може да е и Стъдси. Какво ще кажеш да си направим по един коктейл?

Тя забърка коктейлите. Бях на втората или третата чаша, когато телефонът зазвъня. Нора вдигна слушалката и след малко ме извика:

– Твоята приятелка Мими иска да говори с теб. Отидох да се обадя.

– Здравей, Мими.

– Много моля да ме извиниш, че се държах така грубо онази вечер, Ник, но бях толкова разстроена, че си изтървах нервите, и направо се изложих. Извини ме, моля те. – Тя изговори всичко това като картечница, сякаш бързаше да свърши с формалностите.

– Няма нищо.

Но тя не ми даде да кажа дума повече и отново започна, само че този път по-бавно и по-настойчиво:

– Мога ли да се срещна с теб, Ник? Случи се нещо ужасно, нещо... не знам какво да правя, към кого да се обърна.

– Какво има?

– Не е за телефона, но трябва да ме посъветваш как да постъпя. Имам нужда от съвет. Можеш ли да дойдеш?

– Сега ли?

– Да. Моля те.

– Добре – съгласих се аз и се върнах в хола. – Ще отида у Мими. Била се накиснала в някаква каша и има нужда от помощ.

Нора се засмя.

– Дръж си краката кръстосани. Извини ли ти се? На мен ми се извини надълго и нашироко.

– Да, на един дъх. Доръти вкъщи ли си е или при леля си Алис?

– Гилбърт каза, че била у леля си. Колко ще се бавиш?

– Ще гледам да не се задържам дълго, Най-вероятно е да са прибрали Йоргенсен в пандиза и тя да иска да разбере как да го измъкне оттам.

– Могат ли да му направят нещо? Искам да кажа, ако не е убил той Джулия Улф.

– Могат да възобновят старите обвинения – заплахи по пощата, опит за изнудване. – Спрях да пия, за да попитам Нора и себе си: – Дали се познават двамата с Нънхайм? – Обмислих тази вероятност, но повече от това не постигнах. – Е, аз да тръгвам.

XVIII

Мими ме посрещна, протегнала и двете си ръце.

– Ужасно, ама ужасно мило е от твоя страна, че ми прости, Ник. Ти винаги си бил толкова мил. Просто не знам какво ме прихвана в понеделник.

– Хайде, забрави.

Лицето ѝ беше по-розово от друг път и стегнатите мускули го правеха по-младо. Сините ѝ очи блестяха. Ръцете ѝ, когато стисна моите, бяха ледени. Беше напрегната от възбуда, но не можах да определя от какъв характер беше тази възбуда.

– И жена ти беше толкова мила...

– Стига, стига.

– Ник, какво могат да ти сторят, ако укриеш доказателство, че някой е извършил убийство?

– Ще те обвинят в съучастие, стига да поискат.

– Дори ако по своя воля размислиш и им предадеш доказателството?

– Пак е възможно, но обикновено не го правят. Тя се озърна да огледа стаята, сякаш да се увери, че няма никой, след което заяви:

– Клайд е убил Джулия. Аз намерих доказателството и го скрих. Какво ще ми направят?

– Най-вероятно нищо – само ще ти вдигнат скандал, след като им съобщиш доказателството. Понеже сте били съпрузи, значи сте достатъчно близки и никой съдебни заседатели няма да те обвинят за това, че си се опитала да го прикриеш – освен, разбира се, ако не те заподозрат, че си имала други подбуди.

Тя попита хладно, натъртено:

– А ти?

– Не знам. Бих предположил, че си имала намерение да използват доказателството, за да му изтискаш малко пари, щом се свържеш по някакъв начин с него, но нещо сега те е накарало да си промениш намерението.

Тя сви ръка като граблива птица и насочи острите си нокти към лицето ми. Зъбите ѝ бяха стиснати, устните – изпънати над тях. Хванах китката ѝ.

– Жените загрубяха напоследък – опитах се аз да прозвуча ведро. –

Току-що си тръгнах от една, която замеряше с тигани.

Тя се засмя, макар че изражението на очите ѝ остана същото.

– Ти винаги допускаш най-лошото за мен, така ли е? Пуснах ръката ѝ и тя взе да разтрива белезите, оставени от моите пръсти.

– И коя беше тази жена, дето хвърли тигана? Познавам ли я?

– Не беше Нора, ако това имаш предвид. Арестувах я ли вече Виктор-Кристиан Роузуотър-Йоргенсен?

– Какво?

Повярвах на изумлението ѝ.

– Йоргенсен е Роузуотър. Нали си го спомняш? Мислех, че знаеш.

– Искаш да кажеш, онзи отвратителен човек, който...

– Да.

– Не го вярвам! – Тя стана и взе да кърши ръце. – Не! Не вярвам! – Лицето ѝ посивя от страх, гласът ѝ се напрегна, стана неестествен като на вентрилоквист. – Не го вярвам!

– Щом не вярваш, значи всичко е наред.

Но тя не ме слушаше. Беше ми обърнала гръб, застанала пред прозореца.

– Пред къщата има една кола с двама души, които ми приличат на ченгета. Сигурно го причакват и щом се появи...

Тя рязко се извърна към мен:

– Сигурен ли си, че е Роузуотър?

Страхът почти изчезна от лицето ѝ и гласът ѝ отново бе възвърнал нормалния си тембър.

– Полицията е сигурна.

Гледахме се един друг, и двамата мислещи напрегнато. Аз си мислех за това, че тя не се страхува да не би Йоргенсен да е убил Джулия Улф или дори да не би да го арестуват. Боеше се да не би единствената причина за женитбата му с нея да е някакъв ход в заговора му срещу Уайнънт. Когато се засмях – не защото тази идея беше смешна, а защото ми хрумна твърде внезапно, – тя се стресна и ми се усмихна неуверено.

– Няма да повярвам – гласът ѝ до голяма степен се беше смекчил, – докато той сам не ми го признае.

– И като ти признае, тогава какво?

Тя сви едва-едва рамене и долната ѝ устна потрепера.

– Все пак ми е съпруг.

Това също трябваше да ме размее, но ме раздразни.

– Мими! Аз съм Ник! Спомняш ли си! Н-И-К!

– Знам, че никога не си имал добро мнение за мен – най-сериозно

изрече тя. – Мислиш, че съм...

– Добре, добре. Стига по този въпрос. Да се върнем на доказателството, което си намерила за вината на Уайнънт.

– А, онова ли? – извърна се тя от мен. Когато пак ме погледна, долната ѝ устна отново потръпваше. – Излъгах те, Ник. Нищо не съм намерила. – Приблужи се до мен. – Клайд нямаше право да изпраща онези писма на Алис и Маколи и да кара всички да ме подозират, затова си помислих, че така ще му се пада, ако и аз измисля нещо срещу него, защото наистина си мислех... искам да кажа, и сега мисля... че той я е убил, но това беше само...

– Какво си измислила?

– Аз... всъщност още не го бях намислила. Искях само да разбера какво могат да ми направят... Нали помниш какво те питах... в началото. Можех например да кажа, че е дошла за малко на себе си, докато бяхме двете сами и докато другите звънях по телефона, и ми е казала, че той я е убил.

– Ти не каза, че си чула нещо и си премълчала, а че си намерила нещо и си го укрила.

– Още не бях решила окончателно какво ще...

– Кога чу за писмото на Уайнънт до Маколи?

– Днес следобед. Дойде един от полицията.

– Не те ли попита за Роузуотър?

– Попита ме дали го познавам и аз си мислех, че говоря истината, като казах, че не съм го виждала.

– Може и така да е, но аз ти повярвах за пръв път, когато ми каза, че си намерила някакво доказателство за вината на Уайнънт.

Тя отвори широко очи.

– Не разбирам.

– Аз също, но ето какво би могло да бъде: можеше да си намерила нещо и да си решила да го скриеш, вероятно с цел да изнудиш Уайнънт. Когато обаче той взе да пише писма и хората започнаха да те гледат накриво, ти си решила да се откажеш от идеята за парите и хем да му го върнеш тъпкано, хем да се застраховаш, като предадеш доказателството на полицията. А накрая, като разбра, че Йоргенсен е Роузуотър, отново се обръщаш на сто и осемдесет градуса и решаваш да го запазиш, само че вече не за пари, а за да напъхаш Йоргенсен в миша дупка за наказание, задето се е оженил за теб не по любов, а като ход в играта си срещу Уайнънт.

Тя се усмихна най-спокойно и попита:

– Ти май наистина ме смяташ способна на всичко?

– Това няма никакво значение. За теб трябва да има значение фактът, че по всяка вероятност ще свършиш живота си в някой затвор.

Писъкът ѝ не беше висок, а ужасен, и страхът, който видях преди това на лицето ѝ, не можеше да се сравни с появилия се сега. Тя ме хвана за реверите и се вкопчи в мен.

– Не говори така, моля те – заломоти несвързано. – Каж ми, че не го мислиш!

Трепереше толкова силно, че я подхванах да не падне. Не бяхме чули кога е влязъл Гилбърт. Той се изкашля и попита:

– Не ти ли е добре, мамо?

Тя бавно пусна реверите ми, отстъпи крачка назад и каза:

– Майка ти е само една глупава жена. – Продължаваше да трепери, но успя да ми се усмихне и да накара гласа си да прозвучи игриво: – Как можеш да си такъв грубиянин и да ми изкараш така ума!

Аз се извиних.

Гилбърт остави палтото и шапката си на един стол и започна с учтиво любопитство да мести поглед от единия към другия, а когато стана ясно, че и двамата няма да проговорим, изкашля се отново и каза:

– Много ми е приятно да ви видя.

След което се приближи и се ръкува с мен.

– Очите ти са уморени – рече Мими. – Сигурно пак си чел цял следобед без очила. – Тя поклати глава и се обърна към мен: – Неразумен е като баща си.

– Има ли някакви новини от него?

– Нищо не се е чуло, откак пуснаха лъжливата тревога за самоубийството му – отговорих аз. – Сигурно знаеш вече за нея.

– Да. – Той се поколеба. – Бих искал да поговоря с вас, преди да си тръгнете.

– Разбира се.

– Ти и сега можеш да поговориш с него, миличък – намеси се Мими. – Нима имаш някакви тайни от мен?

Гласът ѝ вече звучеше закачливо и тя беше спряла да трепери.

– Няма да ти бъде интересно – отвърна синът ѝ, взе шапката и палтото си, кимна ми и излезе.

Мими отново поклати глава.

– Не го разбирам това дете. Интересно какво си е помислил за любопитната картина, която представлявахме. – Нямаше обаче особено разтревожен вид. – Защо ми го каза, Ник? – попита с по-сериозен глас.

- Онова, дето ще свършиш в...
- Не, остави. – Тя потръпна. – Не искам да го чувам пак. Ще останеш ли за вечеря? Сигурно ще бъда сама.
- Съжалявам, но не мога. А сега да се върнем на въпроса за доказателството, което си намерила.
- Нищо не съм намерила. Излъгах те. – Тя се намръщи угрижено. – Не ме гледай така. Наистина те излъгах.
- И ме повика само за да ме излъжеш? Защо си промени решението?
- Тя се засмя.
- Сигурно много ме харесваш, Ник. Иначе нямаше да се държиш винаги толкова зле с мен.
- Не можах да проумея тази логика.
- Но тогава да видя какво иска да ми каже Гилбърт и да си вървя.
- Много ми се иска да останеш.
- Съжалявам, но не мога. Къде да го намеря?
- Втората врата откъм... Наистина ли ще арестуват Крие?
- Зависи от отговорите, които ще им даде. Но ще трябва да бъде върде откровен, за да се измъкне.
- А, той ще... – Тя млъкна, изгледа ме остро и попита: – Нали не ми погаждаш никакъв номер, Ник? Той наистина ли е Роузутър?
- Полицията е сигурна в това.
- Но полицаят днес следобед не ми зададе нито един въпрос за Крие! – възрази тя. – Попита ме само дали познавам...
- Още не са били сигурни – обясних аз. – Само са си го били помислили.
- А сега вече са сигурни, така ли? Аз кимнах.
- И как така се увериха?
- Една негова позната им е казала.
- Коя? – Очите ѝ притъмняха, но добре владееше гласа си.
- Не ѝ запомних името. – После казах и една истина? – Същото момиче, което е потвърдило алибито му.
- Алиби! – възмути се тя. – Да не би да искаш да ми кажеш, че полицията е повярвала на момиче като нея!
- Че какво ѝ има?
- Много добре знаеш какво!
- Не знам. Ти познаваш ли я?
- Не! – изсъска тя, сякаш съм я оскърбил. Присви очи и сниши глас почти до шепот: – Ник, допускаш ли, че той е убил Джулия?

– Че защо ще я убива?

– Да предположим, че се е оженил за мен, за да си отмъсти на Клайд и... Знаеш ли, сега се сетих, че той ме накара да дойдем тук и да се опитаме да измъкнем пари от Клайд. Може и аз да съм го предложила, не си спомням, но той ме убеди. Да предположим, че след това се е натъкнал на Джулия. Тя го е познавала, разбира се, защото и двамата са работили за Клайд по едно и също време. Освен това той знаеше, че се канех онзи следобед да намина да я видя, и може да се е уплашил, че ако я ядосам, тя ще го издаде и затова... Възможно ли е?

– Струва ми се безсмислено. Освен това нали сте тръгнали заедно отгук? Не е имал време да...

– Да, ама таксито ми се движеше ужасно бавно, а и аз май че спирах по пътя да... Да, мисля, че спрях в една аптека да си купя аспирин. – Тя закима енергично с глава. – Точно така, много добре си спомних!

– И той е знаел, че ще спираш по пътя, защото си му била казала – изрекох аз едно предположение. – Хайде, Мими, стига толкова. Убийството е сериозна работа. Не е хубаво да се опитваш да хвърляш вината върху тоз-онзи само защото са ти погодили номера.

– Номера? – хвърли ми тя гневен поглед. – Този... – И тя започна да нарича Йоргенсен с обичайните обидни, неприлични и всякакви други ругателни думи, като гласът ѝ постепенно взе да се извишава. Накрая крещеше в лицето ми.

Когато млъкна, за да си поеме дъх, побързах да се обадя:

– Добре ругаеш, но...

– Той има дори нахалството да ми намекне, че може аз да съм я убила! Не му стигна смелостта да ме попита направо, но все натам клонеше, докато накрая му заявих в очите, че... ами че не съм аз.

– Нещо друго искаше да кажеш. Какво му заяви направо?

Тя тропна с крак.

– Престани да ме торМОЗИШ!

– Добре, върви по дяволите! Не съм аз този, който се е натискал да дойде тук!

И посегнах да си взема шапката и палтото. Тя се втурна след мен, хвана ме за ръката.

– Моля ти се, Ник, много се извинявам. Нали знаеш какъв ужасен характер имам! Понякога направо не знам какво...

Влезе Гилбърт и каза:

– Ще ви изпратя донякъде. Мими му се изрепчи:

– Ти си ни подслушвал!

– Ти така крещеше, че не беше необходимо. Ще ми дадеш ли малко пари?

– Освен това не сме приключили разговора си.

Трябва да бързам, Мими – казах аз, след като хвърлих един поглед към часовника си. – Много е късно.

– Ще се върнеш ли след срещата си?

– Ако не е много късно. Не ме чакай обаче.

– Ще си бъда тук, колкото и да е късно.

Казах, че ще опитам да успея, тя даде на Гилбърт пари и двамата слязохме долу.

XIX

– Подслушвах – призна Гилбърт, щом излязохме от къщата. – Според мен е глупаво да не се подслушва при всяка възможност, щом ти е интересно да изучаваш хората, защото те са винаги по-различни, когато си при тях в стаята. Разбира се, на никой не му е приятно да знае, че го... – Той се усмихна. – Сигурно и на птиците и животните не им е приятно да ги изучават естествениците.

– Много ли чу?

– Достатъчно, за да ми стане ясно, че не съм изтървал най-важното.

– И какво мислиш по въпроса?

Той сви устни, набръчка чело и се произнесе много важно:

– Трудно е да се каже с две думи. Мама я бива понякога да прикрива нещата, но не умее особено добре да ги съчинява. Странно нещо – не знам дали сте забелязали, – но хората, които най-много лъжат, обикновено най-не ги бива и най-лесно се хващат на чужди лъжи. Редно е да очакваш от тях да слухтят за лъжи, а излиза, че са готови да повярват на всичко, което им кажеш. Забелязали ли сте?

– Да.

– Ето какво исках да ви кажа: снощи Крие не се прибра вкъщи. Затова именно мама е по-разстроена от друг път, а тази сутрин с пощата пристигна едно писмо за него, което взех и отворих на пара, защото прецених, че може да представлява интерес. – Той извади един плик от джоба си и ми го подаде. – Прочетете го, а после пак ще го залепя и ще го сложа утре при писмата, в случай че се върне, макар да не го вярвам.

Защо не вярваш? – попитах аз, докато поемах писмото.

– Е, ако той наистина е Роузуотър...

– Ти споменал ли си нещо пред него по този въпрос?

– Не съм имал тази възможност. Откак ми казахте кой е, не съм го виждал.

Погледнах писмото. Печатът на плика беше от Бостон, щата Масачузетс, от 27 декември 1932 г. Адресът беше написан с малко детски женски почерк – за мистър Кристиан Йоргенсен, апартаменти „Кортланд“, Ню Йорк.

– Защо реши да го отвориш? – попитах, докато вадах писмото от плика.

– Защото, макар да не вярвам в интуицията, очевидно съществуват

някакви миризми, звуци, особености на почерка, които не се поддават на анализ и дори не са на нивото на съзнателното, но все пак понякога ти въздействуват. Не знам как точно да го нарека, но усетих, че писмото може да съдържа нещо важно.

– Често ли имаш това усещане във връзка с чуждите писма?

Той ми хвърли един бърз поглед, сякаш да провери дали не го будалкам, после отговори:

– Не е често, но и друг път съм отварял писма. Нали ви казах, че изучавам хората.

Аз се зачетох в писмото:

„Скъпи Вик.

Олга ми писа, че си се върнал в САЩ женен за друга жена под името Кристиан Йоргенсен. Това, Вик, не е правилно и ти сигурно много добре го знаеш, както не беше правилно да изчезнеш внезапно и да не се обадиш толкова години. И без да ми оставиш никакви пари. Знаем, трябваше да заминеш заради онези неприятности с мистър Уайнънт, но съм сигурна, че той отдавна всичко е забравил, и наистина мисля, че все пак трябваше да ми драснеш някой ред, защото знаеш много добре, че съм ти верен другар и винаги съм готова на всичко за теб. Не че искам да ти се скарам, Вик, но трябва да се видим. Имам отпускателен ден от магазина за седмица и понеделник по повод Новата година и ще дойда в Ню Йорк в събота вечерта да поговоря с теб. Пиши къде ще ме посрещнеш и в колко часа, защото не искам да ти причинявам неприятности. Моля те да ми пишеш веднага, за да получа отговора ти навреме.

Твоя вярна съпруга Джорджия“

Следваше адресът ѝ.

– Гледай ти! – рекох аз и прибрах писмото в плика. – И ти устоя на изкушението да разкажеш това на майка си?

– О, много добре знам каква щеше да е реакцията ѝ. Видяхте какви сцени разиграва за много по-дребни неща. Как смятате, че трябва да постъпя сега?

– Редно е да съобщиш в полицията. Той веднага кимна с глава.

– Щом смятате, че така е най-добре... Ако искате, покажете им го вие.

– Благодаря – казах аз и прибрах писмото в джоба си.

– Има още нещо – продължи Гилбърт. – Притежавах около двайсет грама морфин, с който експериментирах, и някой ми го е откраднал.

– По какъв начин експериментираше?

– Ами вземах го. Искях да изуча въздействието му.

– И как ти хареса въздействието?

– О, не съм очаквал да ми хареса. Просто исках да разбера какво е. Не обичам да вземам неща, които замъгляват ума. Затова рядко пия алкохол и не пуша. Макар че ми се ще да опитам малко кокаин – за него се твърди, че изостря умствените способности. Така Ли е?

– Така се говори. И кой според теб е задигнал морфина?

– Подозирам Доръти, защото си имам теория относно нея. Именно затова отивам на вечеря у леля Алис. Дори е все още там и ще проверя теорията си. Умея да я карам всичко да ми казва.

– Добре де, щом като е била през това време там, как е могла да...

– Снощи се прибра за малко, а освен това не знам кога точно е бил откраднат. Днес за пръв път отворих кутията, а беше там преди три-четири дни.

– Тя знаеше ли, че е там?

– Да. Това е една от причините, поради която я подозирам. Мисля, че само тя знаеше. С нея също експериментирах.

– И как ѝ харесваше?

– Харесваше ѝ, но тя и без това бе вземала. Искях да ви попитам обаче дали е възможно да е станала наркоманка за толкова кратко време.

– Колко кратко?

– Една седмица, не – десет дена.

– Едва ли, освен ако не се самонавие. По много ли ѝ даваше?

– Не.

– Обади ми се, като разбереш. Аз ще хвана оттук едно такси. До скоро виждане.

– Нали ще се върнете вкъщи по-късно?

– Ако успее. Може да се видим там.

– Добре. И много ви благодаря.

В първата дрогерия се опитах да позвъня на Гилд. Не се надявах да го заваря толкова късно в кабинета му, а по-скоро да науча домашния му телефон. Той обаче си беше още там.

– Много до късно работите – рекох аз.

– Така е – бодро откликна той.

Прочетох му писмото на Джорджия и му продиктувах адреса ѝ.

– Богата плячка – остана доволен той.

Казах му, че Йоргенсен не се е прибирал у дома от предишния ден.

– Мислите ли, че ще го открием в Бостън? – попита той.

– Или е там, или толкова на юг, колкото е успял да пропътува досега.

– Ще опитаме и едното място, и другото – все така бодро ме увери той. – А сега аз имам една новина за вас. Нашият приятел Нънхайм е бил напълнен с куршуми калибър 32 само час след като ни се измъкна. Мъртъв колкото си иска. Куршумите май са от същия пистолет, с който е ликвидирана Джулия Улф. Експертите ги сравняват в момента. Сега сигурно съжалява, дето не остана да си поговори с нас.

XX

Заварих Нора да яде резен студена патица с едната ръка, а с другата да нарежда картинна мозайка.

– Вече реших, че си останал да живееш с нея. Нали си детектив – я ми открий едно кафеникаво парченце, което да прилича на охлюв с изпъната шия.

– Парченце патица или мозайка? Хайде да не ходим у Еджови – много са ми скучни.

– Добре, но да знаеш, че ще се засегаат.

– Де го този късмет! По-скоро ще се ядосат на Куи-нови и...

– Харисън те търси по телефона. Каза да ти предам, че сега бил моментът да се купят акции на Макинтайър Поркюпайн – мисля, че правилно го запомних, – за да си отиват с акциите на Доум. При затварянето на борсата се котирали по дваисет и четвърт. – Тя посочи с пръст мозайката. – Парчето, което липсва, идва тук.

Намерих й парчето и й предадох почти дума по дума всичко, което бе казано и което стана у Мими.

– Не ти вярвам. Сигурно си го съчинил. Такива хора не съществуват в живота. Къде са сбъркани? Да не са първите екземпляри от някаква нова порода чудовища?

– Само ти предадох какво се случи. Нищо не обяснявам.

– А как ще го обясниш? В цялото семейство няма един човек – след като сега и Мими се е обърнала срещу Крис, – който да храни поне капка добро чувство към кой да е от останалите, и същевременно всички много си приличат.

– Може би това именно е обяснението – предположих аз.

– Ще ми се да видя тази леля Алис. Ще дадеш ли писмото на полицията?

– Вече се обадох на Гилд – отвърнах аз и й разказах за Нънхайм.

– Какво значи това?

– Първо, ако Йоргенсен е заминал от града, както мисля, а куршумите са от същия пистолет, с който е убита Джулия Улф, както също мисля, значи полицията ще трябва да намери съучастника му, ако държи да го олепи.

– Убедена съм, че ако те биваше като детектив, щеше да ми разясниш много по-добре нещата. – И тя пак се залови с мозайката си. – Ще

се върнеш ли при Мими?

– Едва ли. Какво ще кажеш да дадеш малко почивка на мозайката, докато се навечеряме?

Иззвъня телефонът и аз казах да го остави на мен. Беше Доръти Уайнънт. – Ало, Ник?

– Аз съм. Как си, Доръти?

– Гил тъкмо влезе и ме попита за онова нещо, ти знаеш, затова се обаждам да ти кажа, че аз го взех, не само за да му попреча да стане наркоман.

– И какво го направи?

– Накара ме да му го върна и не ми вярва, но честна дума, само затова го взех.

– Аз ти вярвам.

– Нали ще кажеш тогава на Гил? Щом ти ми вярваш, тогава и той ще повярва, защото мисли, че ти знаеш всичко за тези неща.

– Ще му кажа, щом го видя – обещах аз. Настъпи пауза. После тя попитазю:

– Как е Нора?

– Добре ми изглежда. Искаш ли да ти се обади?

– Да, но първо искам да те попитам нещо. Каза ли... мама каза ли ти нещо за мен, като ходя при нея?

– Не си спомням. Защо?

– А Гил?

– Само за морфина.

– Сигурен ли си?

– Напълно. Защо?

– Всъщност нищо особено... щом си сигурен. Нищо не е.

– Добре. Ще повикам Нора. – Върнах се в хола. – Доръти иска да говори с теб. И моля те, не я кани да вечеря с нас.

Когато Нора се върна, в очите ѝ прочетох нещо по-особено.

– Сега пък какво има?

– Нищо. Само „как си, какво си?“.

– Ако лъжеш законния си съпруг, господ ще те накаже.

Вечеряхме в едно японско ресторантче на Петдесет и осма улица, след което се оставих Нора да ме убеди все пак да отидем у Еджови. Холси Едж беше висок, мършав мъж на петдесет и няколко години, с едно такова прищипано жълтеникаво лице и нито косъм на главата. Наричаше сам себе си „вамфир по професия и призвание“ – това беше единствената му шега, ако можеше да мине за такава, – с което искаше

да каже, че е археолог. Много се гордееше с колекцията си от бойни бравички. Не беше чак толкова трагичен, ако се примириш, че исторически ще участвуваш в инвентаризация на оръжията, които събираше – каменни бравички, медни бравички, бронзови бравички, бравички с две остриета, шлифовани бравички, многоъгълни бравички, фесониранни бравички, чукови бравички, тесловидни бравички, месопотамски бравички, хунски бравички, скандинавски бравички, при това всичките с доста опърпан вид. Нямахме нищо против бравичките, а против жена му. Името ѝ беше Леда, а той ѝ викаше Тип. Беше много дребна, а косата, очите и кожата ѝ – макар всичките в различни нюанси – бяха в една и съща кална гама. Рядко сядаше – просто кацаше като птица – и имаше навика да навежда глава на една страна. Нора си имаше теория – че някога Едж е отворил антична гробница, от която тя се е измъкнала, а Марго Инес неизменно я наричаше „гномчето“. Веднъж ми заяви, че литературата, създадена преди двайсетина години, нямало да оцелее във времето, защото не съдържа никаква психиатрия. Живееха в приятна стара триетажна къща на ръба на Гринич Вилидж и поднасяха отличен алкохол.

Когато пристигнахме, заварихме у тях двайсетина души. Тип ни представи на гостите, които не познавахме, след което ме сгъши в един тъл.

– Защо не ми каза, че онези хора, дето бяха у вас на Коледа, са замесени в неизяснено убийство? – попита тя, като толкова наклони глава на една страна, че ухото ѝ почти стигна рамото ѝ.

– Не съм сигурен, че са замесени. Освен това, какво е в днешно време някакво си неизяснено убийство?

Тя наклони глава на другата страна.

– И скри от мен също така, че си се заел с делото!

– Какво съм направил? А, разбрах. Не, не съм се заел и нямам такова намерение. Фактът, че съм ранен, говори, че съм един невинен страничен наблюдател.

– Много ли те боли?

– Сърби. Забравих днес да си сменя превръзката.

– Представям си Нора как си е изкарала ума!

– Същото се отнася и за мен, и за онзи, който ме рани. А, ето го и Холси. Още не съм се видял с него.

Като се измъквах от Тип, тя добави:

– Харисън обеща да доведе дъщерята. Поговорих с Едж главно за едно място в Пенсилвания, което той купуваше, след това си сипах

нещо за пиене и се заслушах в мръсните вицове, които си разменяха Лари Кроули и Фил Теймс, докато една жена не попита Теймс – той беше преподавател в Колумбийския университет – какво мисли за технокрацията, модерния въпрос на седмицата. Лари и аз се отдръпнахме. Отидохме при Нора.

– Внимавай много – предупреди ме тя. – Гномчето е решило на всяка цена да измъкне от теб тайната около убийството на Джулия Улф.

– Нека я измъкне от Доръти – отвърнах аз. – Харисън щял да я доведе.

– Да, знам.

– Луд е по това момиче – обади се Лари. – Каза ми, че щял да се разведе и да се ожени за него.

– Горката Алис – каза Нора съчувствено. Тя никак не харесваше Алис.

– Зависи от каква точка гледаш на въпроса – продължи Лари. – Вчера видях онзи, дето е женен за майката на момичето. Онзи високия, с когото се запознахме у вас.

– Йоргенсен.

– Да, точно така. Излизаше от една заложна къта на Шесто Авеню близо до Четирийсет и шеста улица.

– Разговаря ли с него?

– Бях в едно такси. По-учтиво е да се правиш, че не виждаш хората, когато излизат от заложни къщи.

– Шшт! – изшътка Тип на всички присъстващи и Оскант взе да свири на пиано. Куин и Доръти пристигнаха, докато още свиреше. Куин беше пиян до козирката, а и Доръти не изглеждаше като нова. Доиде при мен и ми прошепна:

– Искам да си тръгна с теб и Нора.

– Ще е преди закуска – осведомих я аз, а Тип ми изшътка.

Послушахме още музика. Доръти взе да се върти в стола си до мен и пак ми прошепна:

– Гил ми каза, че си щял да отидеш по-късно при мама, вярно ли е?

– Едва ли.

Куин се приближи до нас с несигурна крачка.

– Как си, момко? Как си, Нора? Предаде ли му каквото ти казах? – Тип ми изшътка. Той не й обърна никакво внимание. Останалите въздъхнаха облекчено и също се разприказваха. – Чувай, момчето ми, нали си вложил пари в Голдън Гейт Тръст в Сан Франциско?

– Да, вложил съм малко.

– Веднага ги спасявай. Чух тази вечер, че доста са се поразклатили.

– Добре. Макар че не са много пари.

– Така ли? Какво си правиш тогава парите? – Вложил съм ги във френско злато.

Той поклати тържествено глава.

– Заради такива като теб страната отива по дяволите.

– И такива като мен отиват по дяволите заедно с нея. Къде си се натаралиял?

– Всичко е заради Алис. Цяла седмица ми се муси, Ако не пия, направо ще пошурия.

– Защо се муси?

– Защото пия. Мисли си, че... – Той се наведе към мен и поверително понижи глас: – Слушай, вие сте ми приятели, затова ще ви кажа какво ще направя. Ще се разведа и ще се ожени за...

Опита се да прегърне Доръти, но тя му отблъсна ръката и рече:

– Глупав си и си досаден. Остави ме на мира.

– Мисли, че съм глупав и досаден – каза ми той. – Знаеш ли защо не иска да се ожени за мен? Бас лоя, че не знаеш! Защото е в...

– Млъкни! Млъкни, пиян глупак такъв! – Доръти започна да го удря през лицето. Бузите ѝ пламнаха.

Гласът ѝ се извиси в пискливи нотки. – Ако още веднъж го кажеш, ще те убия!

Издърпах я встрани от него, а Лари го подхвана, за да не падне.

– Тя ме удари, Ник – заскимтя Куин. По лицето му се стичаха сълзи.

Доръти бе долепила глава до самото ми и като че ли плачеше. Радвахме се на вниманието на цялата публика. Дотича Тип с пламнало от любопитство лице.

– Какво става, Ник?

– Пийнали веселяци – обясних аз. – Нищо им няма. Ще се погрижа да се приберат по къщите си.

На Тип не ѝ допадна това предложение. Искаше ѝ се да останат поне докато разбере какво се е случило. Взе да настоява Доръти да си полегне, предложи да донесе нещо – не разбрах какво имаше предвид – на Куин, който сега пък се оказа, че не може да се държи на краката си. Ние с Нора ги изведохме от къщата. Лари предложи да ни придружи, но решихме, че не е необходимо. Куин спа в единия тъгъл на таксито през целия път до апартамента му, Доръти седя нацупена и скована в другия тъгъл, а Нора беше помежду им. Аз се крепях едва-едва на отмятащото

се столче и си мислех, че поне не стояхме дълго у Еджови. Нора и Доръти останаха в таксито, докато аз качвах Куин до горе. Беше съвсем отпуснат.

Звъннах и Алис ми отвори. Беше по зелена пижама и с четка за коса в ръката. Погледна уморено мъжа са и още по-уморено рече:

– Внеси това вътре.

Внесох „това“ и го проснах на леглото. То изломоти нещо съвсем невнятно, едва-едва помръдна ръка, но не отвори очи.

– Ще го сложа да спи – предложих аз и разхлабих връзката му. Алис се облегна на крайчеца на леглото.

– Щом искаш. Аз вече съм се отказала. Свалих му самото, жилетката и ризата.

– Този път къде изгуби съзнание? – попита тя без особен интерес. Все още стоеше до леглото, но беше започнала да си четка косата.

– У Еджови – рекох аз и взех да му разкопчавам панталоните.

– С онази малката кучка ли беше? – попита тя небрежно.

– Много народ имаше.

– Да, не очаквам да си избере някое уединено местенце. Значи от мъжка солидарност нищо няма да ми кажеш?

Мъжът ѝ т поразмърда и изломоти:

– Дори!

Аз му свалих обувките. Алис въздъхна.

– Спомням си времето, когато имаше мускули. – Погледа ме как свалия и последните дрехи от мъжа ѝ и го пъхам под завивките, после додаде: – Ще ти донеса нещо за пиене.

– Съвсем малко обаче – Нора ме чака долу в колата.

Тя отвори уста, сякаш да каже нещо, затвори я, после пак я отвори:

– Дадено.

Отидох с нея в кухнята.

– Не че ме интересува, Ник, но какво си мислят хората за мен? – внезапно попита тя.

– И ти си като всички останали – едни те харесват, други не те харесват, а на трети им е все едно.

Тя се намръщи.

– Нямах това предвид. Какво мислят хората за това, че не се махам от Харисън, който тича подир всяка пола?

– Не знам, Алис.

– А ти какво мислиш?

– Мисля, че сигурно си знаеш работата и каквато и да ти е работата,

тя си е твоя работа.

Тя ме изглежда недоволно.

– Винаги знаеш какво да кажеш – усмихна се горчиво. – Много добре ти е известно, че не се махам заради парите му. За теб може да не са много, но за мене са – ако знаеш в какви условия съм израснала...

– Винаги можеш да прибегнеш към развод с издръжка. Би трябвало...

– Изпий си питието и се разкарай оттук – уморено рече тя.

XXI

Нора се отмести да седна между тях двете с Доръти.

– Пие ми се кафе – рече тя. – Да отидем в „Ройбен“.

– Дадено – отвърнах аз и дадох адреса на шофьора.

– Каза ли нещо жена му? – плахо попита Доръти.

– Праща ти много здраве.

– Не я дразни – сгълча ме Нора.

– Той всъщност съвсем не ми харесва, Ник – заоправдава се Доръти. – Повече няма да се срещам с него – честна дума! – Имаше вид на съвсем изтрезняла. – Аз, защото... ами бях самотна, а така имах о кого да излизам и да ходя по заведения.

Понечих да кажа нещо, но Нора ме ръгна с лакът.

– Не се тревожи за това – Харисън винаги си е бил простак – рече тя.

– Не че искам да подклаждам огъня, но ми се струва, че той е искрено влюбен в момичето – обадох се аз и Нора пак ме сръга. Доръти взе да се взира в лицето ми в мъждивата светлина.

– Нали... нали не ми се подиграваш, Ник?

– А би трябвало.

– Тази вечер чух още нещо за гномчето – започна Нора с маниера на човек, който няма да допусне да го прекъснат. – Така наричаме мисис Едж. Леви ми разказа как тя... – Историята беше много забавна, ако човек познава Тип. Нора млъкна чак когато таксито спря пред „Ройбен“. В ресторанта заварихме Хърбърт Маколи. Седеше на една маса с някакво закръглено тъмнокосо момиче, облечено в червена рокля. Махнах му с ръка и след като поръчахме вечеря, отидох да му се обадя.

– Ник Чарлс, Луиз Джейкъбс – представи ни той. – Седни. Какво ново?

– Йоргенсен е Роузуотър.

– Ами!

Аз кимнах утвърдително.

– Освен това има законна съпруга в Бостън.

– Искане ми се да го видя – бавно изрече той. – Познавах Роузуотър и ми се ще да бъда сигурен.

– Полицията е напълно сигурна. Не знам обаче дали са го открили къде е. Мислиш ли, че е убил Джулия? Маколи заклати категорично

глава.

– Не мога да си представя Роузуотър да убие човек – поне такъв, какъвто го познавах – въпреки всичките си заплахи. Спомняш си, че още тогава навремето не ги вземах на сериозно. Друго какво? – А като се поколебах, добави: – Можеш да говориш пред Луиз. Тя е наш човек.

– Не е това. Просто трябва да се върна на моята маса. Дойдох да те попитам дали си получил отговор на обявата, която даде в тазсутрешния „Таймс“.

– Още не. Седни, Ник. Знаеш ли колко неща искам да те питам. Ти нали си казал на полицията за писмото на Уайнънт...

– Ела утре да обядваме и ще си поговорим. Трябва да се върна при жените.

– Кое е това русо момиче? – попита Луиз Джейкъбс. – Виждала съм го по разни заведения с Харисън Куин.

– Доръти Уайнънт.

– Познаваш ли Куин? – попита ме Маколи.

– Преди десет минути го сложих да си легне. Маколи се усмихна широко.

– Тогава гледай да си останеш с него само на дружеска нога.

– Какво искаш да кажеш? Усмивката на Маколи стана унила.

– Беше ми борсов посредник и благодарение на съветите му за малко да стигна до просяшка тояга.

– Колко мило. Сега е мой борсов посредник и аз следвам съветите му.

Маколи и момичето се засмяха. Престорих се, че и на мен ми е смешно, и се върнах на моята маса.

– Още е само полунощ, а мама е казала, че ще те чака – рече Доръти. – Защо не отидем тримата заедно да я видим?

Нора много внимателно си наливаше кафе.

– Защо? – попитах аз. – Какво сте намислили пак двете?

Трудно бих могъл да срещна някъде две по-невинни личици.

– Нищо, Ник. Просто си помислихме, че ще бъде много мило. Още е рано и...

– И ние всички обожаваме Мими.

– Е, не, но...

– Много е рано да се прибираме – обади се Нора.

– Има кръчми, нощни заведения и Харлем.

– Всичките ти хрумвания си приличат като две капки вода. – И Нора направи физиономия.

– Да отидем тогава в „Бари“ и да си опитаме късмета на фаро⁴.

Доръти понечи да се съгласи, но млъкна при следваща гримаса на Нора.

– Никак не ми се ходи при Мими – настоях аз. – За днес ѝ се нагледах.

Нора въздъхна, за да покаже, че е търпелива съпруга.

– Е, щом като ще свършим пак в някоя кръчма, тогава предпочитам да е при твоя приятел Стъдси. Но при условие, че няма да му разрешаващ да ни пои пак с онова гадно шампанско. Иначе е много сладък.

– Ще се постарая – обещах аз и се обърнах към Доръти: – Гилбърт каза ли ти, че ни свари двамата с Мими в компрометираща поза?

Тя се опита да размени поглед с Нора, но жена ми беше заета с чинията си.

– Е, не ми го каза точно така...

– А каза ли ти за писмото?

– От жената на Крие ли? – Сините ѝ очи блеснаха. – Като си помисля само как ще побеснее мама...

– Виждам, че това ти допада обаче.

– И какво от това? Какво толкова е направила, за да ме...

– Ник, престани да тормозиш детето! – намеси се Нора.

Аз престанах.

4. Хазартна игра на карти. – Б. пр.

XXII

„Пиджирън Клъб“ правеше добър оборот. Беше претъпкано с хора, шум и пушек. Стъдси напусна касата, за да ни поздрави.

– Все се надявах, че ще минете – рече той и ни раздруса ръцете на двамата с Нора, а на Доръти се усмихна широко.

– Имаш ли нещо по-специално? – попитах аз.

– Всичко е специално за такива прекрасни дами – заяви той галантно.

Представих го на Доръти. Той ѝ се поклони, взе да изрича нещо много сложно за това как всеки приятел на Ник бил за него не знам си какво и спря един минаващ покрай нас келнер.

– Пийт, сложи ей тук една маса за мистър Чарлс.

– Всяка вечер ли е така претъпкано? – попитах аз.

– Не се оплаквам. Веднъж като дойдат, неминуемо идват пак. Плювалниците ми може да не са от черен мрамор, но поне няма нужда да изплюеш изпитото. Какво ще кажете да постоите на бара, докато нагласим масата?

Казахме, че сме съгласни, и си поръчахме за пиене.

– Чу ли за Нънхайм? – попитах аз.

Стъдси ме изгледа, преди да се реши да отговори:

– Ъхъ, чух. Неговата е тук – кимна той с глава към срещуположния край на заведението. – Предполагам, че празнува.

Погледнах през рамото му и най-сетне различих едрата червенококса Мириам на една маса с още пет-шест мъже и жени.

– Чу ли се кой го е направил?

– Тя твърди, че полицията го е ликвидирала – защото много знаел.

– Ха-ха, колко смешно – казах аз.

– Смешно е – съгласи се той. – Ето я и вашата маса. Вие седнете, аз ей сега ще дойда.

Отнесохме чашите си на масата, която бяха успели да вместиат между две маси, заемащи място за една, и се опитахме да се настаним удобно, доколкото това беше възможно.

Нора отпи от чашата си и се потресе.

– Това трябва да е „горчивото биле“, което споменават в кръстословиците.

– Вижте! – възкликна Доръти.

Вдигнахме очи и видяхме приближаващия се към нас Шеп Морели. Именно неговото лице беше привлякло вниманието на Доръти. Там, където не беше наранено, беше подуто и цветовете му гама варираше от наситенолилаво около очите до светлорозовия лейкопласт на брадичката му. Той дойде до нашата маса, наведе се над нея и се облегна с две ръце.

– Вижте, Стъдси ми каза, че е редно да ви се извиня.

– Добричкият ни услужлив Стъдси – промърмори Нора.

А аз попитах:

– Е?

Морели заклати пребитата си глава.

– Никога не се извинявам за това, което върша – на който не му харесва, много му здраве, – но все пак нямам нищо против да си призная, че много съжалявам, задето ми хвъркна чивията и взех да стрелям по вас. Надявам се, че не ви боли много, и ако мога по някакъв начин да ви компенсирам...

– Хайде, оставете. Седнете при нас и пийнете нещо. Мис Уайнънт, това е мистър Морели.

Доръти отвори широко любопитни очи. Морели намери отнякъде стол и седна.

– Надявам се, че и вие няма да ми се сърдите – обърна се той към Нора.

– Дори ми беше забавно – заяви тя. Той я изглежда подозрително.

– Под гаранция ли ви пуснаха? – попитах аз.

– Ъхъ. Днес следобед. – Той предпазливо опипа лицето си. – Затова имам пресни следи по себе си. Набедиха ме, че съм се бил съпротивлявал при арестуването, и ме обработиха с възпитателна цел.

– Но това е ужасно! – възмути се Нора. – Искате да кажете, че те нарочно...

Аз я потупах по ръката.

– То си се очаква – обясни Морели. Подутата му долна устна помръдна – това явно означаваше презрителна усмивчица. – Нямам нищо против, стига да им усложня живота и да им се наложи да пуснат в ход поне две-три ченгета, за да се справят с мен.

– И ти ли си ги вършил такива? – обърна се Нора към мен.

– Кой? Аз?

Дойде и Стъдси, понесъл стола си.

– Направили са му пластична операцияка – кимна той към Морели. Мръднахме, за да му сторим място, той седна и се ухили доволно на

Нора и чашата ѝ. – Бас държа, че по-хубав алкохол от този не ви сервираат във вашите луксозни заведения по Парк Авеню, а тук струва само четири долара.

Усмивката на Нора беше доста пресилена, но все пак беше усмивка. А под масата ме настъпи.

– Познавахте ли Джулия Улф, когато живеехте в Кливланд? – попитах аз Морели. Той хвърли кос поглед към Стъдси, който се беше облегнал назад в стола си и оглеждаше залата – явно се наслаждаваше на нарастващата печалба. – Когато се е казвала Роуда Стюарт – поясних аз. – Той погледна към Доръти. – Няма защо да бъдете предпазлив – това е дъщерята на Клайд Уайнънт.

Стъдси спря да зяпа наоколо и се усмихна широко на Доръти.

– Така ли? Как е татенцето ви?

– Но аз не съм го виждала от дете – каза тя. Морели напљончи цигарата си и я пхна между подутите си устни.

– Аз съм си от Кливланд – започна той. Очите му бяха безжизнени и той се стараеше да си останат такива. – Името ѝ беше Роуда Стюарт само веднъж – иначе си беше Нанси Кейн. – Той погледна пак към Доръти. – Баща ви знае това.

– Познавате ли баща ми?

– Веднъж си разменихме няколко реплики.

– В каква връзка? – любопитствувах аз.

– Във връзка с нея. – Клечката между пръстите му изгоря и го опари. Той я пусна, взе друга и си запали цигарата. Погледна ме с повдигнати вежди и намръщено чело. – Да продължавам ли?

– Разбира се. Тук няма хора, пред които да не можете да говорите.

– О'кей. Беше страхотно ревнив. Много ми се щеше да му фрасна един, ама тя не ми даде. Имаше си право в края на краищата – той ѝ беше хлябът и маслото.

– Преди колко време беше това?

– Преди шест или осем месеца.

– Откакто я очистиха, него виждали ли сте го? Той поклати отрицателно глава.

– Виждал съм го всичко на всичко два пъти, а този път, за който ви разказах, беше и последен. I

– Тя доеше ли го?

– Не си го признаваше, но според мен – да.

– Защо?

– Защото ѝ сечеше пипето – много ѝ сечеше. И все намираще

отнякъде мангизи. Веднъж ѝ поисках пет бона – щракна той с пръсти. – В брой.

Въздържах се да попитам дали ѝ ги е върнал.

– Може той да ѝ ги е дал – предположих аз.

– Ами да, как не.

– Казахте ли за това на полицията? Той се изсмя презрително.

– Те решиха да го изтръгнат от мен с бой. Попитайте ги сега на какво мнение са. Вие сте святно момче и нямам нищо... – Морели млъкна и извади цигарата от устата си. – Е, дългоушко! – протегна той ръка и пипна ухото на един от съседната маса, който през цялото време се навеждаше назад към нас. Човекът подскочи и обърна към Морели стреснато, преbledняло лице. – Прибери си антената – влиза ни в чашите.

– Аз... не съм искал, Шеп – заломоти човекът и притисна корем в масата си, опитвайки се да се отдръпне колкото се може повече от нас, което обаче не означаваше, че няма да може да чува повече.

– Знам, че не си искал, но това не ти пречи да се опитваш – рече Морели и пак се обърна към мен. – Нямам нищо против да ви кажа каквото знам – момичето е мъртво и с нищо не мога да му навредя, – но никой от ченгетата на Малруни няма да чуе и дума от мен!

– Чудесно – откликнах аз. – Разкажете ми за нея: как сте се запознали, какво е правила, преди да започне да работи за Уайнънт, и къде я е открил той.

– Първо да пийна нещо – извърна се той в стола си и извика: – Ей, келнер! Ти, с раницата на гърба!

Леко прегърбеният келнер, когото Стъдси нарече Пийт, си проправи път през тълпата, дойде на нашата маса и се усмихна с много обич на Морели.

– Какво ще желаете? – шумно изцъка той през зъби.

Дадохме си поръчките и той се отдалечи.

– Дватамата с Нанси живеехме в един квартал – заразказва Морели. – Старият Кейн държеше сладкарничка на ъгъла. Тя крадеше оттам цигари за мен. – Той се засмя. – Баща ѝ веднъж ме съдра от бой за това, че ѝ показах как да краде монети от телефонния автомат с помощта на парченце тел. Нали ги помните старите автомати. Трябва да сме били в трето отделение – не повече. – Той пак се засмя гърлено. – Тогава искаха да задигна разни машинарии от новите къщи, които строяха зад другия ъгъл, и да му ги набутам в мазето, а после да го наклепам пред Шулц, кварталния полицаи, за да му го върна тъпка но, ама тя не ми даде.

– Трябва да сте били голям сладур – обади се Нора.

– Как да не бях! – съгласи се той. – Чувайте, веднъж – да имах, да нямах пет години...

– Така и си помислих, че сте вие – чу се женски глас.

Вдигнах поглед и съзрях червенокосата Мириам. Говореше на мен.

– Здравейте – поздравих аз.

Тя сложи ръце на хълбоците си и ме загледа мрачно.

– Значи решихте, че прекалено много знае.

– Твърде е възможно, само че преди да ни каже и дума от това, което знаеше, се изпари по аварийната стълба с обувките в ръце.

– Дрън-дрън!

– Добре. Какво толкова знаеше според вас, че не сме могли да го понесем?

– Къде се намира Уайнънт – отвърна ми тя.

– Е та? Къде е?

– Не знам, но Арт знаеше.

– Ами да беше ни казал. Ние...

– Дрън-дрън! И вие знаете, и полицията знае. Кого баламосвате?

– Никога не баламосвам. Не знам къде е Уайнънт.

– Вие работите за него, а полицията ви помага. Не ми ги разправяйте тия! Арт си въобразяваше, че като знае някои неща, ще докопа големите пари. Нещастен глупак. Ако само знаеше какво ще докопа...

– Казал ли ви е, че знае?

– Не съм толкова глупава, за колкото ме вземате. Каза ми, че знае нещо, което ще му донесе големи мангизи, а ето какво излезе накрая. Мисля, че мога да събера две и две.

– Понякога отговорът е четири, а друг път – двайсет и две – рекох аз. – Не работя за Уайнънт! И не ми казвайте пак: „Дрън-дрън!“ Ако искате да помогнете с нещо...

– Не Той беше мръсник и предаде дори хората, за които вършеше мръсотии. Намери каквото си търсеше, само че не очаквайте от мен да забравя, че го оставих заедно с вас и Гилд, а веднага след това са го намерили мъртъв.

– Нищо не ви карам да забравите. Но искам да си спомните дали...

– Трябва да си вървя – каза тя и си тръгна. Походката ѝ беше забележително грациозна.

– Не бих искал да имам нищо общо с тая – замислено изрече Стъдси. – Много е люта.

Морели ми намигна. Доръти ме докосна по лакътя.

– Нищо не разбирам, Ник.

Казах ѝ, че няма нищо, и се обърнах към Морели:

– Бяхте започнали да ни разказвате за Джулия Улф.

– Тъх. Та значи старият Кейн я изрита от дома, като беше на петнайсет-шестнайсет години, защото се беше забъркала в някаква каша с един гимназиален учител, и тя тръгна с един – казваше се Фейс Пеплър. Умник беше, само дето много плямпаше. Спомням си как веднъж двамата с него... – Той млъкна и се изкашля. – Както и да е, те двамата с Фейс останаха заедно, трябва да имаше пет или шест години, като изключим войниклъка му, когато тя живя с един – не си спомням името му, беше братовчед на Дик О'Брайън – едно такова мършаво мургаво момче, което си падаше по чашката. Обаче щом Фейс се уволни от войниклъка, тя веднага се върна при него, докато не ги опандизиха и двамата, защото се опитали да одрусат някакъв тип от Торонто. Фейс пое вината и тя се отърва с шест месеца – на него му се падна тежката присъда. Последния път като чух за него, още беше в дранголника. Като я пуснаха, дойде при мен да ми поиска две стотачки, за да се свие от града. Писа ми веднъж, за да ми върне парите и да ми съобщи, че вече се казвала Джулия Улф и че големият град много ѝ допадал, но подразбрах, че пише редовно на Фейс. Та значи, като се преместих тук през 1928, веднага я потърсих. Беше...

Мириам се върна при нас и пак застана с ръце на хълбоците.

– Мислих си върху думите ви. Сигурно ме имате за много тъпа.

– Не, не е така – отвърнах аз не съвсем искрено.

– Да не мислите, че ви се хванах на локумите, дето ми ги разтеглихте! Не съм сляпа и всичко виждам!

– Добре, добре.

– Не е добре! Вие убихте Арт и...

– По-тихо, момичето ми – стана Стъдси от стола си и я хвана за ръката. – Ела с мен. Искам да си поговорим – продължи той да я успокоява и я поведе към бара.

Морели пак ми намигна.

– Той ги обича тези работи. Та значи наминах аз да я видя, щом се преместих тук, и тя ми каза, че работи при Уайнънт, че той е луд по нея, затова много добре се е подредила. Докато излежавала шестте месеца в Охайо, я научили на стенография и тя си направила сметката, че от това все може да излезе нещо – например да я вземат някъде на работа, а после да излязат и да забравят касата отворена. Агенцията за наемане на работа я изпратила за няколко дни при Уайнънт и тя си помислила, че може би си струва повече да го дои продължително, отколкото да задигне

наведнъж каквото може, и затова му се усукала, той се хванал на въдицата и завързали сериозна връзка. Пипето ѝ сечеше достатъчно, така че му признала за присъдата и му излязла с номера, че сега се опитвала да заживее честно, защото я хванало шубето да не би да ѝ развали играта, ако научи. Каза, че адвокатът му я гледал накриво и като че ли я подозирал, и нищо чудно да вземе да се рови и да я проучва. Не мога да ви кажа какво точно е правела, нали разбирате, защото то си беше нейна игра и нямаше нужда от моята помощ, пък и макар да бяхме приятели, нямаше защо да ми разправя всичко, та един ден да отида при шефа ѝ и кой знае. Разберете – между нас нямаше нищо – бяхме само приятели, защото като деца сме си играли заедно. Та значи виждахме се от време на време, и тук идвахме често, докато той не се разбесня. Тогава тя каза, че повече не бива да се срещаме – нямала намерение да си изгуби топлото местенце заради няколко чашки в моята компания. И това беше. За последен път се видяхме през октомври и тя съдържа думата си. Оттогава не съм я виждал.

– Ходеше ли с някой друг? – попитах аз. Морели поклати глава.

– Не знам. Тя не обичаше да одумва хората.

– Намерили са я с годежен пръстен с диамант. Знаете ли нещо по въпроса?

– Нищо. Знам само, че не е от мен. Не носеше такова нещо, като се виждахме.

– Дали не е мислела пак да се събере с Пеплър, като го пуснат, как смятате?

– Възможно е. Тя не се тровеше много за това, че е в пандиза, но обичаше да работи с него в комбина и сигурно щяха да се съберат пак.

– А какво стана с братовчедата на Дик О'Брайън – мършавото мургаво момче?

Морели ме изгледа учудено.

– Представа си нямам. Стъдси се върна сам.

– Може и да греша – заяви той, докато сядаше, – но човек може да постигне нещо с това момиче, ако го подхване както трябва.

– За гушата – подметна Морели. Стъдси се ухили добродушно.

– Не. И тя се опитва да си намери място в живота. Много сериозно взема уроци по пеене и...

– Туй твойто тигрово мляко сигурно страшно добре се отразява на гласа ѝ – рече Морели, като погледна към празната си чаша. После се обърна и изрева към Пийт: – Ей, ти с раницата! Още веднъж от същото! Утре ще пеем в хора!

– Ей сега, Шеп! – извика Пийт. Набразденото му от бръчки посивяло лице загубваше тъпото си апатично изражение, щом Морели го заговореше.

Някакъв невероятно дебел рус мъж – толкова рус, че приличаше повече на албинос, – който седеше на масата на Мириам, се приближи до мен и каза с тънък, треперлив женствен глас:

– Значи вие сте този, който е утрепал Арт Нънха... Морели фрасна дебелия в тлъстия корем с всичката сила, с която можеше да удари от седнало положение. Стъдси, който внезапно се бе изправил, се наведе през Морели и заби огромния си юмрук в лицето на дебелия. Забелязах най-глупашки, че все още замахва първо с дясната ръка. Прегърбеният Пийт изникна зад гърба на дебелия и го фрасна с празната табла по главата с всичка сила. Дебелият падна назад, като събори трима души и една маса. Междувременно и двамата бармани влязоха в действие. Единият удари дебелия с къса гумена палка по главата, щом онзи се опита да се надигне, като го събори напред, и дебелият застана на четири крака. Другият пхна ръка под яката на ризата му и я завъртя така, че онзи взе да се задушава. С помощта на Морели го изправиха на крака и го изтикаха навън. Пийт погледна подире им и цъкна с език.

– Този проклет Врабец – обърна се той към мен. – Щом е пил, не бива да поемаш с него никакви рискове.

Стъдси помагаше на хората от обърнатата съседна маса да станат и да си съберат нещата.

– Тези работи са бич за бизнеса – говореше той, – но знае ли човек къде е границата? Това не е вертеп, но не е и католически пансион за млади госпожици.

Доръти беше пребледняла и уплашена, Нора гледаше с широко отворени изумени очи.

– Не, това е някаква лудница – реши тя. – Защо го направиха?

– И аз знам колкото теб – отвърнах аз.

Морели и барманите се върнаха – и тримата имаха страшно доволен вид. Морели и Стъдси пак седнаха при нас на масата.

– Виждате ми се много импулсивни момчета – забелязах аз.

– Импулсивни – повтори Стъдси. – Ха-ха-ха!

– Когато тоя реши да започне нещо – сериозно ми заобяснява Морели, – най-добре е да го изпреварите. Започне ли, вече е много късно. Виждали сме го и друг път такъв, нали Стъдси?

– Какъв? – попитах аз. – Той нищо не направя.

– Вярно е – бавно изрече Морели. – Но ние си го познаваме и го

усещаме отдалеч. Така ли е, Стъдси?

– Ъхъ – съгласи се Стъдси. – Той е истеричен.

XXIII

Някъде към два часа си взехме довиждане със Стъдси и Морели и си тръгнахме от „Пиджирън Клъб“. Доръти се отпусна вяло в единия гъл на таксито.

– Лошо ми е. Ще повърна – каза тя. – Знам си го. Имах чувството, че говори истината.

– Това е от алкохола на Стъдси – поясни Нора и отпусна глава на рамото ми. – Жена ти е пияна, Ник. Слушай, искам да ми разкажеш всичко, което се случи. Не сега, утре. Не ми стана ясно нито какво се каза, нито какво се направи. Те са направо фантастични!

– Не мога да отида при леля Алис в това състояние – обади се Доръти. – Тя ще получи припадък.

– Не биваше да удрят така дебелия, макар че сигурно им е било забавно, колкото и да бе жестоко.

– Май ще е най-добре да се върна при мама – продължи Доръти.

– На кое казват „антена“, Ники? – попита Нора.

– На ухото.

– Леля Алис ще ме види, защото си забравих ключа и ще трябва да я събудя.

– Много те обичам, Ники, защото миришеш на хубаво и познаваш такива интересни хора. – Това беше жена ми.

– Нали няма да ви причиня голямо главоболие, ако ви помоля да ме подхвърлите у нас? – попита Доръти.

– Не – отвърнах аз и дадох на шофьора, Миминия адрес.

– Ела у нас – покани я Нора.

– Нне, по-добре да се прибера.

– Защо не дойдеш? – настоя Нора.

– Мисля, че не е редно – отвърна Доръти и двете продължиха в този дух, докато таксито спря пред „Кортланд“. Слязох и помогнах на Доръти. Тя се облегна тежко на ръката ми.

– Хайде, моля ви, качете се за малко – покани ни тя.

– Само за минутка – съгласи се Нора и слезе от таксито.

Казах на шофьора да чака. Качихме се, Доръти позвъни на вратата и Гилбърт ни отвори по пижама и халат. Той вдигна предупредително ръка и прошепна:

– Полицията е тук!

Откъм гостната се чу гласът на Мими:

– Кой е, Гил?

– Мистър и мисис Чарлс и Доръти.

Мими излезе да ни посрещне и ние влязохме.

– Никога не съм се радвала така на гости. Просто не знам какво да правя. – Беше наметнала розов сатенен пенъор над розова нощница, а лицето ѝ също беше розово и в никой случай не нещастно. Не обърна никакво внимание на Доръти, стисна ръката на Нора и моята с другата си ръка. – Сега вече няма за какво да се безпокоя – оставям всичко в твои ръце, Ник. Ще трябва да научиш мен, глупачката, какво да правя.

– Дрън-дрън – чух гласа на Доръти зад гърба си, но съвсем тихо, макар и с много чувство.

Мими не показа с нищо, че е чула дъщеря си. Като продължаваше да стиска ръцете ни, тя ни задърпа към гостната, без да млъква:

– Познавате лейтенант Гилд. Много е мил, но се страхувам, че злоупотребих с търпението му. Бях толкова... толкова изумена. Но щом сега сте тук и...

Влязохме в гостната.

– Здравейте – поздрави ме Гилд. – Добър вечер, мисис Чарлс – поздрави той и жена ми. Полицаят с него – същият, когото беше нарекъл Анди и който му помогна да претърси апартамента ни сутринта, когато ни посети Морели – ни кимна и промърмори нещо.

– Какво става? – попитах аз.

Гилд хвърли един кос поглед към Мими, после към мен и каза:

– Бостънската полиция е намерила Йоргенсен, или Роузуотър, или както щете го наречете, в квартирата на първата му жена и му е задала от наше име няколко въпроса. Основният му отговор бил, че нямал нищо общо с убийството на Джулия Улф и че мисис Йоргенсен можела да потвърди това, защото имала в себе си доказателство за вината на Уайнънт. – Очите му пак метнаха един кос поглед към Мими. – А тази дама не казва нито „да“, нито „не“. Да ви кажа правичката, мистър Чарлс, изобщо не мога да я разбера.

Напълно му влизах в положението.

– Сигурно е изплашена – рекох аз и Мими се опита да добие изплашен вид. – Разведен ли е с първата си жена?

– Тя твърди, че не е.

– Убедена съм, че лъже – обади се Мими.

– Шшт! – изшътках ѝ аз. – Той ще се върне ли в Ню Йорк?

– По всичко личи, че ако решим да го върнем, ще трябва оттам да

ни го екстрадират. От Бостон ни казаха, че през цялото време настоявал да повикат адвокатата му.

– Толкова ли ви е нужен?

– Ако ни помогне с нещо за това убийство – сви Гилд рамене. – Иначе хич не ме интересуват провиненията му в многоженство. Не съм от тези, дето тормозят хората за неща, които не им влизат в работата.

– Е? – обърнах се аз към Мими.

– Може ли да поговорим насаме? Погледнах към Гилд.

– Стига да има полза от това – рече той. Доръти ме дръпна за ръкава.

– Ник, чуй първо какво искам да ти кажа... – Тя млъкна, защото всички бяха вперили поглед в нея.

– Какво? – попитах аз.

– Искам... да поговоря преди това с теб.

– Давай, говори.

– Искам да кажа – насаме.

– После – потупах я аз по ръката.

Мими ме отведе в спалнята си и внимателно затвори след нас вратата. Седнах на леглото и запалих цигара, Тя се облегна на вратата и ми се усмихна много нежно и доверчиво. Така измина половин минута.

– Ти нали ме харесваш, Ник – започна тя най-сетне. А като не отговорих нищо, добави: – Нали?

– Не.

Мими се засмя и се отдръпна от вратата.

– Искаш да кажеш, че не ме одобряваш. – Седна на леглото до мен. – Но иначе ме харесваш достатъчно, за да ми помогнеш, нали?

– Зависи.

– От какво зави...

Вратата се отвори и в стаята влезе Доръти.

– Ник, трябва да...

Мими скочи и се изправи пред дъщеря си.

– Разкарай се оттук – изсъска ѝ тя през зъби. Доръти се намръщи, но продължи:

– Няма! Няма да ме накараш да...

Мими я перна през устата с опакото на ръката си.

– Веднага изчезвай!

Доръти изпищя и се хвана за устата, като се държеше така, тя излезе заднешком, без да изпуска Мими от широко отворените си изплашени очи. Майка ѝ затвори след нея.

– Трябва някой път да намина и да ти донеса един камшик – обадих се аз.

Тя като че ли не ме чу. Очите ѝ бяха станали морни, замислени, усмивката ѝ беше издадена леко напред в полуусмивка, а като проговори, гласът ѝ беше по-плътен, по-гърлен от друг път:

– Дъщеря ми е влюбена в теб.

– Глупости!

– Влюбена е и те ревнува от мен. Направо пощурява, щом се приближи на десет крачки от теб.

Докато говореше, имах чувството, че мисли за нещо друго.

– Глупости. Може да ѝ е останало нещо като махмурлук от едновремешното увлечение, когато беше дванайсетгодишна, но нищо повече.

Мими поклати глава.

– Грешеш, но това няма значение. – Седна пак до мен на леглото. – Трябва да ми помогнеш да се измъкна от тази история. Аз...

– Да, разбира се. Ти си нежно цветенце, което има нужда от закрилата на големия силен мъж.

– А, това ли имаш предвид – махна тя с ръка към вратата, през която излезе Доръти. – Надявам се, че не си съставяш погрешно... Ами че ти вече си бил свидетел на такива... Не е като да ти е за пръв път... Няма за какво да се тревожиш. – Усмихна ми се с предишната усмивка, с морни замислени очи и леко издадени устни. – Ако искаш Доръти, вземи я, но не ставай сантиментален. Но всичко това е без значение. Разбира се, че не съм нежно цвете. Никога не си ме имал за такава.

– Така е – съгласих се аз.

– Хайде тогава – рече тя категорично.

– Хайде тогава какво?

– Престани да се правиш на примadona. Знаеш какво имам предвид. Разбираш ме също толкова добре, колкото и аз теб.

– Горедолу те разбирам, но ти самата ми се правиш на примadona, откак...

– Знам. Но онова беше само игра. Сега вече не играя. Онзи ме направи на глупачка, а сега, като загази, иска да го измъкна от кашата. Ще го измъкна. – Тя сложи ръка на коляното ми и остриите ѝ нокти се забиха в плътта ми. – Полицайте не ми вярват. Как да ги убедя, че той лъже, че не знам нищо повече за убийството от онова, което вече съм казала?

– Вероятно няма да можеш – бавно изрекох аз. – Особено като се има предвид, че Йоргенсен само повтаря онова, което ти самата ми каза преди няколко часа.

Дъхът ѝ спря и тя отново заби нокти в коляното ми.

– Ти каза ли им?

– Още не – магнах аз ръката ѝ от коляното си. Тя въздъхна облекчено.

– И сега, разбира се, няма да им кажеш, нали? – Защо не?

– Защото е лъжа. И той е излъгал, и аз излъгах. Нищо не съм намерила, ама нищичко!

– Стигнахме пак там, откъдето започнахме, и аз ти вярвам също толкова, колкото и тогава. Какво става с новите условия, за които се споразумяхме. Нали и ти ме разбираше, и аз те разбирах, и двамата нямахме да се правим на примадони, нямахме да играем игри?

Тя ме плесна леко по ръката.

– Добре. Аз наистина намерих нещо – не е много, само нещичко, но нямам намерение да им го дам, за да помогна на онзи. Разбери ме, Ник. И ти би се чувствувал като мен, ако...

– Възможно е. Но така, както стоят нещата, нямам никакви причини, поради които да играя твоята игра. Твоят Крие нищо не ми е направил. И нищо няма да спечеля, ако ти помогна да му лепнеш нещо.

Тя въздъхна.

– Знаеш ли колко си мислих по този въпрос. Не допускам, че ще проявиш интерес към парите ми – колкото са – или към прекрасното ми бяло тяло – усмихна се тя накриво, – но не би ли искал да помогнеш на Клайд?

– Не е задължително.

Тя се засмя.

– Не те разбирам.

– Искам да кажа – не съм убеден, че той се нуждае от помощ. Полицията няма никакви улики срещу него. Луд е, бил е в града, когато е убита Джулия Улф, и тя го е доила за пари. Това не е достатъчно, за да го арестуват.

Тя пак се засмя.

– Ами моят принос?

– Не знам какъв е. Какъв е? – попитах и продължих, без да дочакам отговор, който впрочем и не очаквах: – Какъвто и да е, Мими, ужасно се минаваш. Можеш да дадеш Крие под съд за двуженство. Ами дай го! Няма никакъв...

Тя се усмихна нежно и каза:

– Пазя го като резерва, след като това...

– В случай, че се измъкне от обвинението в убийство ли? Е, мога да

ти кажа, че няма да стане, както си го намислила. Най-много да му изработиш три денонощия в затвора. След като прокурорът го разпита и провери показанията му, ще стане ясно, че не е убил Джулия и че правиш самия прокурор на глупак, така че като му отправиш дребничкото си обвинение в дуженство, прокурорът ще ти каже да си гледаш работата и ще откаже да му отправи официално обвинение.

– Но той не може да постъпи така, Ник!

– Може и ще го направи – уверих я аз. – А ако намери някакво доказателство, че укриваш улики, ще се постараете, както може, да ти отрови живота.

Тя задъвка долната си устна, после попита:

– Да не ме лъжеш?

– Казвам ти точно какво ще се случи – освен ако прокурорите не са се променили коренно от времето, когато имах вземане-даване с тях.

Тя пак подъвка устната си.

– Не искам да се измъкне – заяви най-сетне. – Но не искам и аз да пострадам. – Вдигна поглед към мен. – Но ако ме лъжеш, Ник...

– Единственият ти избор е или да ми повярваш, или да не ми повярваш.

Мими се усмихна, сложи ръка на бузата ми, целуна ме по устата и стана.

– Е, тогава ще ти повярвам.

Разходи се до другия край на стаята и пак се върна. Очите ѝ блестяха, лицето ѝ беше пламнало по много приятен начин.

– Ще повикам Гилд – рекох аз.

– Не, почакай. Първо да чуя ти какво мислиш.

– Без шутовски номера обаче.

– Ти май се боиш и от сянката си. Не се притеснявай, няма да ти погоя номер.

Казах, че това ще е чудесно и че е време да ми покаже каквото има да ми показва.

– Другите вече се чудят какво става с нас.

Тя заобиколи леглото, отвори вратата на дрешникз, бутна част от дрехите на една страна и бръкна зад останалите.

– Хм, странно – чух гласа ѝ.

– Странно ли? – станах аз. – Не искам да ти описвам какво ще стане сега. На Гилд направо ще му излезе пяна на устата.

– Стига си фучал! Намерих го.

Обърна се към мен със сгъната носна кърпичка в ръка. Като се

приближих към нея, тя я разгъна и ми показа верижка за часовник, дълга осем сантиметра, от единия край скъсана, а от другия прикрепена към малък златен нож. Кърпичката беше дамска и по нея имаше кафеникави петна.

– Е? – попитах аз.

– Беше в ръката й. Видях я, като ме оставиха насаме с нея, и веднага познах, че е на Клайд. Затова я взех.

– Сигурна ли си, че е негова?

– Да – нетърпеливо отвърна Мими. – Виж – халките са златни, сребърни и медни. Верижката е правена по негова поръчка от първите партиди метал, получени от изобретения от него леярски процес. Всеки, който го знае, ще ти каже същото: друга като нея няма. – И тя обърна ножа, за да ми покаже гравираниите върху него инициали К. М. У. – Това са неговите инициали. Ножа не бях виждала преди това, но верижката ще позная от всяко положение. Клайд я носи дълги години.

– Спомняш ли си я дотолкова добре, че да можеш да я опишеш, без да я гледаш?

– Разбира се.

– Носната кърпичка твоя ли е?

– Да.

– И петната сигурно са от кръв?

– Да. Верижката беше в ръката й – нали ти казах – и по нея имаше кръв. – Тя се намръщи. – Държиш се, като че ли не ми вярваш.

– Не съвсем, но искам да съм сигурен, че този път не лъжеш.

Мими тропна с крак.

– Ти си един... – Засмя се и гневът изчезна от лицето й. – Понякога си ужасно досаден. Не те лъжа сега, Ник. Разказах ти всичко така, както си беше.

– Дано. Крайно време беше. Сигурна ли си, че Джулия не дойде на себе си и нищо не каза, докато бяхте сами?

– Ето, пак се опитваш да ме вбесиш! Разбира се, че съм сигурна!

– Добре. Чакай тук. Ще доведе Гилд, но ако му кажеш, че верижката е била в ръката на Джулия и тя е била още жива, той ще се попита дали не си се отнесла малко грубичко с нея, за да й я отнемеш.

Мими отвори широко очи.

– Тогава какво да му кажа?

Аз излязох и затворих след себе си вратата.

XXIV

Нора, с леко заспал вид, забавляваше Гилд и Анди в гостната. Чедлата на Уайнънт не се виждаше никъде.

– Вървете при нея – казах аз на Гилд. – Първата врата вляво. Мисля, че е готова вече за вас.

– Накарахте ли я да проговори? Аз кимнах с глава.

– И какво ви каза?

– Да чуем първо какво ще ви каже на вас, след това ще сравним двата разказа и ще видим какво ще излезе – предложих му аз.

– Окей. Хайде, Анди. И те излязоха.

– Къде е Доръти? – попитах аз. Нора се прозя.

– Мислех, че е при вас двамата с Мими. Гилбърт е някъде из къщата. Беше тук преди няколко минути. Ще стоим ли още дълго?

– Не, още малко.

Върнах се в коридора, отминах стаята на Мими и се приближих до другата спалня. Вратата беше отворена и надникнах вътре. Нямаше никой. Отсрещната врата беше затворена. Почуках.

– Какво има? – попита гласът на Доръти.

– Аз съм, Ник – отговорих аз и влязох.

Тя лежеше на едната си страна в леглото, облечена, но без чехлите. Гилбърт седеше до нея на леглото. Устата ѝ ми се видя подпухнала, но може би беше от плача – очите ѝ бяха зачервени. Повдигна глава и ме загледа нацупено.

– Желаяш ли все още да разговарям с мен? – попитах аз.

Гилбърт стана от леглото.

– Къде е мама?

– Разговаря с полицаите.

Той каза нещо, но не разбрах какво, и излезе от стаята.

Доръти потръпна.

– Тръпки ме побиват от него – поясни тя, след което се сети, че трябва да ме гледа нацупено.

– Желаяш ли все още да говорим? – повторих аз.

– Защо се обърна против мен?

– Не ставай глупава – седнах аз на мястото на Гилбърт. – Знаеш ли нещо за верижката и ножчето, които майка ти твърди, че е намерила?

– Не. Къде?

– Какво искаше да ми кажеш?

– Сега вече нищо – ядосано рече тя. – Само бих ти предложила да изтриеш червилото от устните си.

Аз го изтрих. Тя грабна кърпата от ръката ми и се претърколи да вземе кутията кибрит от нощното шкафче от другата страна. Драсна една клечка. – Знаеш ли как ще засмърди? – попитах аз.

– Не ми пука – отвърна тя и духна клечката. Взех от нея кърпата, отидох до прозореца, отворих го, изхвърлих носната кърпа, затворих прозореца и се върнах пак на мястото си на леглото.

– Ако от това ще се почувствуващ по-добре...

– Какво каза мама за мен?

– Каза, че си влюбена в мен.

Доръти рязко се изправи и седна в леглото.

– А ти какво й каза?

– Че просто ме харесваш още от дете. Долната н устна потръпна.

– Ти така ли смяташ?

– Че какво друго?

– Не знам – ревна тя. – Всички ми се подиграват за това – и мама, и Гилбърт, и Харисън, и...

Аз я прегърнах през раменете.

– Да вървят по дяволите.

– А мама влюбена ли е в теб? – попита тя след малко.

– О, господи, не! Тя мрази мъжете повече от всички жени, които познавам.

– Но тя винаги си е била малко...

– Това са позивите на плътта. Не се оставяй да те заблудят. Мими мрази мъжете – всички ни – от все сърце.

Доръти вече не плачеше. Намръщи чело и рече:

– Нищо не разбирам. А ти мразиш ли я?

– Не винаги.

– А сега?

– Не, не мисля. Държи се глупаво, а е убедена, че е адски хитра, но това само ме дразни, нищо повече. Не мисля, че я мразя.

– Аз пък я мразя!

– Да, ти ми го каза още миналата седмица. Все се канех да те попитам: познаваш ли, или просто виждала ли си някъде този Артър Нънхайм, за когото стана дума днес в онази кръчмичка?

Тя ме изгледа рязко.

– Ти просто се опитваш да смениш темата.

– Искам да ми кажеш. Познаваше ли го?

– Не.

– Писаха за него във вестниците – напомних ѝ аз. – Той е същият, който казал на полицията, че Морели познавал Джулия Улф.

– Не си спомням името му. Мисля, че тази вечер го чух за пръв път.

Описах ѝ го.

– Виждала ли си го?

– Не.

– Може да се е подвизавал под името Албърт Норман. Това име познато ли ти е?

– Не.

– Знаеш ли някои от хората, които видяхме днес при Стъдси? Или нещо за тях?

– Не. Честна дума, Ник, ако знаех нещо, което да ти е от помощ, веднага щях да ти кажа.

– Независимо на кого би навредила с това?

– Да – отвърна тя веднага и додаде: – Какво искаш да кажеш?

– Много добре знаеш какво искам да кажа. Доръти закри лице с шепи и думите ѝ едва се чува:

– Страхувам се, Ник. Аз...

Отдръпна рязко ръцете си, тъй като някой чукаше на вратата.

– Влез! – извиках аз.

Анди откряна вратата и провря глава през процепа. Геройски се опита да прикрие любопитството в погледа си и рече:

– Лейтенантът иска да ви види.

– Ей сега идвам – обещах аз. Той отвори вратата по-широко.

– Той чака.

След което ми намигна – според него многозначително, но устата му се изкриви повече, отколкото се присви окоето му, и резултатът беше една твърде стряскаща гримаса.

– Веднага ще се върна – казах аз на Доръти и го последвах.

Анди затвори вратата след мен и долепи уста до ухото ми.

– Малкият надничаше през ключалката – прошепна той.

– Гилбърт ли?

– Ъхъ. Успя да се измъкне, като ме чу, че идвам, но аз все пак го видях.

– Това за него е нищо. Какво постигнахте с мисис Йоргенсен?

Той сви дебелиите си устни и шумно издиша въздух.

– Ама че жена!

XXV

Влязохме в спалнята на Мими. Беше седнала в дълбоко кресло до прозореца и имаше ужасно самодоволен вид. Усмихна ми се жизнерадостно и каза:

– Сега вече съвестта ми е безукорна. Всичко си признах.

Гилд стоеше до масата и се бършеше с носна кърпа. По слепоочие-то му още имаше ситни капчици пот, а лицето му беше състарено и уморено. Ножът и верижката, както и кърпата, в която бяха увити, лежах на масата.

– Свършихте ли? – попитах аз.

– Не знам и това е самата истина – отвърна той, Обърна глава и рече на Мими: – Според вас свършихме ли?

– Не виждам какво друго може да има – засмя се тя.

– Е – произнесе Гилд бавно и някак си неохотно, – в такъв случай бих искал да поговоря с мистър Чарлс, ако ме извините за няколко минути.

Той сгъна внимателно носната кърпа и я прибра в джоба си.

– Можете да говорите и тук – рече Мими и стана от креслото. – Аз ще отида оттатък да си поговоря с мисис Чарлс, докато вие свършите. – Тя ме потупа закачливо по бузата, като минаваше покрай мен. – И не им позволявай да злословят прекалено по мой адрес!

Анди й отвори вратата, затвори я след нея, сви отново устни на тръбичка и издиша въздух. Аз се отпуснах върху леглото.

– Е? Какво стана? Гилд се изкашля.

– Каза, че намерила тази верижка и ножа на пода, където Джулия Улф, изглежда, се е боричкала с Уайнънт, и сподели с нас причините, поради които ги е укривала досега. Между нас казано, не се връзват много с обстоятелствата, ако размисли човек, но изглежда, че в този случай всякакви размисли са излишни. Да ви кажа правичката, не мога да я разбера тази жена – истината ви казвам!

– Главното – взех да го съветвам аз – е да не й позволявате да ви изтощи. Щом я хванете, че лъже, тя си признава и ви сервира нова лъжа; като я хванете пак, отново си признава и отново лъже и така безкрай. Повечето хора – дори жените – се обезсърчават след третата или четвъртата разкрита лъжа и казват истината или изобщо мълкват. Но не и Мими. Тя продължава да опитва късмета си и трябва да сте много

предпазливи, защото накрая ще ѝ повярвате – не защото е казала истината, а защото вие сте се уморили да не ѝ вярвате.

– Хм. Възможно е – изрече Гилд и пхна пръст под якичката си. Изглеждаше ми крайно притеснен. – Вижте, допускате ли, че тя е убила Джулия Улф?

В този момент забелязах, че Анди ме зяпа толкова напрегнато, че очите му чак се бяха изцъклили. Седнах и пузнах крака на пода.

– Де да знаех! Тази история с верижката ми прилича на нагласена, но... Бихме могли да разберем дали е имал такава верижка и дали още я има. Щом като тя помни как изглежда – поне така твърди, – не е изключено да е поръчала на някой златар да ѝ изработи същата, а що се отнася до ножа – всеки може да си купи такъв и да изгравира инициалите. Разбира се, много може да се каже в полза на вероятността да не е стигнала чак дотам. Ако тя е подхвърлила верижката, по-правдоподобно е да е била у нея – може от години да я е пазила, но това вече е ваша работа да проверите.

– Ще направим каквото можем – търпеливо отвърна Гилд. – Значи според вас тя е виновна?

– За убийството ли? – Аз поклатих глава. – Не съм стигнал чак дотам с предположенията си. Какво ще кажете за Нънхайм? Куршумите от същия пистолет ли са?

– Да, и петте.

– Пет пъти ли е стреляно в него?

– Да, при това от упор – дрехите са изгорели там, където са влезли куршумите.

– Видях тази вечер онази неговата – червенкосата – в една кръчма. Разправя наляво и надясно, че двамата с вас сме го убили, защото много знаел.

– Хм. В коя кръчма казахте? Може да си поговоря с нея.

– „Пиджирън Клъб“ на Стъдси Бърк – отговорих аз и му дадох адреса. – И Морели се подвизава там. Каза ми, че истинското име на Джулия Улф е Нанси Кейн и че приятелят ѝ лежи в Охайо – името му е Фейс Пеплър.

– Така ли? – рече Гилд и от тона му ми стана ясно, че вече е научил за Пеплър и миналото на Джулия. – И какво друго научихте по време на перипетиите си?

– Един мой приятел – агент по печата, името му е Лари Кроули – е видял вчера следобед Йоргенсен да излиза от една заложна къща на Шесто Авеню близо до Четирийсет и шеста улица.

– Така ли?

– Моите новини, изглежда, не ви правят голямо впечатление. Аз съм...

Мими отвори вратата и влезе в стаята с поднос, натоварен с чаши, уиски и сода.

– Реших, че сигурно бихте пийнали – бодро рече тя. Ние ѝ благодарихме. Тя остави подноса на масата.

Каза, че няма да ни пречи, и ни се усмихна игриво с търпеливостта, която жените проявяват към мъжките компании, след което излезе.

– Бяхте започнали да говорите нещо – напомни ми Гилд.

– Исках само да ви кажа, че ако мислите, че крия нещо от вас, направо ми го кажете. Досега действахме заедно и не бих искал...

– Не, не – побърза да ме прекъсне Гилд. – Няма такова нещо, мистър Чарлс. – Лицето му леко се зачерви. – Аз малко... истината е, че шефът ни гони да действаме по-бързо, и изглежда, предавам това нетърпение и на вас. Второто убийство много усложни нещата. – Той се обърна към подноса на масата. – Как го искате?

– Чисто, благодаря. Нямате ли никакви следи?

– Същият пистолет и сума ти патрони – както в случая с Джулия Улф, но това е, кажи-речи, всичко. Извършено е в коридора на евтин пансионат между два магазина. Всички твърдят, че не познават нито Нънхайм, нито Уайнънт, нито който и да е друг, когото да можем да свържем със случая. Вратата е била отключена и всеки е можел да влезе направо, но като се замисли човек, вижда колко е безсмислено всичко това.

– Значи никой не е чул и не е видял нищо?

– А, не, стрелбата са я чули, но не са видели кой е стрелял – подаде ми той чашата уиски.

– Намерихте ли гилзите? Той поклати глава.

– И двата пъти – нищо. Изглежда, е стреляно с револвер.

– При това и двата пъти е изпразнил пълнителя – като броим и изстрела в телефона на Джулия Улф, – ако е имал запасен пълнител под ударника, както правят много хора.

Гилд свали чашата, която тъкмо бе поднесъл към устата си.

– Нали не се опитвате да намерите връзка с китайците? – жално приплака той. – Само защото те стрелят по този начин?

– Не, но всякаква връзка може да се окаже от полза. Разбрахте ли къде е бил Нънхайм следобеда, когато е убито момичето?

– Тъх. Навъртал се е около къщата ѝ – поне до известно време.

Видели са го и отпред, и отзад, ако можем да вярваме на хора, които не са обърнали голямо внимание на това навремето, а след това няма защо да лъжат. А според момчето, дето кара асансьора, в деня преди убийството се е качвал до апартамента ѝ. Момчето твърди, че слязъл почти веднага и не знае дали е влизал в апартамента, или не.

– Мириам ще вземе да излезе права – може би наистина е знаел прекалено много. Разузнахте ли нещо за четирите хиляди долара разлика между сумата, която Маколи ѝ е дал, и сумата, която Клайд Уайнънт твърди, че е получил от нея?

– Не.

– Морели ми каза, че тя винаги разполагала с много пари. Веднъж му услужила с пет бона в брой.

Гилд повдигна вежди.

– Така ли?

– Да. Също така ми каза, че Уайнънт знаел за присъдата ѝ.

– Имам чувството – бавно изрече Гилд, – че Морели доста се е разприказвал пред вас.

– Той си е приказлив. Научихте ли над какво е работел Уайнънт, преди да изчезне, или над какво е заминал да работи?

– Не. Вие нещо много се интересувате от лабораторията му.

– Защо не? Той е изобретател и лабораторията е естествената му среда. Бих искал да хвърля там едно око някой път.

– Когато пожелаете. Кажете ми още за Морели и как така сте го разприказвали.

– Той обича да приказва. Познавате ли един – казва се Врабеца? Едър, дебел и много русоляв, с леко педерастки глас.

Гилд се намръщи.

– Не, защо?

– И той беше там – с Мириам. Поиска да ме цапардоса, но те не му дадоха.

– Че защо ще ви удря?

– Не знам. Може да му е казала, че съм ви помогнал да пречукате Нънхайм.

– А, така ли – рече Гилд и си почеса брадичката с нокътя на палеца, после си погледна часовника. – Става вече късно. Най-добре да наминете утре покрай мен – всъщност днес.

– Дадено – рекох аз, вместо да му кажа за какво мислех, кимнах им на двамата с глава и отидох в гостната.

Нора спеше на дивана. Мими остави книгата, която четеше, и

попита:

- Свърши ли тайното съвещание?
- Да – казах аз и тръгнах към дивана.
- Остави я да поспи, Ник – каза Мими. – Нали ще останете, след като си тръгнат вашите приятели от полицията?
- Добре. Искам пак да поговоря с Доръти.
- Но тя спи!
- Нищо, ще я събудя.
- Но...

Влязоха Гилд и Анди да си вземат довиждане, Гилд изгледа със съжаление спящата Нора и двамата си тръгнаха. Мими въздъхна.

- Писна ми от полицаи. Спомняш ли си онзи виц?
- Да.
- Влезе Гилбърт.
- Наистина ли мислят, че Крие е убиецът?
- Не – отвърнах аз.
- Тогавя кой?
- Вчера можех да ти отговоря, но днес вече не съм в състояние.
- Но това е смешно – взе да протестира Мими. – И те, и ти, и всички знаем много добре, че Клайд го е извършил. – Като не казах нищо, тя повтори рязко: – Много добре знаеш, че е Клайд!
- Не е той.

Лицето на Мими грейна победоносно.

– Значи ти наистина работиш за него!

Моето „не“ отскочи от нея, все едно, че не бях го казал.

Гилбърт попита не за да спори, а сякаш за да разбере причината:

- Защо да не е той?
- Не че не е можел да я убие, а просто не е. Щеше ли да пише онези писма и да хвърля вината върху Мими – единствения човек, който му помага, като крие уликата срещу него?
- Той може да не е знаел това. Може да си е мислел, че полицията крие някои неща, които знае. Често го правят, нали? А може и да е искал да я дискредитира, за да не ѝ повярват, ако тя...

– Точно така! – прекъсна го Мими. – Точно това е направил, Ник!

– Ти самият не мислиш, че той е убиецът – обърнах се аз към Гилбърт.

– Да, не мисля, но бих искал да знам защо вие не мислите, че той е убиецът – нали знаете, да разбере начина, по който сте стигнали до този извод.

– А аз искам да науча твоя начин.

Лицето му се зачерви и в усмивката му се прокрад-на смушение.

– Е, аз... това е друга работа.

– Той знае кой е убиецът – обади се Доръти откъм вратата. Беше все още облечена. Гледаше ме втрещено, като че се боеше да погледне другите двама. Лицето ѝ беше много бледо, а дребното ѝ телце – сковано.

Нора отвори очи, подпря се на лакът и попита сънливо какво става. Никой не ѝ отговори.

– Моля те, Дори, спести ни идиотските си драматични сцени! – рече Мими.

– Можеш да ме набиеш, след като си отидат. И ще го направиш – произнесе Доръти, без да сваля поглед от мен.

Мими си придаде такъв вид, сякаш не знаеше за какво става дума.

– И кой е убиецът според него? – попитах аз.

– Ставаш за смях, Дори, не знаеш... – започна Гилбърт.

Аз го прекъснах:

– Остави я! Да каже, каквото има за казване. Кой я е убил, Доръти?

Тя погледна брат си, наведе очи и някак си се отпусна. Забила поглед в пода, заговори почти нечленоразделно:

– Не знам. Той знае. – После ме погледна отново и се разтрепера. – Не виждаш ли, че умирам от страх? – разплака се тя. – Страх ме е от тях. Вземи ме със себе си и ще ти кажа, но от тях ме е страх.

Мими ми се изсмя.

– Ти си го изпроси. Така ти се пада! Гилбърт се изчерви.

– Толкова е глупаво всичко това – промърмори той.

– Разбира се, че ще те взема със себе си, но бих искал да го кажеш сега, докато сме всички заедно – казах аз.

– Страх ме е – поклати глава момичето.

– Не я глези така, Ник – обади се Мими. – От това само става ползла. Тя е...

– Ти какво ще кажеш? – попитах аз Нора.

Тя стана и се протегна, без да вдига ръце. Лицето ѝ беше розово и прелестно както винаги след сън. Усмихна ми се сънливо и каза:

– Я да си се прибираме у дома. Тези хора никак не ми харесват. Хайде, Доръти, вземи си шапката и палтото.

– Върви да си легнеш – каза Мими на дъщеря си. Доръти долепи връхчетата на пръстите на лявата си ръка до устата и изскимтя през тях:

– Не ѝ давай да ме бие, Ник!

Наблюдавах Мими. На лицето ѝ бе застинала спокойна полуусмивка, но ноздрите ѝ потръпваха и я чувах как диша.

Нора се приближи до Доръти.

– Хайде, ела да ти измием лицето и...

Мими издаде някакъв нечовешки гърлен звук, мускулите отзад на врата ѝ се изпънаха и тя прехвърли цялата си тежест назад, на петите си. Нора направи крачка напред и застана между нея и Доръти. Аз хванах Мими за рамото в момента, в който тя се наклони напред, сложих другата си ръка отзад на кръста ѝ и я вдигнах. Тя запищя и ме заблъска с юмруци, а острите ѝ твърди токчета ме заудряха болезнено по пищялките. Нора избута Доръти от стаята и ни загледа от прага.

Лицето ѝ изразяваше жив интерес. Виждах го отчетливо – всичко останало бе размазано пред погледа ми. Неумели и безполезна удари по гърба и рамото ме накараха да се обърна – видях Гилбърт, който ме налагаше с юмруци, но едва го различих и почти не усетих контакта с него, когато го бутнах встрани.

– Престани, Гилбърт. Не искам да ти причиня болка.

Отнесох Мими на дивана и я хвърлих по гръб върху него, седнах на коленете ѝ и хванах двете ѝ китки в ръце. Гилбърт пак се нахвърли отгоре ми. Опитах се да го ритна по коляното, но не го уцелих, улучих крака му по-долу и той се подгъна. Момчето се свлече на пода. Аз понечих да го ритна отново, не улучих и казах:

– По-късно ще се бием с теб. Сега донеси вода.

Лицето на Мими стана мораво. Очите ѝ се изцъклиха и придобиха стъклен, безжизнен вид, станаха огромни. Между стиснатите ѝ зъби съскаше и излизаше на балончета слюнка в такт с дишането ѝ, зачервената ѝ шия – както впрочем и цялото тяло – се превърна в гърчеща се маса от вени и мускули, които набъбнаха и сякаш щяха да се пръснат. Усетих китките ѝ в ръцете си – бяха страшно горещи, а от потта едва ги удържах.

Нора с чаша вода до мен ми се стори прекрасна гледка.

– Хвърли я в лицето ѝ – наредих аз.

Тя не изчака да я подканя. Мими разтвори зъби, за да си поеме въздух, и затвори очи. Взе да върти яростно глава, но в гърчещото ѝ се тяло вече не се усещаше същата дива сила.

– Дай пак – казах аз.

Втората чаша вода предизвика задавен и плюещ протестен вик от страна на Мими и борбената сила изчезна от тялото ѝ. Тя се отпусна неподвижно и задиша тежко. Пуснах китките ѝ и станах. Гилбърт стоеше

на един крак, подпрян на една маса, и притискаше в ръце другия крак, който бях ритнал. На прага на стаята се появи Доръти с широко отворени очи и пребледняла и явно се колебаеше дали да влезе, или да избяга и да се скрие. Нора до мен държеше празната чаша в ръка.

– Оправи ли се вече? – попита тя.

– Разбира се.

Мими отвори очи и се опита с премигване да премахне водата от тях. Пъхнах ѝ носна кърпа в ръката. Тя си избърса лицето, въздъхна продължително и треперливо и седна на дивана. Огледа стаята, като все така премигваше. Като ме видя, ми се усмихна едва-едва. В усмивката ѝ имаше вина, но нито следа от угризения на съвестта. Докосна с потръпваща ръка косата си и рече:

– Май съм се удавила.

– Някой ден ще получиш същия припадък и няма да можеш да се измъкнеш от него – обадох се аз.

Погледът ѝ мина покрай мен и се спря на сина ѝ.

– Гил! Какво ти има?

Той побърза да свали ръка от крака си и да стъпи пак на пода.

– Аз... ъ-ъ... нищо – заекна той. – Нищо ми няма.

И взе да приглажда косата си и да си оправя връзката. Тя започна да се смее.

– Ох, Гил, да не си се опитвал да ме защитаваш? И то от Ник? – Смехът ѝ нарасна. – Много си сладък, но и много глупав. Ами че той е чудовище, момчето ми. Никой не би могъл... – Тя сложи носната ми кърпичка пред устата си и започна да се люлее напред-назад. Аз хвърлих един кос поглед към Нора. Устата ѝ беше стисната и очите ѝ почерняха от яд. Докоснах ръката ѝ.

– Я да се махаме оттук. Дай на майка си да пийне нещо, Гилбърт. След една минутка нищо няма да ѝ има.

Доръти с шапка и палто в ръце запристъпя на пръсти към външната врата. Намерих нашите палта и шапки и я последвах, като оставих Мими да се смее в носната ми кърпичка. Никой от нас тримата не знаеше какво да каже в таксито, което ни понесе към „Норманди“. Нора седеше замислена, Доръти имаше доста уплашен вид, а аз бях уморен – беше доста напрегнат ден. Наближаваше пет часът, когато се прибрахме. Аста ни посрещна възторжено. Легнах на пода да си поиграя с нея, докато Нора правеше кафе в кухничката. Доръти се опитваше да ми разкаже какво ѝ се било случило, като била малка.

– Недей – спрях я аз. – Ти и в понеделник се опита. Какво е това?

Любим номер? Какво толкова се страхуваше да ми кажеш там?

– По-добре ще го разбереш, ако ми позволиш да...

– И в понеделник каза същото. Аз не съм психиатър. Нищо не знам за влиянието на детските усещания върху жизнения път на човека. И хич не ми пука за тях. Уморен съм – цял ден съм на крака.

Тя се нацупи.

– Вместо да се опиташ да ми помогнеш...

– Виж какво, Доръти – ти или знаеш нещо, което се опитваше да ми кажеш пред Мими и Гилбърт, или не знаеш нищо. Ако знаеш – давай, изплюй го. А ако нещо не ми е ясно, ще ти задавам въпроси.

Тя взе да суче в ръцете си едно ъгълче от полата си, като го гледаше намусено, но щом вдигна очи, погледът ѝ беше ясен и възбуден. Заговори с такъв висок шепот, че всеки в стаята би могъл да я чуе.

– Гилбърт се среща с баща ми и днес пак са се видели, и татко му е казал кой е убил мис Улф.

– Кой?

Тя поклати глава.

– Не ми каза. Само толкова...

– И това ли те беше страх да ми кажеш пред Гил и Мими?

– Да. Ще го разбереш по-добре, ако ми позволиш да ти разкажа...

– ...какво ти се е случило, като си била малка. Няма да ти позволя.

Престани. Какво друго ти каза?

– Нищо.

– За Нънхайм спомена ли нещо?

– Не, нищо.

– Къде е баща ти?

– Гил не щя да ми каже.

– Кога го е видял?

– Не ми каза. Моля те, Ник, не се ядосвай. Казах ти всичко, каквото научих от него.

– Да, и то е страшно много – изръмжах аз. – Кога ти го каза?

– Тази вечер. Тъкмо ми го говореше, когато ти влезе в стаята, и честна дума, само това беше.

– Колко бих се радвал, ако поне веднъж, поне един-единствен път някой от вас направи едно цялостно изказване – за каквото и ще да е!

Влезе Нора с кафето.

– Сега какво те тормози, синко? – попита тя.

– Какво ли не – гатанки, лъжи и загадки, а вече съм твърде стар и уморен, за да извличам от тях някакво удоволствие. Я да си се върнем в

Сан Франциско!

– Преди Нова година?

– Утре – искам да кажа днес.

– Дадено – връчи ми тя чашата. – Ако искаш, ще вземем самолета и ще си бъдем там за Новата година.

– Не те лъжа, Ник – разтреперано взе да се оправдава Доръти. – Казах ти всичко. Аз... моля те, много те моля да не ми се сърдиш. Аз съм толкова... – Тя млъкна и се разхълца.

Аз погалих Аста по главата и изстенах.

– Всички сме изтощени и изнервени – рече Нора. – Дайте да изпратим кучето долу, да се насним и да поприказваме, след като си отпочинем. Ела, Доръти, ще си изпиеш кафето в спалнята и ще ти дам една нощница.

Доръти стана.

– Лека нощ – обърна се тя към мен. – Извинявай, че съм толкова глупава.

И тръгна подир Нора. След малко жена ми се върна и седна до мен на пода.

– Сега нашата Доръти ще се наплаче и настене – каза тя. – Признавам, че животът ѝ не е песен в дадения момент, и все пак... Каква беше страшната ѝ тайна? – прозя се тя.

Предадох ѝ думите на момичето.

– Звучи ми като куп лъжи – завърших аз.

– Защо?

– Как защо? Всичко, което сме чули от тях до този момент, беше лъжа.

Тя пак се прозя.

– Това може да е убедителен довод за един детектив, но не и за мен. Слушай, защо не направим списък на всички заподозрени, всички мотиви за убийство и улики и да ги сверим с...

– Ти свърши тази работа. Аз си лягам. На кое казваш улика, момичето ми?

– Ами например, когато Гилбърт отиде на пръсти до телефона тази вечер, като ме мислеше за заспала в гостната, и нареди на телефонистката да не ги свързва с никого до сутринта.

– Я виж ти!

– Или пък когато Доръти внезапно откри, че ключът от леля ѝ Алис си е бил в чантата ѝ през цялото време.

– Хм!

– Или когато Стъдси ръгна Морели под масата, когато той взе да ти разправя за пияницата, братовчед на... как му беше името? – Дик О'Брайън, познатия на Джулия Улф.

Станах и оставих чашите ни върху масата.

– – Не виждам как някой детектив може да се надява на успех, ако не е женен за теб, но все пак малко се престараваш. Това, че Стъдси бил ръгнал Морели под масата, ще ме накара дълго време изобщо да не се замислям и притеснявам. По-скоро ще се замисля над това дали заблъскаха Врабеца, за да му попречат да ми направи нещо лошо или за да не ми каже нещо. Много ми се спи.

XXVI

В десет и четвърт Нора ме раздруса, за да ме събуди.

– Хърбърт Маколи те търси по телефона. Каза, че било много важно.

Отидох в спалнята – бях заспал в хола – и вдигнах слушалката. Доръти спеше непробудно.

– Ало – промърморих аз.

– Рано е за обяд, но трябва веднага да се видим. Да се кача ли горе?

– Разбира се. Ще закусим заедно.

– Аз съм закусил. Ти хапни нещо и аз ще се кача: след петнайсет минути.

– Добре.

Доръти отвори леко очи.

– Сигурно е страшно късно – промърмори тя, обърна се и се върна към безметежния си сън.

Наплисках си лицето със студена вода, измих си зъбите, сресах си косата и се върнах в хола.

– Сега ще се качи – казах на Нора. – Закусил е, но вземи все пак да му поръчаш едно кафе. А на мен поръчай пилешки дробчета.

– Каниш ли ме да се присъединя към компанията ви, или...

– Естествено. Нали познаваш Маколи? Добро момче е. Някога работихме заедно и след войната пак влязохме във връзка един с друг. Подхвърлял ми е няколко дела, включително и случая Уайнънт. Какво ще кажеш да пийнем по чашка, за да си прочистим гърлата?

– Защо не останеш днес трезвен?

– Не сме дошли в Ню Йорк, за да стоим трезвени. Искаш ли да отидем довечера на хокеен мач?

– С удоволствие.

Тя ми сипа чашка и отиде да поръча закуската. Аз прегледах сутрешните вестници. Имаше кратки съобщения за арестуването на Йоргенсен от бостънската полиция и за убийството на Нънхайм, но далеч повече внимание се отделяше на войната между две гангстерски банди, арестуването на „принц Майк“ Фъргъсън и едно интервю с участник в преговорите във връзка с отвлечането на Линдбърг.

Маколи пристигна заедно с момчето, което качи Аста. Аста много хареса Маколи, защото той я потупа мъжки – тя никак не си пада по

лигавите ласки.

Маколи имаше бръчки около устата и бузите му бяха изгубили до-
някъде розовия си цвят.

– Откъде са получили в полицията тези нови данни? – започна той.
– Да не си мислят... – Той млькна, щом Нора влезе в стаята. Беше се
облякла.

– Нора, това е Хърбърт Маколи. Жена ми – запознах ги аз.

Те си подадоха ръце и жена ми рече:

– Ник нареди да ви поръчам само кафе. Мога ли...

– Не, благодаря. Току-що закусих.

– Какво взе да говориш за полицията? – попитах аз.

Той се поколеба.

– Нора е в течение на всичко – уверих го аз, – но ако е нещо, което
не ти се иска...

– Не, не, нищо подобно. Аз... заради самата мисис Чарлс. Не ми се
ще да я тревожа.

– Тогава изплюй камъчето. Тя се тревожи само за онова, което не ѝ
е известно. Каква е новата версия на полицията?

– Тази сутрин при мен дойде лейтенант Гилд. Първо ми показа част
от верижка за часовник с прикачен към нея нож и ме попита дали съм я
виждал някога. Виждал съм я – беше на Уайнънт, но му казах, че мисля,
че съм я виждал и че прилича на верижката на Уайнънт. Тогава ме по-
пита как според мен би могла да попадне у някой друг и след като го
усуква известно време, накрая ми стана ясно, че под някой друг разбира
теб или Мими. Казах му, че може самият Уайнънт да ви е подарил или
дал верижката и ножа, или сте могли да ги откраднете, да ги намерите
на улицата, да ги получите от някой, който ги е бил откраднал или наме-
рил на улицата, или също така от някой, на когото Уайнънт ги е бил дал.
Казах му, че има други начини, по които са могли да попаднат у вас, но
той се усети, че го будалкам, и не ми разреши да му кажа какви са тези
начини.

По бузите на Нора избиха алени петна, очите ѝ засвяткаха.

– Какъв глупак!

– Хайде, хайде – зауспокоявах я аз. – Може би трябваше да те
предупредя – той още снощи клонеше натам. По всяка вероятност доб-
рата ми приятелка Мими му е помогнала в тази насока. Какво друго те
разпитва?

– Искаше да разбере за... въпросът му беше следният: „Според вас
дали Чарлс и Джулия Улф са продължавали любовната си история, или

всичко е било приключено?“

– Да, това определено е почеркът на Мими – рекох аз. – Ти какво му каза?

– Казах, че не ми е известно дали сте „продължавали“, тъй като за пръв път чувам, че изобщо сте имали нещо общо, и му напомних, че така или иначе, ти от доста време не живееш в Ню Йорк.

– Казахте ли му го? – попита Нора.

– Не се опитвай да изкараш Мак лъжец – сгълчах я аз. – А той какво ти рече?

– Нищо. Попита ме дали според мен Йоргенсен е знаел за теб и Мими и като го попитах какво за теб и Мими, той ме обвини, че се правя на наивен – това са точните му думи, – така че доникъде не стигнахме. Интересуваше се кога сме се виждали с теб, мястото и часа до секундата.

– Много мило – казах аз. – Алибитата ми никак не ги бива.

Пристигна келнерът със закуската. Побъбрахме за туй-онуй, докато той слагаше масата. Щом излезе, Маколи каза:

– Не се бой. Ще предам Уайнънт на полицията. Гласът му беше неуверен, леко сподавен.

– Сигурен ли си, че е той? Защото аз не съм.

– Знам, че е той – простичко отвърна Маколи. – Видях го същия следобед, когато беше убита. Видях го не повече от половин час след убийството – макар че тогава не знаех, че я е убил, не знаех дори, че изобщо е била убита. Но сега... сега знам със сигурност, че е той.

– В кантората на Хърман ли се срещнахте?

– Какво?

– Нали си бил по същото време в кантората на някой си Хърман, на Петдесет и седма улица – от три до четири часа следобед. Или поне така ми каза Гилд.

– Да, така е. Искам да кажа, че така им казах. А всъщност след като не открих Уайнънт в „Плаза“, обадох се по телефона в моята кантора и на Джулия, но без резултат. Тогава се отказах и тръгнах пеша към Хърман. Той е минен инженер и мой клиент. Тъкмо му бях изготвил едни документи, в които трябваше да нанесем леки поправки. Като стигнах Петдесет и седма, изведнъж имах чувството, че някой ме следи – нали знаеш как стават тези работи. Не можах да се сетя защо му е потрябвало на някой да ме следи, но нали съм адвокат – и това може да се случи. Така или иначе, реших да проверя дали съм прав и тръгнах на изток по Петдесет и седма, излязох на Мадисън Авеню, но все още не се бях уверил в нищо. Имаше едно дребно човече с жълтеникав цвят на лицето,

което като че ли ми се беше мярнало в „Плаза“, но... Реших, че най-бързо ще се уверя, като взема такси, така че се метнах в едно и казах на шофьора да кара на изток. Движението беше много напрегнато и не можах да видя дали човечето или някой друг ме преследваше с такси, затова казах на шофьора, като стигне Трето Авеню, да свие на юг, после пак на изток по Петдесет и шеста и на юг по Второ Авеню, и там вече се уверих, че едно жълто такси не се отделя от моето. Не можах да видя вътре ли е жълтеникавото човече – не беше толкова наблизно. А на следващия ъгъл, като спряхме на червено, видях Уайнънт. Беше в едно такси и се беше запътил на запад по Петдесет и пета. Разбира се, това не ме изненада кой знае колко – бяхме само на две преки от Джулия и аз съвсем естествено реших, че не е искала да се издаде, че той е при нея, когато звънях по телефона, а сега се е запътил за срещата с мен в „Плаза“. Той никога не е бил особено точен. Затова казах на шофьора да завие на запад, но на Лексингтън Авеню – бяхме на половин пряка след него – таксито му зави на юг, в посока, обратна на „Плаза“ и дори на моята кантора, така че си рекох да върви по дяволите и прехвърлих вниманието си върху таксито, което ме следеше, но от него нямаше и следа. През цялото време, докато пътувах към Хърман, гледах назад да го видя, но вече никой не ме следеше.

– В колко часа видя Уайнънт?

– Трябва да е било три и петнайсет – двайсет, В четири без двайсет пристигнах при Хърман, а го видях, според мен, двайсет – двайсет и пет минути преди това, Секретарката на Хърман, Луиз Джейкъбс, с която ме видя снощи в ресторанта, ми каза, че той цял следобед е бил на някакво съвещание, но сигурно ще свърши след няколко минути. Така и стана и ние си свършихме работата за десет-петнайсет минути, след което се прибрах в кантората.

– Предполагам, че не си бил достатъчно близо до Уайнънт, за да видиш дали е бил възбуден, носел ли е верижката, или е миришел на барут – нещо от този род?

– Не. Видях го само в профил да отминава покрай мен, но не си вади веднага заключението, че не съм сигурен дали е бил той.

– Няма. Продължавай.

– Повече не ми се обади. Бях си в кантората близо един час, когато звъннаха от полицията да ми кажат за Джулия. Сега искам да ме разбереш много добре – съвсем не си помислих, че Уайнънт я е убил – такава мисъл изобщо не ми мина през главата. Ти добре ме разбираш – нали още не вярваш, че е той. Та когато отидох там и полицаите взеха да ми

задават въпроси за него и ми стана ясно, че го подозират, постъпих, както биха постъпили деветдесет и девет процента от адвокатите в моя случай, като става дума за клиент – премълчах, че съм го видял в нейния квартал горе-долу по същото време, когато е било извършено убийството. Казах им същото, което казах и на теб – че съм имал среща с него, на която не е дошъл, и им дадох да разберат, че от „Плаза“ съм отишъл направо при Хърман.

– Напълно те разбирам – съгласих се аз. – Не е имало смисъл да го казваш, преди да си чул и неговото обяснение по въпроса.

– Именно, само че работата е там, че така и не чух неговия разказ. Все чаках да се появи, да ми звънне, нещо да направи, но до вторника, когато получих писмото му от Филадельфия, той така и не се обади, а в него нямаше и дума за това защо не е дошъл на срещата в петък, нито дума за... Впрочем, ти го четеш. Как ти се видя?

– Искаш да кажеш дали ми прозвуча виновно ли?

– Да.

– Не особено. Тонът му е такъв, какъвто може да се очаква, ако не я е убил. Изобщо не се тревожи за това, че полицията може да го подозира, само се бои това да не попречи на работата му и иска въпросът да се изясни, без да му бъде причинено някакво неудобство. Не особено интелигентно писмо, ако беше писано от някой друг, но е напълно в духа на неговата откаченост. Просто си го представям как го изпраща, без и през ум да му мине, че най-доброто, което може да стори, е да разкаже какво е правил в деня на убийството. Сигурен ли си обаче, че е излизал от Джулия, когато си го видял?

– Сега вече съм сигурен. Тогава само си помислих, че това е най-вероятното. После реших, че може да се е връщал от лабораторията си. Тя е на Първо Авеню, само на няколко преки от мястото, където го видях, и макар да е затворена, откак той замина, миналия месец подновихме договора за наемателството и всичко е готово за неговото завръщане, така че може да е ходил до лабораторията онзи следобед. Полицията не откри нищо, което да подсказва бил ли е там, или не.

– Щях да те попитам – говори се, че си бил пуснал бакенбарди, вярно ли е?

– Не – същото дълго кокалесто лице с бели опърпани мустаци.

– И още нещо – вчера беше убит един тип на име Нънхайм, един такъв дребничък...

– Тъкмо щях да те питам за това.

– Сетих се за него във връзка с дребното човече, което те е следило.

Маколи се облещи насреща ми.

– Мислиш, че може да е бил Нънхайм?

– Не знам, но си го помислих.

– И аз не знам. Струва ми се, че никога не съм го виждал.

– Беше дребен, не повече от метър и петдесет и шест – седем, а на тегло да имаше, да нямаше шейсет кила. На години беше около трийсет и пет – шест. С жълтеникаво лице, тъмна коса, много близко разположени очи, също тъмни, голяма уста, дълъг отпуснат нос и уши като на прилеп. Никога не те гледаше в очите, погледът му все шареше насамнатам.

– Може да е бил и той, макар че не го видях достатъчно отблизо. Предполагам, че полицията ще ми го покаже... – Той потръпна. – Макар че сега вече това няма никакво значение. Та докде бях стигнал? А, да – че не бях влязъл във връзка с Уайнънт. Това ме постави в много неудобно положение, защото полицията определено мислеше, че се чувам с него и ги лъжа. Ти си мислеше същото, нали?

– Да – признах аз.

– И ти също като полицията сигурно ме подозираше, че съм се срещнал все пак с него или в „Плаза“, или по-късно, в деня на убийството.

– Струваше ми се твърде вероятно.

– Да. И донякъде си бил прав, така да се каже. Поне го бях зърнал, и то на такова място и по такова време, че от гледна точка на полицията все едно да беше изписал на челото си „Виновен!“ с главно „В“. Така че, след като бях излъгал инстинктивно, взех да лъжа предумишлено и без Да ми мига окото, Хърман беше зает цял следобед на това заседание и не знаеше колко време го бях чакал, а Луиз Джейкъбс ми е много добра приятелка. Без да се впускам в подробности, й казах, че ще ми помогне да спася един клиент, ако каже, че съм пристигнал там в три часа и една-две минути, и тя веднага се съгласи. За да я защита в случай на неприятности, й казах, че ако нещо се обърка, винаги ще може да твърди, че не е обърнала внимание в колко часа съм пристигнал, но на другия ден съм се обадил и съм споменал между другото този час, а тя не е имала никакви основания да не ми вярва – с други думи, да хвърли цялата вина върху мен. – Маколи си пое дълбоко въздух. – Но сега всичко това е вече без значение. Важното е, че тази сутрин се обади Уайнънт.

– Пак ли с някое откачено писмо?

– Не, по телефона. Уговорих си среща с него за тази вечер – за нас двамата с теб. Казах му, че няма да си мръдна пръста за него, ако не се

срещне с теб, и той обеща да дойде довечера. Ще известя полицията, разбира се – не мога да оправдая с нищо по-нататъшното му прикриване. Ще се опитам да му издействувам оправдание поради невменяемост и да го приберем в някое здравно заведение. Това е единственото, което мога и съм готов да направя за него.

– Съобщил ли си вече на полицията?

– Не. Той се обади, след като те си отидоха. Пък и исках първо да се видя с теб. Държа да ти кажа, че не съм забравил какво си направил за мен и съм ти страшно...

– Хайде стига глупости.

– Не са глупости. – Той се обърна към Нора. – Предполагам, че не ви е разказвал как ми спаси веднъж живота в една яма от снаряд в...

– Не го слушай – прекъснах го аз. – Той стреля по един човек и не улучи, после аз го улучих и това беше всичко. – После пак се обърнах към него: – Защо не изчакаш малко, преди да предупредиш полицията? Какво ще кажеш, ако ние двамата се явим на срещата и чуем какво има да ни съобщи. Ако се убедим, че той е убиецът, ще можем да го задържим и да повикаме подкрепление.

Маколи се усмихна уморено.

– Виждам, че още храниш съмнения. Щом така искаш, да бъде по твоemu, макар че, ако питаш мен... Впрочем може би ще промениш становището си, след като ти предам телефонния ни разговор.

В стаята влезе, като се прозяваше, Доръти, облечена в нощница и един пенъор на Нора, който ѝ беше много дълъг.

– О! – възкликна тя, като видя Маколи. А като го позна, веднага го поздрави: – Здравейте, мистър Маколи. Не знаех, че сте тук. Имате ли новини от татко.

Той ме погледна. Аз поклатих глава.

– Още не – отвърна той, – но все някой ден ще се обади.

– А Доръти има новини от него, макар и косвено. Кажи на Маколи за Гилбърт.

– Не, моля те, в никой случай.

Лицето ѝ пламна и тя ме изгледа с укор. После заговори забързано на Маколи:

– Гил се е видял вчера с баща ми и той му е казал кой е убил Джулия Улф.

– Какво!

Тя кимна няколко пъти с глава. Маколи ме изгледа с изумени очи.

– Не е задължително да е вярно – предупредих го аз. – Това са думи

на Гилбърт.

– Аха. Значи мислиш, че...

– Ти не си разговарял много с това семейство, откак се завърза тази история, нали? – попитах аз.

– Не.

– Трябва да ти кажа, че изживяването е страхотно. Според мен са сексуални маниици и това дава отражението си в начина им на мислене. Започват с...

– Ти си гаден! – възмути се Доръти. – Аз направих каквото можех да...

– Какво толкова си се завъзмущавала? – прекъснах я аз. – Този път за разнообразие ще повярвам, че Гилбърт наистина ти е казал това. Но не очаквай от мен да бъда прекалено доверчив.

– И кой я е убил? – попита Маколи.

– Не знам. Гил не ми каза.

– Често ли се среща с него брат ти?

– Не знам колко често, но каза, че се виждали ох време на време.

– И казал ли е нещо... въ... за този Нънхайм?

– Не. Ник вече ме пита. Той всъщност нищо не ми каза.

Хванах погледа на Нора и й смигнах. Тя стана веднага.

– Хайде да отидем в другата стая, Доръти, и да оставим момчетата да се наприказват.

Доръти я последва неохотно, но все пак я последва.

– Станала е голяма красавица – рече Маколи и се изкашля. – Надявам се, че жена ти няма да...

– Изобщо не мисли за това. Нора е много сваятно момиче. Беше започнал да ми разказваш за разговора си с Уайнънт.

– Обади се веднага след като изпратих полицаите, и ми каза, че видял съобщението в „Таймс“ и иска да разбере за какво го търся. Казах му, че не изгаряш от желание да се забъркаш в кашите му и че си казал, че докато не си поговориш с него, няма да предприемеш нито една крачка, след което си назначихме среща за вечерта. Попита ме дали съм се срещал с Мими и аз му казах, че откак се е върнала от Европа, съм я виждал само един-два пъти и че съм виждал дъщеря му. След което ми каза следното: „Ако жена ми ти поиска пари, дай й в границите на разумното.“

– Вид ти! Маколи кимна.

– И аз това си рекох. Попитах го защо и той каза, че след като прочел сутрешните вестници, се убедил, че тя е била измамена от

Роузуютьър, а не е била негова съучастничка, и имал основания да предполага, че била „благосклонно настроена“ към него, Уайнънт. Тогава взех да проумявам и му казах, че тя вече е предала ножа и верижката на полицията. А сега познай какво ми рече той!

– Предавам се.

– Похъмка и помъмка – малко обаче, – след което заяви, без дори да заекне: „Имаш предвид сигурно верижката и ножа, които оставих на Джулия да ги занесе на поправка?“

Аз се засмях.

– А ти какво му каза?

– Аз се гръмнах. Преди да се сетя какво да му отговоря, той продължи: „Впрочем, ще обсъдим всичко това по-подробно, като се видим довечера.“ Попитах го къде и кога и той каза, че ще ми се обади допълнително, защото не знаел къде ще бъде. Разбрахме се да ми се обади вкъщи в десет часа. Изведнъж се разбърза, макар че преди това за никъде не бързаше, и се оказа, че нямал време да отговори на въпросите, които исках да му задам, така че затвори и аз ти се обадох. Е, на какво мнение си сега за неговата невинност?

– По-лошо отпреди – бавно отговорих аз. Сигурен ли си, че ще се обади довечера в десет?

Маколи сви рамене.

– Колкото ти си сигурен, толкова и аз.

– Тогава на твое място не бих безпокоил полицията, докато не пипнем със сигурност нашия дивак и не им го предадем. Като им разкажеш историята си, не очаквай да те прегърнат и разцелуват, но дори и да не те хвърлят веднага в пандиза, ще ти отровят живота, ако Уайнънт и тази вечер се измъкне.

– Знам, но много ми се иска да сваля от плещите си този товар.

– Няколко часа повече или по-малко нямат никакво значение. Стана ли дума по време на разговора защо не е дошъл на срещата в „Плаза“?

– Не, той не ми даде възможност да отворя уста да го попитам. Е, добре, щом казваш да почакам, ще почакам.

– Да изчакаме поне да ти се обади – ако се обади, – а след това ще умуваме и ще решим дали да вземем и полицията със себе си.

– Значи не мислиш, че ще се обади?

– Не съм убеден. На последната си среща с теб не се яви и е взел доста да се разсейва, щом си му казал, че Мими е предала в полицията ножа и верижката. Затова не храня особен оптимизъм. Но ще видим.

Най-добре да дойда у вас към девет часа.

– Ела на вечеря.

– Не мога, но ще гледам да успея колкото се може по-рано, в случай че се обади преди уговорения час. Ще трябва да реагираме много бързо. Къде живееш?

Маколи ми каза адреса си в Скарсдейл и стана.

– Кажй „довиждане“ от мое име на жена си и й благодари... Ах, да – надявам се, че не си ме разбрал погрешно снощи по повод онова, което казах за Харисън Куин. Имах предвид само, че наистина не ми провървя на борсата, като следвах съветите му. Не съм намекувал, че има нещо... нали ме разбираш? Или че не е допринесъл за печалбата на други свои клиенти.

– Разбирам те напълно – рекох аз и повиках Нора. Дватама с Маколи си подадоха ръце, произнесоха учтиви думи на раздяла, той потупа Аста, каза ми да гледам да отида колкото се може по-рано и си тръгна.

– Свърши се с нашия хоккей – казах аз. – Освен ако не намериш някой друг да те заведе.

– Изпуснах ли нещо? – попита Нора.

– Не много. – Аз й предадох разговора си с Маколи. – И не ме питай какво е мнението ми за всичко това. Знаем, че Уайнънт е луд, но не се държи нито като откачен, нито като убиец. Поведението му е на човек, който играе някаква своя игра, но само господ знае каква е тя.

– Според мен прикрива някого.

– Защо мислиш, че не е той? Тя ме погледна изненадано.

– Защото ти така мислиш.

– Чудесна причина. А кой е този, когото прикрива?

– Още не знам. И моля те, не започвай да ме будалкаш – много съм мислила по този въпрос. Не може да е Маколи, защото го използва, за да прикрие онзи, другия, и...

– И не съм аз, защото иска и мен да използва – добавих аз.

– Точно така, а освен всичко ще се почувствуващ ужасен глупак, ако ми се подиграеш сега, а пък аз позная преди теб кой е убиецът. Не може да са нито Мими, нито Йоргенсен, защото се опита да хвърли върху тях сянката на подозрението. Няма да е и Нънхайм, защото той най-вероятно е бил убит от същия човек и – нещо повече – вече няма за какво да го прикрива. Не е Морели, защото Уайнънт е ревнувал Джулия от него и са имали скандал. – Тя свъси вежди. – Защо не научиш нещо повече за онзи дебелак Врабеца и за червенкосата?

– А къде оставяш Доръти и Гилбърт?

– Тъкмо се канех да те питам за тях. Смяташ ли, че бащинското му чувство е много силно развито?

– Не.

– Изглежда, просто се опитваш да ме обезсърчиш. Като ги познавам, трудно ми е да допусна, че някой от тях е виновен, но се опитах да не се ръководя от личните си чувства, а да се придържам към логиката. Снощи, преди да заспя, направих списък на всички...

– Най-доброто средство срещу безсъницата е логическата задача. Тя е като...

– Престани да се държиш с мен по този покровителствен начин! Детективската ти дейност до този момент трудно може да се нарече умопомрачителна...

– Не съм искал да те засегна – целунах я аз. – Това нова рокля ли е?

– Аха, сменяш темата! Страхливец!

XXVII

Рано следобед отидох при Гилд и пристъпих към въпроса веднага щом се ръкувахме.

– Не доведох адвокатата си, защото прецених, че е за предпочитане да се явя сам.

Той смръщи чело и поклати глава, сякаш ужасно съм го наранил.

– Съвсем не е такава работата – търпеливо изрече той.

– Да, но натам клони. Той въздъхна.

– Не допусках, че и вие като повечето хора ще направите същата грешка – да си помислите, че само защото... Много добре знаете, че сме длъжни да проучим въпроса откъм всичките му аспекти.

– Тази фраза ми звучи познато. Е, какво искате да ви кажа?

– Единственото, което ме интересува, е кой е убил нея... и него.

– Защо не попитате Гилбърт?

– Защо пък именно него? – сви устни Гилд.

– Казал е на сестра си, че знае кой е убиецът, в също така е казал, че го е научил от Уайнънт.

– Искате да кажете, че се е срещнал със стария?

– Тя твърди, че той така й казал. Не съм имал възможността да го разпитам.

Той присви съзливите си очи.

– Какво всъщност става там, мистър Чарлс?

– В семейство Йоргенсен ли? И вие знаете колкото мен по всяка вероятност.

– Не знам нищо и това е самата истина. Изобщо не мога да ги проумея що за хора са. Тази мисис Йоргенсен например каква е?

– Блондинка.

Той кимна мрачно.

– Именно. И аз толкоз знам. Но вие все пак ги познавате от много време и доколкото разбрах от нея, двамата сте...

– Не само с нея – и с дъщеря ѝ, и с Джулия Улф, и с мисис Астор, и с... Жените изобщо не могат да ми устоят.

Той вдигна ръце.

– Не твърдя, че вярвам на всяка нейна дума, и няма за какво да се засягате. Заемате погрешна позиция, ако ми позволите да ви го кажа. Държете се, сякаш мислите, че се опитваме да ви го лепнем на вас, а

това не е вярно, абсолютно не е вярно.

– Възможно е, но не сте искрен с мен, откак... Той ме изгледа спокойно с бледите си очи и изрече, без да се нервира:

– Аз съм полицаи и трябва да си върша работата.

– Да, това е така. Казахте ми да намина днес. Какво искате от мен?

– Не ви казах да дойдете, а ви помолих.

– Добре. Какво искате?

– Не, не искам по този начин. Много ви моля. Досега сме разговаряли като мъже и искам да продължим така.

– Вие променихте нещата.

– Не съм на това мнение. Виджте, мистър Чарлс, бихте ли се заклели, или поне да ми дадете честната си дума, че сте били напълно откровен с нас?

Излишно беше да казвам „да“, защото, така или иначе, нямаше да ми повярва.

– Кажете-речи, да.

– Именно кажете-речи – изсумтя той. – Всички ми казват, кажете-речи, истината. На мен обаче ми трябва някой, който да не шикалкави, а да ми каже точно как стоят нещата.

Не можех да не му съчувствам: знаех какво значи да си в неговото положение.

– Може би никой от хората, с които сте разговаряли, не знае как точно стоят нещата.

Той направи кисела физиономия.

– Вярвате ли го? Виджте, мистър Чарлс, разговарял съм с всеки, когото можах да открия. Ако можете да ми намерите още някой, ще поговоря и с него. Мислите ли, че не сме задействували цялата полицейска машина на отдела – работим денонощно, за да го открием къде е.

– Опитайте чрез сина му – предложих аз.

– Сина му, да – съгласи се той. Повика Анди и един мургав кривокрак мъж на име Клайн. – Доведете ми сина на Уайнънт – онова, откаченото, – искам да поговоря с него. – Те излязоха. – Ето, виждате ли, готов съм да поговоря с всеки.

– Нервите ви са в доста плачевно състояние. Ще докарате ли Йоргенсен от Бостон?

Гилд сви рамене.

– Историята му е твърде правдоподобна. Просто не знам. Искате ли да ми кажете вашето мнение?

– Естествено.

– Днес следобед наистина съм доста изнервен – призна си той. – Снощи не съм мигнал дори. И това ако е живот... Не знам защо не се разкарам отгук. Ако си купиш парче земя, малко телена мрежа за ограда и две двойки сребърни лисици, можеш да... Но както и да е. Когато сте сплашили Йоргенсен тогава – още през 1925, – той изчезнал в Германия, като зарязал жена си на произвола на съдбата – макар че много не се разпростира по този въпрос, – и си сменил името, за да не можете да го откриете. По същите причини се боял да работи по специалността си – нарича себе си техник или нещо такова, – така че кесията му взела да отънява. Казва, че работел каквото му паднело, но доколкото разбрах, главно се е подвизавал като жиголо – знаете какво имам предвид, – без обаче да попада на жени паралии. Някъде през 1927–1928 бил в Милано – това е град в Италия, – когато прочел в парижкото издание на „Хералд“, че Мими, току-що разведена с Уайнънт, е пристигнала в Париж. Той нея познавал лично, тя също не го била виждала, но чувал, че била главозамайваща блондинка, която си пада по мъже и развлечения и няма много разум в главата. Направил си веднага сметката, че заедно с развода не може да не е докопала част от парите на Уайнънт, и както той виждал нещата, колкото и да измъкнел от нея, щяло да е по-малко, отколкото Уайнънт бил измъкнал от него, и щял само да си възвърне собствените пари. Така че намерил криво-ляво средства за един билет до Париж. Дотук как ви се струва?

– Дотук добре.

– И аз така мисля. В Париж не му било много трудно да се запознае с нея – или сам е отишъл при нея, или е намерил някой да го представи, или не знам какво друго, – но важното е, че оттам нататък било лесно. Тя веднага си паднала по него – изгубила и ума, и дума, както той твърди – и докато той се усети, вече го била изпреварила и искала да се жени за него. Той естествено не я разубедил. При развода била получила цяла сума пари – двеста хиляди долара, можете ли да си представите! – а не месечни алименти, така че при повторна женитба не губела парите и той се намерил внезапно наред чекмедже, тъпкано с мангизи. Той твърди, че женитбата не била законна, защото се венчали в някакви планини между Испания и Франция от испански свещеник на френска земя, но според мен просто се опитва да си отърве кожата от обвинение в дву-женство. Лично на мен ми е все тая. Важното в случая е, че докопал парите и бъркал в касата, докато ги свършил. През цялото това време – не забравяйте – тя не подозирала, че той не е Кристиан Йоргенсен, с когото се била запознала в Париж, и за пръв път научила истината, когато го

спипахме в Бостон. Това как ви звучи?

– Все още добре, като изключим, както казахте, женитбата, но за това може и да не лъже.

– Тъхъ, пък и какво значение може да има това? Та значи дошла зимата, пачката с пари отгъняла и тъкмо се готвел да й духне под опашката с последните останки от двестата хиляди, когато тя предложила да се върнат в Америка и да се опитат да издоят от Уайнънт още налични. Той решил, че това ще е напълно в реда на нещата, стига да успеят да го направят, тя твърдяла, че можели, така че се качили на парахода и...

– Тук разказът му започва да се пропуква – прекъснах го аз.

– Защо мислите така? Той е нямал намерение да се връща в Бостон, където го чака първата му жена, и мислел да се държи настрана от малкото хора, които го познавали, и най-вече от Уайнънт, а някой освен това му казал, че за присъдите имало давност от седем години, така че изобщо не се е подлагал на никакъв риск. Освен това не възнамерявал да останат тук за дълго.

– Въпреки това тази част от разказа му не ми харесва – настоях аз. – Но както и да е, продължавайте.

– Та значи още на втория ден в Америка, докато все още се опитват да открият къде е Уайнънт, не му провървява: случайно се сблъсква на улицата с една приятелка на първата си жена – въпросната Олга Фентън – и тя го познава. Опитва се да я убеди да не казва на жена му и наистина успява да отложи това с няколко дни, като й разправя някакви фантазмагории – ако знаете какво въображение има този човек! – но само за известно време. Тя отива при своя свещеник и му разказва всичко, пита как трябва да постъпи и той я съветва да каже на първата му жена, така че при следващата си среща с Йоргенсен тя му казва какво е направила, той изхвърчава веднага за Бостон, за да не би жена му да вдигне голям скандал, и ние там го спипваме.

– А посещениято му в заложната къща?

– И за това си има обяснение. Нямал пари в себе си, влакът за Бостон тръгнал след броени минути, така че нямал време да се прибере вкъщи да вземе пари за билет, а и не изгарял от желание да се сблъска с Мими, преди да е успокоил първата си жена, банките били затворени, така че си заложил часовника. Всичко това се връзва.

– А видяхте ли часовника?

– Не, но мога да проверя. Защо?

– Ами питах се... Как мислите, дали не е бил прикрепен за другия край на верижката, която ви предаде Мими?

Той се изправи в стола си.

– Боже мой! – После присви очи и ме изгледа с подозрение. – Знаете ли нещо по въпроса, или просто...

– Нищо не знам. Само се питам. А за убийствата какво каза? Кой ги е извършил според него?

– Уайнънт. Призна, че по едно време подозирал Мими, но тя го убедила, че е невинна. Твърди, че не знаел с какво тя държи Уайнънт в ръцете си. Но може да се опитва да спаси собствената си кожа. Не храня никакви съмнения, че са имали намерение да използват това, с което го държат, за да го издрусат за някоя по-кръгла сумичка.

– В такъв случай не допускате, че е подхвърлила верижката и ножа?

Ъглите на устата му увиснаха.

– Би могла да ги подхвърли, за да го изнудва после. Какво толкова?

– Всичко това звучи ужасно сложно за прост човек като мен. Разбрахте ли дали Фейс Пеплър е все още в затвора в Охайо?

– Да. Другата седмица го пускат. С това се обяснява диамантеният пръстен. Един негов приятел, който бил на свобода, ѝ го изпратил от негово име. Имали намерение да се оженят и да заживеят честно след неговото излизане или нещо такова. Във всеки случай пазачът е чел техни писма, в които така пишело. Пеплър отказва да каже на пазача нещо, с което да ни помогне, а самият пазач пък не се сеща какво точно е пишело в писмата. Но и това обяснява донякъде мотива за убийството. Да допуснем, че Уайнънт е ревнувал, че тя носи пръстена на другия и възнамерява да го зареже. Това би... – Той млъкна на средата на изречението, за да отговори на телефона: – Да? Да... Какво?... Ами разбира се! Да, разбира се, само че остави там някой... Добре. – Бутна телефона встрани. – Още нещо във връзка с онова убийство на Западна двайсет и девета улица вчера...

– Стори ми се, че чух името на Уайнънт. Нали знаете как се чува по телефоните...

Той се изчерви и се изкашля.

– Така ви се е чуло. Да, щях да забраня – проверихме заради вас онзи Врабец.

– И какво разбрахте?

– Май не ни влиза в работа. Името му е Джим Брофи. Увъртал се около онази – на Нънхайм – и ви се ядосал, а понеже бил пиян, решил да ѝ се подмаже, като ви напердаши.

– Прекрасна идея. Надявам се, че не сте причинили никакви

неприятности на Стъдси.

– Приятел ли ви е? Той е бивш затворник, ако вие известно, и списъкът на присъдите му няма да се помести на един лист.

– Знам. Аз самият го изпратих веднъж в пандиза. – Посегнах да си взема шапката и палтото. – Виждам, че сте зает. Ще си вървя да...

– Не, не! Оставете още, ако имате време. Очаквам едно-две неща, които може да ви се сторят интересни, пък може и да ми помогнете с малкия Уайнънт.

Аз пак седнах.

– Може би ще пийнете? – предложи той, като отваряше едно отделение в бюрото си, но тъй като никога не ми е вървяло с качеството на полицейския алкохол, побързах да откажа.

Телефонът пак иззвъня и той го вдигна.

– Да? Да... Добре. Ела при мен.

Този път нищо не можах да чуя. Той се облегна назад в стола и качи краката си на бюрото.

– Вижте, аз говоря съвсем сериозно за отглеждането на сребърни лисици и искам да ви попитам: какво ви е мнението за Калифорния като място за такава ферма?

Тъкмо се питах дали да му разкажа за фермата за отглеждане на лъвове и щрауси в долния край на щата, когато вратата се отвори и един дебел риж полицай вкара в стаята Гилбърт Уайнънт. Едното му око беше напълно затворено от подпухналата плът около него, а лявото му коляно се виждаше през скъсания крачол на панталоните.

XXVIII

– Както виждам, като им наредите да доведат някого, хората ви не си пестят силите – рекох аз.

– Почакайте. Работата не е, както вие си мислите. – Той се обърна към рижия дебелак; – Хайде, Флинт, разкажи как стана това.

Флинт си избърса устата с опакото на ръката.

– Бива си го, шефе, направо е като дива котка. Няма вид на такъв, ама ти казвам – хич не щеше да дойде с нас. А как тича!

– Че си герой, в това не се съмнявам и веднага ще докладвам на шефа да те удостои с медал, но сега не ми ги разправяй тези. Пристъпи направо към същността! – изръмжа Гилд.

– Не съм се изкарвал герой – взе да протестира Флинт. – Само ви рекох...

– Не ме интересува какво си правил – прекъсна го Гилд. – Интересува ме той какво е правил.

– Да, сър, тъкмо щях да ви разкажа. В осем часа сутринта смених Морган и всичко си беше по мед и масло както винаги, жива душа нямаше, дето има един израз, когато някъде към два и десет чувам, че някой пъха ключ в ключалката. – Той всмука навътре устни, за да ни даде възможност да си изясним колко е бил изумен.

– Става дума за апартамента на Джулия Улф – поясни Гилд. – Имах някакво предчувствие.

– И то какво предчувствие! – възкликна Флинт, натежал от възхищение. – Боже мой, какво предчувствие! – Гилд го изгледа зверски и той побърза да продължи: – Да, сър, чух ключа, после вратата се отвори и този тук влезе. – Той се усмихна гордо и обичливо на Гилбърт. – Видя ми се напласен до смърт, но като се хвърлих отгоре му, изчезна като стрела и го настигнах чак на първия етаж, а там – боже мой! – като взе да ми се съпротивлява... трябваше да го фрасна по окото, за да го поута-ложа. Няма вид на яко момче, ама ако знаете...

– Какво прави в апартамента? – прекъсна го Гилд.

– Нищо не можа да направи! – гордо заяви Флинт. – Аз...

– Искаш да кажеш, че си се нахвърлил отгоре му, без да изчакаш да видиш какво е намислил? – Вратът на Гилд се наля с кръв, а лицето му пламна като косата на Флинт.

– Реших, че най-добре ще е да не рискувам.

Гилд впери в мен побеснял, невярващ поглед. Постарах се да запазя лицето си безизразно. Той рече сподавено:

– Достатъчно, Флинт. Чакай ме отвън.

Рижият беше озадачен.

– Да, сър – бавно произнесе той. – Ето ключа. – Той постави някакъв ключ на бюрото на Гилд и тръгна към вратата. Там обърна глава към нас: – Претендира да е син на Клайд Уайнънт. – И се изсмия весело.

– Така ли? – попита Гилд, който още не бе овладял напълно гласа си.

– Ъхъ. Ама съм го виждал някъде преди. Ако питате мен, той е от бандата на Големия Малък Доулан. Мисля, че се навърташе около...

– Вън! – изръмжа Гилд и Флинт изчезна. Гилд застана: – Не, този кретен ще ме свърши! Бандата на Големия Малък Доулан! – Той поклати обезнадеждено глава и се обърна към Гилбърт: – Е, синко?

– Знам, че не биваше – рече Гилбърт.

– Добре започваш – любезно го похвали Гилд. Лицето му беше започнало да възвръща нормалния си цвят. – Всички грешим. Хайде сега, седни и да видим как ще те измъкнем от тази каша. Искаш ли да ти сложим нещо на окото?

– Не, благодаря, нищо ми няма. – Гилбърт дръпна един стол малко по-близо до Гилд и седна.

– Онзи дръвник да не те е ударил колкото да се намира на работа?

– Не, не. Грешката си беше изцяло моя. Аз... наистина се съпротивлявах.

– Е, какво да се прави – рече Гилд. – Никой не обича да го арестуват. Кажи сега каква е работата.

Гилбърт ме погледна с единственото си здраво око.

– Лейтенант Гилд изцяло те държи в ръцете си и може да направи живота ти ад – уверих го аз. – Ще си облекчиш съдбата, ако му облекчиш работата.

Гилд кимна тържествено.

– Така си е. – Той се настани удобно в стола си и попита с дружески тон: – Откъде взе ключа?

– Баща ми ми го изпрати в писмо – извади той бял плик от джоба си и го подаде на Гилд. Аз минах зад гърба на полицаия и погледнах през рамото му плика. Адресът беше написан на машина: „За мистър Гилбърт Уайнънт, Кортландските апартаменти“. Нямахме марка.

– Кога го получи? – попитах аз.

– Намерих го снощи на рецепцията, като се прибрах към десет часа.

Не попитах портиера кога се е получило, но предполагам, че като излязохме заедно с вас, не е било там – иначе щяха да ми го дадат.

Вътре в плика имаше два листа, изписани на машина по познатия ми вече несръчен начин. Двамата о Гилд зачетохме:

„Скъпи Гилбърт.

Не съм ти се обаждал през всичките тези години само понеже майка ти настояваше за това, и ако сега нарушавам мълчанието си с молба да ми помогнеш, правя го само защото голямата нужда ме кара да наруша желанието на майка ти. Освен това ти си вече мъж и можеш сам да решиш дали ще продължим да се държим като непознати, или ще действваме според кръвната си връзка. Мисля, вече ти е известно, че съм попаднал в неприятна ситуация във връзка с така нареченото: убийство на Джулия Улф, и вярвам, че си запазил към мен достатъчно добри чувства поне да се надяваш на моята непричастност в тази работа, какъвто е впрочем случаят. Обръщам се сега към теб за помощ – да докажем моята невинност веднъж и завинаги както на полицията, така и на света – и съм уверен, че ако не мога да разчитам на твоята обич към мен, бих могъл все пак да се осланям на естественото ти желание да направиш всичко в рамките на възможностите си да опазиш от позор името, което е не само на твоя баща, но и твое и на сестра ти. Обръщам се към теб също така, защото, макар да имам адвокат, който е способен, вярва в моята невинност и прави всичко възможно да я докаже, макар да се надявам да ангажирам и помощта на мистър Ник Чарлс, не бих могъл да помоля никой от тях двамата да се нагърби с едно практически незаконно действие, а и не познавам друг освен теб, на когото да смея да се доверя. Искам от теб следното: да отидеш утре в апартамента на Джулия Улф, на Източна петдесет и четвърта улица номер 411, ключа за който прилагам към това писмо, и да намериш между страниците на една книга, озаглавена «Надутост», едно изявление или документ, което трябва да прочетеш и незабавно да унищожис. Трябва обезателно да го унищожис така, че от него да не остане и следа, а като го прочетеш, ще разбереш защо настоявам за това и защо възлагам тази задача именно на теб. Ако нещо се случи и ни принуди да променим нашия план, ще ти се обадя по телефона късно тази вечер. Ако нещо ми попречи, ще ти позвъня

утре вечер Да ми кажеш дали си изпълнил указанията ми и да си уговорим среща. Напълно съм уверен, че ще си дадеш сметка за огромната отговорност на задачата, с която те наговарвам, и се надявам тази моя увереност да бъде оправдана.

Твой любещ баща“

Под „Твой любещ баща“ бе изписан с мастило разлатият подпис на Уайнънт.

Гилд изчакаше да чуе мнението ми. Аз чаках да чуя неговото. След малко той попита Гилбърт:

– А обади ли се?

– Не, сър.

– Откъде знаеш? – намесих се аз. – Нали си казал на телефонистката да не ви свързва с никого?

– Аз... да, казах й. Страхувах се, че ще разберете кой се обажда, но ако беше позвънил, щеше да каже на телефонистката какво да ми предаде, а той не го е сторил.

– Значи не си се срещал с него?

– Не.

– И не ти е казал кой е убил Джулия Улф?

– Не.

– Лъгал ли си Доръти? Той наведе глава и кимна.

– Аз... такава... струва ми се, че всъщност ревнувах. – Той вдигна очи към мен – лицето му беше зачервено. – Виждате ли, Доръти винаги ме имаше за нещо като герой и се допитваше до мен за всичко и... нали разбирате... идваше при мен, ако нещо й трябваше, и винаги правеше каквото й кажех, а като започна да се среща с вас, много се промени. Взе да гледа на вас по този начин и да ви уважава повече... това е напълно естествено, аз нищо не казвам... искам да кажа, че би била глупава, ако не ви уважава повече, но аз... изглежда, съм ревнувал и ми е станало неприятно... не че ми е станало неприятно, защото и аз много ви уважавам, а и дума не може да става за сравнение... но ми се прииска пак да й направя впечатление с нещо... да се изфукам – сигурно така бихте казали... и като получих писмото, се направих, че съм се срещал с татко и че ми е казал кой е убиецът, за да си помисли, че знам някои неща, които дори вие не знаете.

Той млъкна задъхан и си избърса лицето с носната кърпа. Пак изчака Гилд да започне пръв и след малко той рече:

– Е, ако питаш мен, кой знае какво зло не си сторил, синко, освен ако не криеш от нас нещо друго, което би трябвало да знаем.

Момчето поклати глава.

– Не, сър, нищо не крия от вас.

– Знаеш ли нещо за верижката и ножа, които майка ти ни предаде?

– Не, за пръв път научих за тях, след като ви ги даде.

– Как е тя? – попитах аз.

– А, нищо й няма, макар да каза, че днес ще си остане на легло.

– Какво й има? – присви Гилд очи.

– Истерия – обясних аз. – Скараха се снощи с дъщерята и бушоните й не издържаха.

– За какво се скараха?

– Един господ знае – женски разправи.

– Хъм – рече Гилд и се почеса по брадичката.

– Беше ли прав Флинт, като каза, че не си имал възможност да потърсиш документа, за който пише баща ти? – попитах аз.

– Да. Нямах време дори да затворя вратата – той веднага се нахвърли отгоре ми.

– Страхотни детективи работят за мен – изръмжа Гилд. – А не ти ли извика „Бау!“ като се нахвърли отгоре ти? Нищо, аз просто така... Е, синко, мога да направя две неща, а кое – зависи само от теб самия. Мога или да те задържа, или да те пусна, ако ми обещаеш, че ще ме известиш веднага щом баща ти ти се обади и ще ми предадеш какво е казал и къде иска да се срещнете.

Заговорих, преди Гилбърт да има време да се обади:

– Не можете да искате от него такова нещо, Гилд. Баща му е в края на краищата.

– Не мога, казвате? – изръмжа полицаят и ме изгледа ядно. – А това не е ли за доброто на баща му, ако е невинен?

Аз нищо не казах. Лицето на Гилд бавно се проясни.

– Добре тогава, синко, ще те пусна, така да се каже, условно. Ако баща ти или някой друг те помоли да направиш нещо, обещавах ли да кажеш, че не можеш, защото си ми дал честната си дума, че няма да правиш нищо?

– Това ми звучи приемливо – обадох се аз.

– Да, сър, давам ви честната си дума – каза Гилбърт.

– О'кей тогава. Бягай – махна Гилд широко с ръка.

– Много ви благодаря, сър – стана момчето. После се обърна към мен. – Ще се...

– Чакай ме отвън, ако не бързаш.

– Ще ви чакам. Довиждане, лейтенант Гилд, и много ви благодаря.

И той излезе. Гилд грабна слушалката и нареди веднага да намерят книгата „Надутост“ и онова, което е в нея, и да му ги донесат. След като свърши тази работа, склочи ръце зад главата си и се залюля назад в стола си.

– Е?

– Вече не знам какво да мисля – отвърнах аз.

– Слушайте, нали не допускате вече, че Уайнънт а невинен?

– Какво значение има моето мнение? И без това разполагате е достатъчно улики – стига само онова, което Мими ви е предала.

– Има голямо значение – увери ме той. – Какво ли не бих дал да чуя какво мислите и защо.

– Жена ми е на мнение, че той се опитва да прикрие някого.

– Така ли. Хм. Никога не съм подценявал женската интуиция и ако ми позволите да кажа, мисис Чарлс е изключително интелигентна жена. И кого прикрива според нея?

– Последния път, като я видях, още не беше решила, Той въздъхна.

– Е, може би ще научим нещо от документа, за който е изпратил момчето.

Ала документът на нищо не ни научи: хората на Гилд не го откриха, не откриха също така и никаква „Надутост“ в стаята на убитата.

XXIX

Гилд пак вкара рижия Флинт в кабинета си и го подложи на обстойна обработка. Рижият се поти, но продължи да твърди, че Гилбърт не е имал възможност да пипне нищо от апартамента и изобщо, докато Флинт бил на пост, нищо не било пипнато там. Не си спомни да е виждал книга, озаглавена „Надутост“ но той и не беше човек, който би запомнил заглавие на книга. Опита се да ни бъде полезен и направи куп идиотски предложения, докато накрая Гилд не издържа и го изхвърли.

– Малкият сигурно ме чака отвън – рекох аз – и ако мислите, че още един разговор с него ще допринесе нещо...

– А вие мислите ли?

– Не.

– Тогава какво? Само че, дявол да го вземе, някой е задигнал книгата и аз ще му...

– Защо? – попитах аз.

– Какво защо?

– Защо мислите, че изобщо е била в апартамента? Гилд се почеса по брадичката.

– Какво искате да кажете?

– Той не се срещна с Маколи в „Плаза“ в деня на убийството, не се беше самоубил в Алънтаун, твърди, че е получил хиляда долара от Джулия Улф, когато ние мислехме, че е получил пет хиляди, настоява, че били само приятели, когато ние мислим, че са били любовници, и изобщо прекалено много ни разочарова, за да му имам някакво доверие.

– Така си е – съгласи се Гилд. – Бих го разбрал, ако се появише или избягаше някъде. Но не мога да проумея защо се навърта наоколо и като че преценява нещата.

– Държите ли лабораторията му под наблюдение?

– Държим я под око. Защо?

– Не знам – признах си аз. – Само че той досега ни подхвърли доста неща, които не дадоха никакъв резултат, та си рекох дали да не насочим вниманието си там, накъдето не ни е насочвал. Лабораторията е място, към което не ни е насочвал.

– Хъм! – рече Гилд.

– Оставям ви с тази интелигентна мисъл – взех да си слагам аз шапката и палтото. – Ако ми потрябвате късно през нощта, къде да ви

намеря?

Той ми даде телефонния си номер, ние се ръкувахме и аз излязох. Гилбърт Уайнънт ме чакаше в коридора И двамата не обелихме нито дума, докато не се качихме в таксито. Тогава той рече:

– Лейтенантът нали мисли, че говоря истината?

– Разбира се. Защо, не е ли така?

– Така е, разбира се, но хората не винаги вярват. Нали няма да кажете на мама нищо за тази история?

– Не. Освен ако ти не поискаш.

– Благодаря ви. Как мислите – дали в Западните щати няма по-добри възможности за един млад човек?

Представих си го на работа във фермата на Гилд за отглеждане на лисици, докато отговарях:

– В момента не. Мислиш да се запътиш на запад ли?

– Не знам. Искам да направя нещо. – И той взе да играе нервно с връзката си. След тези думи не си проговорихме известно време. После той пак наруши мълчанието. – Искам да ви задам още един необикновен въпрос: какво ви е мнението за мен? – Държеше на отговора повече от Алис Куин.

– Нищо ти няма – отвърнах аз – и всичко ти има. Той се извърна и се загледа през прозореца.

– Толкова съм отвратително млад.

Пак помълчахме. Той се закашля и от ъгълчето на устата му потече тънка струйка кръв.

– Онзи тип май те е повредил нещо – обадох се аз. Той кимна засрамено с глава и допря кърпичката до устата си.

– Не съм много силен.

Като спряхме пред „Кортланд“, не ми позволи да му помогна да слезе от таксито, настоя, че сам можел да се оправи, но аз все пак се качих с него до горе, защото се страхувах да не би да не спомене нищо за състоянието си. Позвъних на вратата, преди той да успее да извади ключа си, Мими ни отвори и се облещи, като видя насиненото му око.

– Пострадал е – обясних аз. – Сложи го да си легне и повикай лекар.

– Какво се е случило?

– Уайнънт го изпратил да се забърка в една история.

– Каква история?

– Остави това сега. Дай да го оправим.

– Но Клайд беше тук – рече тя. – Затова ти се обадох.

– Какво!

– Ами да, беше – закима тя енергично с глава. – И ме попита за Гил. Преди час и нещо. Тръгна си най-много преди десет минути.

– Добре, дай да го сложим да си легне. Гилбърт взе да твърди упорито, че нямал нужда от помощ, затова го оставих в спалнята му с Мими и отидох да се обадя.

– Някой звъня ли? – попитах аз, щом Нора се обади.

– Да, сър. Господата Маколи и Гилд заръчаха да им позвъните, както и госпожите Йоргенсен и Куин. Само деца не са се обаждали.

– Кога се обади Гилд?

– Преди пет минути. Ще имаш ли нещо против да вечеряш сам? Лари ме покани да отида с него на новото шоу на Осгуд Пъркинс.

– Върви. Ще се видим след това. Обадох се на Хърбърт Маколи.

– Срещата се отлага – осведоми ме той. – Нашият приятел се обади и е замислил нещо, дявол знае какво. Слушай, Чарлс, отивам в полицията. Повече не мога.

– Изглежда, че наистина няма какво друго да се направи. Аз самият тъкмо мислех да се обадя на един полицай. Намирам се у Мими. Бил е тук преди няколко минути. Изпуснал съм го за една бройка.

– Какво е правил там?

– Ще се опитам да науча.

– Сериозно ли каза, че ще се обадиш в полицията?

– Разбира се.

– Тогавя обади се, а аз ще дойда при теб.

– Добре. Ще се видим значи. Обадох се и на Гилд.

– Една малка новиничка постъпи при нас, след като си тръгнахте. На сигурно място ли сте? Мога ли да ви я съобщя по телефона?

– Намирам се у мисис Йоргенсен. Трябваше да докарам малкия. Онзи ваш риж дявол го е наранил някъде вътрешно и сега кърви.

– Ще го убия това говедо! – изръмжа Гилд. – Значи по-добре да не казвам нищо по телефона.

– И аз имам една новина. Уайнънт е бил тук за около час днес следобед според думите на мисис Йоргенсен и си е тръгнал само десетина минути преди моето идване.

Минутка мълчание, след което той изрече:

– Задръжете всичко така. Пристигам веднага. Докато търсех телефона на Куин в указателя, в хола влезе Мими.

– Смяташ ли, че е пострадал сериозно? – попита тя.

– Не знам, но трябва веднага да извикаш лекар. – И аз побутнах

телефона към нея. Щом свърши с него, казах: – Съобщих в полицията, че Уайнънт е бил тук.

Тя кимна.

– И аз за това ти се обадох – да те питам дали да им съобщя.

– Обадох се и на Маколи. И той идва тук.

– Той нищо не може да направи! – възмутено започна тя. – Клайд ми ги даде по своя собствена воля и те са си мои!

– Кое си е твое?

– Ценните книжа и парите.

– Какви книжа? Какви пари?

Тя се приближи до масата и издърпа чекмеджето.

– Ето, виж.

Вътре имаше три пакета с акции, завързани с дебели ластиси. А напреки им лежеше розов чек, който да бъде изплатен от „Парк Авеню Тръст Къмпани“ на Мими Йоргенсен – на сума десет хиляди долара. Подписът беше на Клайд Уайнънт, датата – трети януари 1933 г.

– Издаден е за след пет дни – рекох аз. – Що за глупости са това?

– Каза, че нямал толкова пари в сметката си и може би не ще е в състояние да внесе през следващите ден-два.

– Да знаеш, че голям шум ще се вдигне за това – предупредих я аз.

– Надявам се, че си се подготвила за неприятностите.

– Не виждам защо – запротестира Мими, – Не виждам защо мъжът ми – бившият ми мъж – да не може да осигури мен и децата си, ако пожелае.

– Не на мен тия номера. Какво си му продала?

– Да съм му продала?

– Какво си обещала да направиш през следващите няколко дни – в противен случай той ще се погрижи чекът да не е валиден.

Тя направи нетърпелива гримаса.

– Наистина, Ник, понякога си мисля, че не си нормален с твоите вечни глупави подозрения.

– Уча се за ненормален. Още най-много три урока, и ще се дипломирам. Спомни си обаче какво те предупредих вчера – че по всяка вероятност ще свършиш в...

– Престани! – изкрещя тя и ми запуши с ръка устата. – Какво си повторял едно и също? Знаеш, че изпитвам ужас от това и... – Гласът ѝ стана мек и уж гальовен. – Знаеш какво изтърпах през последните дни, Ник. Не можеш ли да проявиш малко доброта?

– Ти от мен не се бой, а от полицията. – Отидох до телефона и се

обадих на Алис Куин. – Тук е Ник. Нора ми каза, че си...

– Да. Да си виждал Харисън?

– Откак го оставих при теб, повече не съм го виждал.

Тогава, ако го срещнеш, не му споменавай нищо за това, което ти наговорих снощи, много те моля. Аз всъщност не го мисля, честна дума!

– Аз не съм си и помислил обратното – уверих л аз. – Но и без това не бих му казал нищо. Как е той днес?

– Отиде си.

– Какво?

– Отиде си. Напусна ме.

– И друг път го е правил. Ще се върне.

– Знам, но този път ме е страх. Не е отишъл в кантората си. Надявам се просто да се е запил някъде и... този път ме е страх. Ник, смяташ ли, че той наистина е влюбен в онова момиче?

– Изглежда, той така мисли.

– Казвал ли ти е, че е влюбен в нея?

– И да ми е казал, това нищо не значи.

– Мислиш ли, че има някакъв смисъл да поговоря с нея?

– Не.

– Защо? Според теб тя влюбена ли е в него?

– Не.

– Ама какво ти е? – раздразни се Алис.

– Нищо. Не се обаждам от нас.

– Какво? А, искаш да кажеш, че си някъде, откъдето не можеш да говориш?

– Точно така.

– Да не си... да не си в нейната къща?

– Да.

– А тя там ли е?

– Не.

– Да не е с него?

– Не знам. Не мисля.

– Би ли ми се обадил, когато вече ще можеш да говориш? Или по-добре ела направо у нас.

– Дадено – обещах аз и затворих.

Мими ме гледаше с весела искрица в погледа.

– Да не би някой да взема на сериозно любовната история на оная хлапачка? – Като не отговорих, тя се засмя и попита: – Дори все така ли е изпаднала в беда благородна девица?

– Предполагам.

– И ще продължи така, докато има кой да ѝ вярва. И не друг, а ти да се хванеш на номерата ѝ – ти, който не искаш да повярваш, че... например, че аз казвам истината.

– Виж, това е оригинална мисъл – започнах аз, но преди да успее да продължи, на вратата се позвъни.

Мими отвори на лекаря – възрастен попрегърбен шишко, който се клатеше като патка – и го заведе в стаята на Гилбърт. Аз отворих пак чекмеджето на масата и разгледах акциите – всичките бяха от солидни компании, на номинална стойност за около шейсет хиляди долара, както прецених, и е около една четвърт или една трета повече, ако се продадяха. Звънна се, аз затворих чекмеджето и отидох да отворя на Маколи. Изглеждаше уморен. Седна, без да си свали палтото, и веднага заговори:

– Чакам да чуя най-страшното. Какво е намислил сега?

– Знам само, че е дал на Мими цял куп акции и един чек.

– Знам – отвърна той, бръкна в джоба си и ми подаде едно писмо.

„Скъпи Хърбърт.

Днес предавам на Мими Йоргенсен изброените по-долу ценни книжа и чек за десет хиляди долара с дата трети януари. Моля те да се погрижиш на тази дата сметката ми там да е достатъчно голяма, за да покрие чека. Бих ти препоръчал да продадеш още една част от акциите ми, но ти сам прецени. Оказа се, че не мога да прекарам повече време в Ню Йорк, и вероятно няма да съм в състояние да дойда пак през следващите няколко месеца, но от време на време ще ти: се обаждам с писма. Съжалявам, че няма да мога да остана, за да се видя довечера с теб и с Чарлс.

Твой

Клайд Милър Уайнънт“

Под разлатия му подпис следваше списък на акциите.

– По какъв начин го получи? – попитах аз.

– По куриер. Как смяташ, за какво ѝ плаща?

– Опитах се да разбера – поклатих аз глава. – Тя твърди, че осигурявал нея и децата.

– Много е вероятно – също колкото е вероятно да говори истината.

– Исках да те попитам за тези акции – мислех, че всичките му

ценни книжа са у теб.

– И аз така мислех, но тези не съм ги виждал и не знаех, че ги има.
– Той опря лакти на коленете си и захлупи лице в шепи. – Ако наредим едно до Друго всички неща, които не са ми известни, ще стигнем до...

XXX

Влезе Мими, придружена от лекаря.

– О, здравейте – обърна се тя малко сковано към Маколи и се ръкува с него. – Това е доктор Грант, мистър Маколи, мистър Чарлс.

– Как е болният? – попитах аз.

Доктор Грант се изкашля и рече, че според него на Гилбърт му ня-мало нищо сериозно, всичко било от последствията от нанесения побой, лек кръвоизлив, разбира се, трябвало да си почива. Изкашля се отново, каза, че му било много приятно да се запознае с нас, и Мими го изпрати до вратата.

– Какво е станало с момчето? – попита Маколи.

– Уайнънт го изпратил за зелен хайвер в апартамента на Джулия и там се натъкнал на по-суров полицаи.

Мими се върна от антрето.

– Каза ли ви мистър Чарлс за ценните книжа и чека?

– Имам писмо от мистър Уайнънт, в което ме уведомява за това.

– Тогава няма да имам никакви...

– Проблеми? Поне аз не виждам защо. Тя се поотпусна и погледът ѝ се смекчи.

– И аз не виждам защо, но той – посочи ме тя с пръст – обича да ме плаши.

Маколи се усмихна вежливо.

– Мога ли да ви попитам дали мистър Уайнънт е споменал нещо за намеренията си?

– Спомена, че щял да напусне града, но аз не го слушах много внимателно. Не си спомням да ми е казал кога си тръгва или къде заминава.

Аз изгрухтях, за да демонстрирам скептицизма си. Маколи се прес-тори, че ѝ вярва.

– А каза ли нещо за Джулия Улф, което да можете дл повторите пред мен, или за затрудненията си, или какво да е във връзка с убийст-вата? – продължи да пита той.

Тя настойчиво заклати глава.

– Нито дума, която да мога да повтора или да на повтора – просто не каза нищо. Попитах го, но нали знаете колко е трудно да изкопчи чо-век нещо от него, когато не желае сам да говори. Само изръмжа, и толкоз.

Аз зададох въпроса, който Маколи от учтивост се въздържа да й зададе:

– Тогава за какво говорихте?

– За нищо особено – за нас самите, за децата и най-вече за Гил. Много искаше да се срещне с него и го чака близо час да се върне. Пита и за Дори, но явно не се интересуваше много от нея.

– А спомена ли, че е писал на Гилбърт?

– Нито дума. Ако искате, мога да повтора целия ни разговор. Нямах представа, че ще дойде, не ми се обади дори отдолу. Просто на вратата се звънна, аз отворих и го видях, застанал на прага. Стори ми се поостарял и още по-кльощав. Казах нещо от рода на „Я, Клайд!“, той ме попита дали съм сама, казах „да“ и той влезе. После...

Звънна се и тя отиде да отвори.

– Как ти се струва? – попита ме Маколи.

– Когато започна да вярвам на Мими, надявам се да проявя достатъчно разум с нищо да не се издам.

Тя се върна с Гилд и Анди. Гилд ми кимна и се ръкува с Маколи, после се обърна към Мими и рече:

– Е, госпожо, ще трябва да ви помоля да ми разкажете...

Маколи го прекъсна:

– Разрешете ми първо аз да ви кажа нещо, лейтенанте. Моят разказ предхожда разказа на мисис Йоргенсен и...

Гилд махна с голямата си ръка към адвокатата.

– Давайте тогава. – И седна на ръба на дивана. Маколи му разказа същото, което каза и на мен.

Когато спомена, че вече ми е предал случката същата сутрин, Гилд ми хвърли един огорчен поглед, но след това не ми обърна вече никакво внимание. Не прекъсна нито веднъж Маколи, който разказа всичко много ясно и сбито. Мими на два пъти понечи да каже нещо, но всеки път си затваряше устата и се заслушваше. Когато Маколи свърши, той подаде на Гилд писмото относно акциите и чека.

– Получих го тази сутрин по куриер.

Гилд го прочете внимателно, после се обърна към Мими:

– А сега е ваш ред, мисис Йоргенсен.

Тя му каза същото, което и на нас, за посещението на Уайнънт, като добавяше подробности в отговор на търпеливите му въпроси, но в общи линии се придържаеше към разказа си – че бил отказал да говори за убийството на Джулия Улф или нещо във връзка с него, че като й дал акциите и чека, искал просто да осигури нея и децата, и макар да

споменал, че напуска града, не казал къде отива и кога тръгва. Явно не й мигаше окото от това, че никой не й вярваше. Завърши усмихната с думите:

– Много е сладък в редица отношения, но е напълно откачен.

– Искате да кажете, че е клинично луд, нали? – попита Гилд. – А не просто откачен?

– Да.

– Защо така мислите?

– О, човек трябва да е живял с него, за да знае колко е луд – небрежно подхвърли тя.

Гилд обаче не беше удовлетворен.

– Как беше облечен?

– Кафяв костюм, кафяво палто и шапка, струва ми се, кафяви обувки и бяла риза, сива връзка с червени или кафеникави шарки.

Гилд кимна по посока на Анди.

– Кажете им.

Анди излезе. Гилд се почеса по брадичката и се намръщи замислено. Ние не сваляхме от него очи. Като спря да се чеше, погледна към Мими и Маколи, но не и към мен, и попита:

– Да познавате човек с инициали Д. У. К.? Маколи бавно поклати глава от ляво на дясно. Мими попита:

– Не, защо? Гилд ме погледна.

– Е?

– – Не са ми познати.

– Защо? – повтори Мими.

– Опитайте се да си спомните – настоя Гилд. – Най-вероятно е имал работа с Уайнънт.

– Преди колко време? – попита Маколи.

– Трудно е да ви отговоря сега. Може би преди няколко месеца, а може и години. Трябва да е бил доста едър, с едри кокали, голямо шкембе и може би куц.

Маколи пак поклати глава.

– Не си спомням такъв човек.

– Нито пък аз – обади се и Мими. – Но изгарям от любопитство. Кажете ни за какво се отнася всичко това.

– Разбира се, че ще ви кажа – извади Гилд една пура от джоба на жилетката си, погледна я и я върна пак на мястото й. – Под пода на лабораторията на Уайнънт има погребан такъв човек.

– Аха – казах аз.

Мими вдигна и двете си ръце към устата си, но не каза нищо. Очите ѝ станаха кръгли и като стъклени. Маколи се намръщи и попита:

– Сигурен ли сте? Гилд въздъхна.

– Знаете, че това не е нещо, което да гадаем – уморено отвърна той.

Лицето на Маколи пламна и той се усмихна виновно.

– Извинете ме за глупавия въпрос. А как така го открихте?

– Ами мистър Чарлс все ми намекваше, че е редно да обърнем по-голямо внимание на лабораторията, и като преценихме, че той е човек, който по всяка вероятност знае много повече от онова, което говори, изпратих мои хора тази заран да проверят какво има там. И преди я бяхме претърсвали, без да намерим нищо, но този път им казах да търсят основно, защото мистър Чарлс е казал, че е редно да ѝ обърнем повече внимание. И мистър Чарлс излезе прав. – Той ме изгледа с хладно недружелюбие. – Постепенно се натъкнали на едно ъгълче в циментения под, което им се сторило по-ново от останалата настилка, разбили цимента и открили тленните останки на мистър Д. У. К. Как ви се струва това?

– Според мен Чарлс е направил много сполучлива догадка – обади се Маколи и се обърна към мен: – Как се...

Гилд го прекъсна:

– Не биваше да го казвате. Като го наричате догадка, не отдавате дължимото на мистър Чарлс за проявената интелигентност.

Маколи се озадачи от тона на Гилд и ме погледна въпросително.

– Наказан съм в ъгъла, задето не предадох на лейтенанта тазсутрешния ни разговор – обясних му аз.

– И това покрай другото – потвърди Гилд. Мими се засмя и побърза да се усмихне виновно на Гилд, щом той я изгледа неодобрително.

– Как е бил убит мистър Д. У. К.?

Гилд се поколеба, сякаш не знаеше дали да отговори, после сви едрите си рамене.

– Не знам нито как, нито кога – все още. Не съм видял останките, или по-точно каквото е останало от тях, а като тръгнах насам, медицинският ни експерт още не беше приключил.

– Каквото е останало от тях ли, казахте? – повтори Маколи.

– Ъхъ. Бил е нарязан на парчета и заровен в негасена вар или нещо такова, така че, доколкото разбрах, от плътта не е останало много, но затова пък дрехите му са били поставени до него, свити на вързоп, и от тях се е запазило достатъчно, за да научим нещо. Имало е и част от бастун с гумен връх. Затова си помислихме, че може да е бил куц и... – Той

млъкна, защото в стаята влезе Анди. – Е?

Анди поклати мрачно глава.

– Никой не го е видял нито да влиза, нито да излиза. Нали имаше един виц за някакъв, дето бил толкова кльошав, че трябвало да застане два пъти на едно и също място, за да хвърли сянка...

Аз се засмях – не на вица – и казах:

– Уайнънт не е чак толкова кльошав, но все пак достатъчно тънък – например колкото хартията на онзи чек или на писмата, които получавате.

– Това пък какво значи? – пламна Гилд и очите му станаха сърдити и подозрителни.

– Той е мъртъв. От много време е мъртъв, освен на хартия. Ловя се на бас, ако искате, че в онзи гроб сте открили неговите кости заедно с дрехите на куция дебелак.

– Сигурен ли си, Чарлс? – наведе се към мен Маколи.

– Какво се опитвате да ни пробутате? – изрепчи ми се Гилд.

– Пак ви казвам, че се ловя на бас. Кой ще си направи целия този труд с един труп, а след това ще остави недокоснати дрехите – онова, от което човек може най-лесно да се отърве?

– Но те не са недокоснати. Били са...

– Е да, разбира се. Иначе няма да изглежда правдоподобно. Редно е да се унищожат частично и да се остави от тях точно толкова, колкото да ви подсказват нещо определено. Хващам се на бас, че инициалите са се виждали от пръв поглед.

– Не знам – рече Гилд вече не така разпалено. – Били са върху катарамата на колана.

Аз се засмях. Мими възкликна ядосано:

– Но това е пълен абсурд, Ник! Как може това да е Клайд? Много добре знаеш, че той беше тук днес следобед. Знаеш, че...

– Шшт! Много е глупаво да продължаваш да му играеш по свирката. Уайнънт е мъртъв, децата ти са вероятните му наследници, а това значи повече пари, отколкото има тук в чекмеджето. Защо ти е част от пляката, като можеш да я докопаш цялата?

– Не знам какво говориш – прошепна тя. Беше страшно преbledняла.

– Чарлс мисли, че Уайнънт не е идвал тук днес следобед и че сте получили чека и акциите от някой друг, а може и да сте ги откраднали. Така ли е? – попита ме Маколи.

– Горедолу.

– Но това е абсурд! – продължи да настоява Мими.

– Бъди разумна, Мими – сгълчах я аз. – Представи си, че Уайнънт е бил убит преди три месеца, а трупът му е бил предрешен като чужд. За него се знае, че е изчезнал нанякъде и е оставил на Маколи генерално пълномощно. Това значи, че имуществото му е завинаги собственост на Маколи или поне докато го ограби достатъчно, защото не можеш дори...

Маколи скочи на крака.

– Не знам какво се опитваш да кажеш, Чарлс, но ще...

– Спокойно – рече Гилд. – Нека си каже думата.

– Той е убил и Уайнънт, и Джулия Улф, и Нънхайм – уверих аз Мими. – Какво искаш? Да си следващата? Би трябвало да си дадеш сметка, дявол да те вземе, че щом като си му се притекла на помощ с твърдението, че си видяла Уайнънт жив – защото това е слабото му звено, тъй като е единственият, който претендира да го е видял от октомври насам, – той няма да посмее да рискува да промениш изявлението си, още повече, че няма нищо по-лесно от това да те пречука със същия пищов и да стовари вината върху Уайнънт.

И за какво правиш всичко това? Заради онези жалки акции в чекмеджето, една нищожна част от онова, което ще прибереш в джоба си чрез децата, щом докажем, че Уайнънт е мъртъв.

– Ах ти, подлец такъв! – обърна се Мими към Маколи.

Гилд зяпна насреща ѝ – това го изненада повече от всичко, казано дотук. Маколи понечи да мръдне, но аз не изчаках да видя какви са намеренията му и го фраснах по ченето с левия си юмрук. Ударът беше безупречен – стовари се здравата и събори Маколи, – но усетих парещ бодеж в лявата си страна и разбрах, че съм отворил раната от куршума.

– Какво чакате още? – изревах на Гилд. – Да ви го увия в целофан ли?

XXXI

Наближаваше три часът през нощта, когато си отключих вратата на нашия апартамент в „Норманди“. В хола заварих Нора, Доръти и Лари Кроули. Нора и Лари играеха табла, а Доръти четеше вестник.

– Наистина ли Маколи ги е убил? – веднага попита Нора.

– Да. Пише ли нещо в сутрешните вестници за Уайнънт?

– Не, само за ареста на Маколи – отвърна Доръти. – Защо?

– Маколи е убил и него.

Нора рече „Наистина ли?“, Лари – „Да пукна!“, а Доръти заплака. Нора погледна изненадано към момичето.

– Искам да се прибера при мама – хълцаше Доръти.

– С удоволствие ще ви закарам, ако... – започна Лари.

Доръти каза, че наистина иска да се прибере у дома. Нора се посуети около нея, но не я разубеждаваше да не си ходи. Лари, който се опитваше да няма прекалено неохотен вид, взе да си търси шапката и палтото.

Двамата с Доръти излязоха. Нора затвори след тях и се облегна на вратата.

– Ако обичате, да ми обясните всичко, мистър Хараламбидис.

Но аз поклатих глава. Тя седна до мен на дивана.

– Хайде, започвай. И ако изтървеш една-единствена думичка, ще те...

– Преди да съм в състояние да отворя уста, трябва да пийна нещо.

Тя изруга и ми донесе една чаша.

– Той призна ли си?

– Да не е луд? Трябва да признае, че е извършил предумишлено убийство, а убийствата са прекалено много и поне две от тях са преднамерени. Така че прокурорът едва ли ще му повярва, че е виновен само в съучастие, и на него му остава единствено да се бори докрай.

– Но нали той ги е убил?

– Естествено.

Тя ми взе чашата от устата.

– Престани да усукваш и разказвай подред.

– По всичко личи, че двамата с Джулия от доста време са доили Уайнънт. Маколи изгубил доста пари на борсата, научил за миналото й – както ни намекна Морели – и двамата се съюзили да мамят стария.

Сега полицията сравнява данните от счетоводните тефтери на Маколи и Уайнънт и няма да е никак трудно да се проследи преминаването на плячката от единия към другия.

– В такъв случай не знаеш с положителност, че е ограбвал Уайнънт?

– Разбира се, че знам. Друга вероятност не съществува. Сигурно Уайнънт е заминавал нанякъде на трети октомври, защото наистина е изтеглил от сметката си в банката пет хилядарки в брой, но не е затворил лабораторията си и не е освободил апартаментата си. Това е било направено от Маколи няколко дни по-късно Маколи е убил Уайнънт в дома си в Скарсдейл през нощта срещу четвърти октомври. Знаем това със сигурност, защото на четвърти сутринта, когато готвачката на Маколи дошла на работа, той я посрещнал на вратата с някакво набързо скалъпено недоволство от работата ѝ плюс заплатата за две седмици и я уволнил на място, без да я пусне вътре да види разни трупове или кървави петна.

– Как разбрахте това? Не пропускай никакви подробности!

– По редовния начин. След като го пипнахме, първата ни работа беше да отидем в кантората и в апартаментата му и да започнем да задаваме въпроси от типа на: „Къде бяхте през нощта на шести юни 1894 година?“ Сегашната му готвачка каза, че постъпила на работа на осми октомври, и това беше следата, по която го тръгнахме. Освен това намерихме една маса с много слаби следи от кръв – надяваме се, човешка, – която не е била добре измита. Момчетата от лабораторията взеха стъргодини и ще видят дали ще могат да ги накиснат във вода и да ги изследват. (Кръвта се оказа говежда.)

– Значи не сте сигурни, че...

– Престани с това! Разбира се, че сме сигурни! Само така пасва всичко! Уайнънт подразбрал, че Джулия и Маколи го мамят, и освен това си помислил – не знам доколко е имал основания, – че са се забъркали и в интимна връзка, а като знаем колко е бил ревнив... Така че отишъл в апартаментата му да му представи доказателствата, които е изровил, и Маколи, като видял, че го чака затвор, го убил. И да не вземеш да кажеш, че не сме сигурни в това! Друг начин няма. Та значи той се озовава с труп в ръцете, а от труп човек най-трудно се отървава. Мога ли да млъкна за миг, за да си отпия от уискито?

– Само една глътка. Това обаче е само хипотеза, нали?

– Както щеш го наречи. За мен е достатъчно убедително.

– Да, но доколкото ми е известно, човек се смята за невинен, докато

не се докаже обратното, и ако съществува и сянка на съмнение...

– Това е работа на съдебните заседатели, а не на детективите. Детективът пипва онзи, когото смята за виновен, пхъва го в пандиза, разгласява навсякъде, че го смята за виновен, дава снимката му на вестниците, прокурорът построява възможно най-добрата теория върху представените от теб сведения, а ти междувременно се опитваш да изровиш допълнителни доказателства оттук-оттам, да намериш хора, които ще го разпознаят от снимката в пресата, а също така и хора, които ще го обявят за невинен, ако не си го арестувал. Те идват при теб, разприказват се и докато се усетиш, вече си го насадил на електрическия стол. (Два дни по-късно се яви една жена от Бруклин, която разпознала в Маколи Джордж Фоули, който през последните три месеца наел от нея един апартамент.)

– Да, ама всичко това е толкова афиф...

– Когато убийствата се извършват по законите на математиката, трябва да ги разкриваш по същите математически закони. Но повечето не са така изпипани и нашият случай е точно такъв. Не искам да се опълчвам срещу твоите понятия за правилно и неправилно, но когато твърдя, че е разрязал трупа на парчета, за да го пренесе в града в чантата си, аз ти изтъквам само най-вероятното. Това е станало на шести октомври или малко по-късно, защото чак тогава е уволнил двамата техници на Уайнънт, които са работели в лабораторията – Прентис и Макнотън, – и е закрил самата лаборатория. След това заровил Уайнънт под настилката заедно с дрехите на някакъв дебел мъж, бастун и колаи с инициалите Д. У. К., и то така, че да не пострадат прекалено много от негасената вар или каквото е използвал, за да разяде плътта на убития и главно лицето му, и циментирал отново пода. Като имаш предвид полицейските методи и гласността, която ще се даде на случая, шансът да се яви някой и да ни каже откъде е купил дрехите на дебелия, бастуна и цимента е твърде голям. (По-късно открийме откъде е купил цимента – от един продавач на въглища и строителни материали в покрайнините на града, но с останалите вещи нямахме късмет.)

– Надявам се да сполучите – рече тя без особена надежда в гласа.

– Та значи, дотук добре. След като подновява договора за наемане на лабораторията, но я държи празна – уж в очакване на Уайнънт, – той се подсигурива – в границите на разумното, разбира се, – че никой няма да открие гроба, но ако бъде открит по някаква случайност, то дебелият мистър Д. У. К. – дотогава костите на Уайнънт ще са се оголили и ще бъде невъзможно да се установи по скелета дали трупът е бил дебел или

мършав – ще се окаже убит от Уайнънт, с което се обяснява и изчезването му. Като се погрижва и за това, Маколи фалшифицира генералното пълномощно и с помощта на Джулия се залавя за работа – започва да прехвърля постепенно парите на Клайд на свое и на нейно име. Това също е моя теория. Джулия не одобрява убийството и е уплашена, така че той започва да се страхува да не би тя да поддаде. Затова я кара да скъса с Морели, използвайки ревността на Уайнънт като предлог. Бои се тя да не се довери на стария си приятел в момент на слабост, а колкото повече приближава моментът още по-близкият ѝ приятел Фейс Пеплър да излезе от затвора, толкова повече се притеснява Маколи. Той е в безопасност, докато Фейс е в драголника, защото тя едва ли ще пише черно на бяло нещо опасно в писмата си, които минават през ръцете на пазача, но при това положение... Започва да умува, но тогава на главата му се стоварват прекалено много неприятности. Пристигат Мими и децата ѝ и започват да търсят Уайнънт, появявам се и аз, влизам във връзка с тях и той е убеден, че им помагам. Решава да не рискува повече с Джулия и да я премахне. Дотук харесва ли ти?

– Да, но...

– По-нататък става по-зле – успокоих я аз. – По пътя си насам, за да обядва с нас в деня на убийството, той се обажда от един автомат в кантората си, като си преправя гласа да прилича на гласа на Уайнънт, и назначава онази среща в „Плаза“ с цел да потвърди присъствието на Клайд в Ню Йорк. Като си тръгва оттук, отива право в „Плаза“ и започва да разпитва там хората дали са виждали Уайнънт, за да звучи версията му по-правдоподобно, и поради същата причина се обажда пак в кантората си да пита дали Уайнънт е звънял отново. След това телефонира на Джулия, която му казва, че очаква Мими и че Мими не ѝ вярва, че тя не знае къде е Уайнънт, и гласът ѝ по всяка вероятност е звучал доста изплашено. Той решава да изпревари Мими, отива там преди нея и убива Джулия. Като стрелец никак не го бива. Виждал съм го как стреля по време на войната. Най-вероятно не е улучил от първия път – това ще е изстрелът в телефона, – а и с другите четири куршума не успява да я убие на място, но сигурно решава, че е мъртва, пък и от всяко положение трябва да се измъкне преди идването на Мими, така че подхвърля верижката на Уайнънт, която носи със себе си точно за такъв случай – а фактът, че я държи у себе си цели три месеца, говори, че от самото начало е възнамерявал да я убие, – и тича веднага към кантората на инженер Хърман, където се възползува от предоставения златен случай да си нагласи алиби. Двете неща, които не очаква, а и не е можел да предвиди,

са, че Нънхайм, който се навърта около апартамента на момичето с цел да се срещне с него, го вижда на излизане оттам, а може да е чул и изстрелите, и че Мими – с цел изнудване – прибира верижката, за да издруса по-късно бившия си съпруг. Затова именно му се налага да отиде до Филадельфия и да изпрати оттам телеграма за мен и писмо до себе си, а по-късно пише и на леля Алис: защото, ако Мими си помисли, че Уайнънт се опитва да хвърли върху нея някакво съмнение, тя може да побеснее и да предаде в полицията уликата срещу него. Желанието ѝ да навреди на Йоргенсен за малко не проваля плана му. Впрочем Маколи е знаел, че Йоргенсен е Роузуюгър. Веднага след убийството на Уайнънт пуска по следите на Мими и семейството ѝ в Европа частни детективи (тъй като са заинтересовани от наследството и това ги прави опасни), които установяват що за птица е Йоргенсен. Открихме докладите им в архива на Маколи. Преструвал се е естествено, че набавя тези сведения от името на Уайнънт като негов адвокат. След това започва да се тревожи заради мен, защото не съм убеден във вината на Уайнънт и...

– А ти защо не си убеден?

– Ами защо му е да пише писма, с които настройва срещу себе си Мими – единствения човек, който му помага, като крие уликата срещу него? Затова, като предаде верижката в полицията, бях убеден, че е била подхвърлена, само че прекалено силно вярвах, че Мими е извършила подхвърлянето. Морели също го кара да се тревожи, защото не му се иска подозрението да падне върху някой, който, оправдавайки себе си, може да го отправи в нежелателна насока. Мими как да е – като се оправдае, тя ще насочи следата отново към Уайнънт, – но всички останали са крайно нежелателни. Най-сигурният начин никой да не заподозре, че Уайнънт е мъртъв, е, като се хвърли върху него подозрението, че е извършил убийството, а щом Маколи не е убил Уайнънт, тогава за какво му е да убива някой друг? Най-очевидното нещо в цялата нагласена история и ключът към нея е смъртта на Уайнънт.

– Искаш да кажеш, че от самото начало си се досетил, че е убит? – попита Нора и ме загледа строго.

– Не, мила, макар че би трябвало да се срамувам от себе си, задето не прозрях очевидното, но щом чух, че под пода на лабораторията са открили труп, нямаше да повярвам дори ако лекарите бяха заявили, че е женски, и щях да твърдя до дупка, че е на Уайнънт. Нямаше друг начин. Така всичко пасваше.

– Сигурно си ужасно уморен и затова говориш така.

– После започва да се притеснява и заради Нънхайм. След като

насочва полицията по следите на Морели само колкото да покаже, че и той е полезен с нещо, Нънхайм отива при Маколи. Това пак е предположение, обич моя. Обади ми се някакъв човек, който се нарече Албърт Норман, и разговорът ни свърши със странен звук от другата страна на жицата. Според мен Нънхайм е отишъл при Маколи и му е поискал пари, за да мълчи, а когато адвокатът се е опитал да го метне, Нънхайм е заплашил, че сега ще му покаже, и ми се е обадил, за да си направим среща и да види дали ще купя сведенията му. Тогава Маколи е грабнал слушалката и му е дал нещо – може би само обещание, – а когато двамата с Гилд отидохме да си поговорим с Нънхайм, той ни се изплъзна и се е обадил на Маколи – вероятно е поискал някаква голяма сума и е обещал да изчезне от града, далеч от нас, ченгетата, дето си пъхаме носа навсякъде. Знаем със сигурност, че се е обаждал същия следобед – телефонистката на Маколи си спомни, че е звънял някой си мистър Албърт Норман и че Маколи е излязъл веднага след разговора си с него, така че да не вземеш да ми зададеш пак някакъв гаден въпрос във връзка с тази моя... тъ... реконструкция на случая. Маколи не е такъв глупак, че да има доверие на Нънхайм дори след като му плати исканото, затова го подмамва на онова място, вероятно предварително подбрано, и го напъхва с куршуми – край на единия проблем.

– Възможно е – рече Нора.

– Ще трябва често да използват тази дума в настоящия случай. Писмото до Гилбърт е написано единствено с цел да се покаже, че Уайнънт е имал ключ от апартамента на момичето, а изпращането на Гилбърт там е единственият сигурен начин да го напъха в ръцете на полицията, която ще изстиска от него сведенията за писмото и ключа. Найсетне и Мими предава верижката и ножа, ала изникват и нови основания за тревоги. Тя убеждава Гилд, че е редно да подозира и мен. Допускам, че като дойде тук тази сутрин и ми наприказва врели-некипели, намерението на Маколи е било да ме подмами в Скарсдейл и да ме пречука, като по този начин съм щял да стана номер три в списъка на Уайнънтовиите жертви. Може да е променил решението си, а може и да ме е сметнал за прекалено подозрителен, щом като се съгласявам да отида у тях без полицаи. Но във всеки случай лъжата на Гилбърт, че се е срещнал с Уайнънт, му подсказва нова идея. Ако може да намери някой, който да каже, че е видял Уайнънт и да не се отметне от твърдението си... За тази част от историята знаем със сигурност.

– Слава богу.

– Днес следобед отива при Мими, като се качва два етажа над нея и

после слиза по стълбите, за да не си спомнят момчетата, които карат асансьорите, че са го закарали при нея, и ѝ прави предложение. Казва ѝ, че и дума не може да става за това, че Уайнънт не е виновен, но полицията едва ли ще го хване. А междувременно той, Маколи, държи в ръцете си цялото му имущество. Би могъл да рискува и да си присвои една част, но може да направи и така, че и тя да се възползува от благата – стига да дели с него. Дава ѝ акциите и чека, но при условие, че тя каже, че ги е получила от Уайнънт, и ако изпрати на него, Маколи, бележката, която също носи със себе си, все едно, че е от Уайнънт, Уверява я, че Уайнънт, понеже се крие, няма да се появи и да отрече, че е правил такъв подарък, и че освен нея и децата няма други претенденти за имуществото на Уайнънт и никой няма да оспорва подареното. Мими не проявява голям ум, щом види възможност да спечели нещо, така че се съгласява, и той получава онова, което иска – човек, видял Уайнънт жив. Предупреждава я, че всеки ще си помисли, че Уайнънт ѝ плаща за някаква услуга, но ако отрича до дупка, никой нищо не може да докаже.

– Значи думите му тази заран, че е получил указания от Уайнънт да ѝ даде каквото поиска, са били просто подготовка за това?

– Възможно е, а възможно е също така просто да е налучквал пътя към тази си идея. Сега доволна ли си от уликите ни срещу него?

– Донякъде. От една страна, са достатъчно, от друга, не са много категорични.

– Стигат, за да го изпратим категорично на електрическия стол, а това е най-важното. Така се изясняват всички аспекти и аз не виждам друга теория, която би сторила това. Няма да е зле, разбира се, ако открием пистолета и пишещата машина, на която е писал писмата на Уайнънт, но той явно ги държи някъде, за да ги използва, щом му потрябват. (Намерихме ги в брук-линския апартамент, който беше наел под името Джордж Фоули.)

– Да бъде по твоему, но аз винаги съм смятала, че детективите чакат да разкрият и най-малката подробност и чак тогава...

– И тогава се чудят защо заподозреният е имал време да отиде до най-отдалечената страна, с която нямаме спогодба за екстрадиция.

Тя се засмя.

– Добре, добре. Все още ли настояваш да си тръгнем утре за Сан Франциско?

– Освен ако ти не си се разбързала. Я да поостанем още. Покрай всички тези вълнения занемарихме пиенето.

– Аз нямам нищо против. Как смяташ – какво ще стане сега с

Мими, Доръти и Гилбърт?

– Нищо ново. Ще продължат да си бъдат Мими, Доръти и Гилбърт, както и ние ще си бъдем ние, а Куинови – Куинови. Убийството не прекратява ничий живот с изключение на живота на убития и понякога на убиеца.

– Сигурно е така – отвърна Нора, – но това ми звучи ужасно незадоволително.

КРАЙ

© 1934 Дашиъл Хамет
© 1985 Жечка Георгиева, превод от английски

Dashiell Hammett
The Thin Man, 1934

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: csege, 2008

Издание:

Дашиъл Хамет

Големият удар. Сто и шест хиляди долара възнаграждение за предаване на убиец.
Прокълната кръв. Малтийският сокол. Кльошавият. Опърленото лице
Разкази. Американска. Първо издание
Народна култура, София, 1985

Превела от английски Жечка Георгиева
Рецензент Мариана Неделчева
Редактор Мариана Неделчева
Художник Стефан Десподов
Художник-редактор Николай Пекарев
Технически редактор Езекил Лападатов
Коректор Евелина Тодорова

Литературна група – XII. 04 9536612711/5637-211-85
Дадена за набор април 1985 г. Подписана за печат юни 1985 г. Излязла от печат юли
1985 г. Формат 84×108/32 Печатни коли 46,50. Издателски коли 39,06. УИК 40,77
Цена 5,28 лв.
Печат: ДП „Димитър Благоев“, София

Dashiell Hammett. The Thin Man
Penguin Books Ltd, Hammondsworth, Middlesex, England, 1980

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8172>]